
Vinyl
THIS HEAT
BERLIJN
MEKANIK KOMMANDO
FAD GADGET
BRASSERS
SIOUXSIE
ULTRA'S
A CERTAIN RATIO
INCLUSIEF FLEXIDISC

Collectors items, beperkte voorraad

Badfinger	Straight up (Tod Rundgren)	f 15,--
Beau Brummels	Triangle	f 25,--/45,--
Curt Boetcher	There's an innocent face	f 15,--
Bonzo dog band	Keynsham (klaphoes)	f 15,--
Brinsley Schwarz	Nervous on the road (orig.)	f 12,50
James Brown	She is funky down here	f 35,--
Bobby Charles	(USA)	f 12,50
Elvis Costello	Armed forces (+ free ep)	f 25,--
Cristina	Is that all there is (12')	f 15,--
Ned. Doheny	Hard Candy	f 20,--
Lee Dorsey	Night people	f 25,--
E.L.O.	The night the lights went on in Longbeach	f 30,--
Dr. Feelgood	As it happens (+ free 12')	f 22,50
Fuse	1e Cheap trick	f 15,--
Harpers Bizarre	Secret life of	f 20,--
Emmylou Harris	Gliding bird	f 25,--
Jona Leure	On the other hand there's a fist (picture disc)	f 40,--
Loving Awareness	(The Blockheads)	f 25,--
John Martyn	Live at Leeds	f 25,--
Mike Mc Gear	McGear (met McCartney)	f 15,--
Nico	Marble index (blauw vinyl)	f 20,--
Jerry Riopelle	Little bit at a time	f 30,--
Sail Joia	1e lp	f 20,--
Spring	(Beach Boys)	f 15,--
Stranglers	Black and white (+ free ep)	f 22,50
Television	Adventure (rood vinyl)	20,--
Gary Wright	Extraction	f 22,50
	Footprint	f 22,50
Tounes v. Zandt	The late great (op Poppy)	f 15,--
Frank Zappa	Absolutely free	f 35,--
Devo	Come back Jonee (single grijs vinyl + sticker)	f 5,--
John Lennon	Bag one (map met tekeningen)	100,--

FLYING DISK TAKES OFF...

De Flying Disk vaart op de motoriek van de muziek. En wel met drie aktiviteiten. Op de eerste plaats is de Flying Disk Compagnie importeur en distributeur. Platenhandelaren kunnen in het magazijn grasduinen om hun eigen winkelvoorraad op peil te kunnen houden.
De Flying Disk is een van die weinige importeurs die niet uitsluitend draait op topsellers, maar op het aanbieden van 'n breed assortiment goede muziek.
In principe bestellen ze van elke plaat één exemplaar; tenslotte weet je nooit wat voor een bijzonder geluid erop staat. De Flying Disk probeert voor haar klanten zoveel als mogelijk op de hoogte te blijven van het muzikale wereldgebeuren. Een nobel motto. Temeer daar ze liever een berg werk verzetten dan dat ze een plaat duurder dan dat mogelijk is willen aanbieden. Zo bestellen zij liever in Mexico, dan bijvoorbeeld bij een duurdere collega importeur.
Vervolgens heeft de Flying Disk een zuiver hart voor de Nederlandse muziek. Stel een band wil een plaat maken, en ze hebben heel toevallig een beetje veel een hekel aan de grote platenbonzen. Ze kiezen voor een eigen label. Maar dan, eh, eh, eh, verkopen, distributie? Eigenlijk is dat ook geen probleem. Op non-profit basis kan die plaat dan door de Flying Disk worden gedistribueerd. Zonder kleverige strijkstokken en veel blablade-blaberda.
Verder laat de Flying Disk haar motoren op volle toeren draaien voor de muziekconsumenten. Heel toevallig zijn de Flying Disk en het Platenmannetje met elkaar geassocieerd. Dat betekent dat via het Platenmannetje de meest vreemde en zeldzame platen besteld kunnen worden. En wel zonder dat ze extra kosten in rekening brengen. Als je dat wilt blijven ze jaren en jaren voor je zoeken naar dat speciale item.
De Flying Disk Compagnie en het Platenmannetje lopen zich werkelijk, ook nog met een heleboel andere aktiviteiten, het vuur uit hun sloffen voor platenmaniakken.
(vrij naar een interview met de Flying Disk Compagnie en Het Platenmannetje)

COLOFON

Vinyl is een uitgave van
Stichting Vinyl
3e Oosterparkstraat 84
1091 KB Amsterdam
telefoon 020-935127

postbus 43030
1009 ZA Amsterdam

Vinyl verschijnt maandelijks

REDAKTIE
Stephen Emmer
Mark Honing
Harold Schellinckx
Arjen Schrama
Frans Hemelaar

MEDEWERKERS
Joop van Brakel
Ton van Gool
Peter van Griensven
Mike Pickering
Peter Backstraat
Willy en Evelyn
André Bach
Oscar Smit
Frits Molenaar
Fred Hermsen
Bernard Moorman
Mathilde Eleveld
Dennis Duchart

FOTOGRAFIE
Peter Cox
Arjen Schrama
Evelyn
Anton Corbijn
Arthur Nieuwenhuijs

VORMGEVING
Rob van Middendorp
Hans Meeusen

ILLUSTRATIES
Anno

PLATENCOÖRDINATIE
Stephen Emmer (020-712325)

ADVERTENTIES
Frans Hagenaars (020-226821)
Frans Hemelaar (020-739181)

DRUK EN ZETWERK
SSP Amsterdam

OPLAGE
5000 stuks

Vinyl is een nieuw nederlands muziekblad, dat maandelijks verschijnt, en zich richt op moderne en experimentele muziek, met extra aandacht voor kleine beginnende bands.

Medewerking op het gebied van schrijven of fotograferen wordt op prijs gesteld. Ook ingezonden artikelen, liefst met illustratie, zijn welkom. Men kan contact opnemen met het redaktie adres.

Flexidisc:
Bands die in aanmerking willen komen voor het uitbrengen van een flexidisc, en hun muziek binnen het kader van het blad zien, kunnen schrijven of een demo (liefst cassette) opsturen naar postbus 43030 -1009 ZA Amsterdam. De aanloopkosten à 300 gld. zijn voor de band.

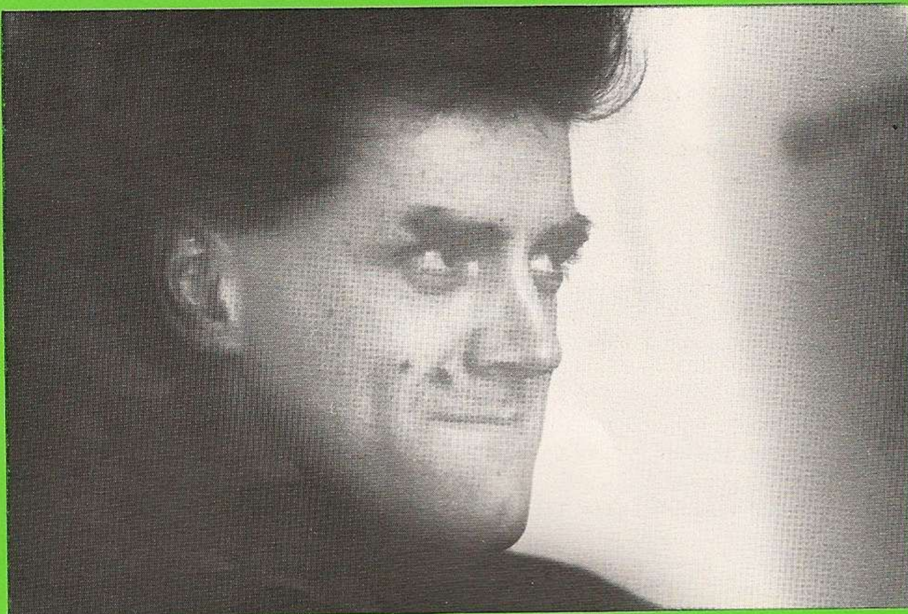
Een jaarabonnement (12 nummers) is mogelijk door storting van 35 gld. op rekeningnr. 393686320 Rabobank t.n.v. Vinyl 3e Oosterparkstraat 84 - Amsterdam.

interview: Harold Schellinckx
foto's: Arjen Schrama

THIS

24 oktober 1980, een anti-nuke-concert in de aula van de Londonse polytechnische school. Tussen onbeduidende en vervelende bands als de Flatbackers en Doll by Doll staat ook de driemansformatie This Heat geprogrammeerd. Het is de eerste keer dat ik ook maar iets van deze band zie of hoor, en ik ben diep onder de indruk. De energie en gedrevenheid die er van een live-optreden van This Heat uitstraalt is ongekend. De muziek zelf beweegt zich tussen uitersten. Tussen oorverdovend en bijna-stil, tussen mathematische precisie en totale chaos. De groep maakt gebruik van een uitgebreid en kleurrijk geluidenarsenaal. Veel instrumenten, elektrisch en akoestisch, en diverse tapes. Centraal staan daarbij het zeer intensieve gebruik van ritmes en serene, vaak driestemmige, zangpartijen.

Charles Bullen, Charles Hayward en Gareth Williams. Drie Engelse jongens die in ieder geval één passie gemeen hebben, muziek en geluid. Begin december waren ze een week in Nederland voor een toertje met de Amsterdamse formatie The Divorce. Een gesprek over muziek maken, spelen en opnemen vóór hun optreden in de Amsterdamse Melkweg.

Kun je iets vertellen over de manier waarop jullie je muziek construeren?

Gareth: Als iemand ons dat tegenwoordig vraagt . . . omdat . . . Iedereen stelt die vraag altijd en we hebben in de loop der jaren heel wat verschillende antwoorden gegeven, en ik . . . eigenlijk willen we liever niet meer praten over het hoe en waarom van onze muziek . . . in ieder geval niet meer op de manier waarop we dat twee jaar geleden deden. Dingen gebeuren. Zoals een stuk dat we net vorige week hebben opgenomen. Dat was iets wat we al een hele tijd hadden, maar nooit ingestudeerd of zo. Het ontstond een keer tijdens een optreden. Charles had een tekst en . . .

Charles H: En muziek!

Gareth: En een drumpartij . . . een improvisatie . . . een drumpartij en een akkoordenschema . . . De rest wijst zich vanzelf. Ieder stuk ontstaat op een andere manier, maar meestal zit er wel iets in als gedeeltes van improvisaties of zo, iets waarvan we weten dat we het al kunnen spelen. Daar beginnen we dan mee, dat nemen we als uitgangspunt. Ja, je kunt wel stellen dat de meeste stukken uit improvisaties voortkomen.

Beschouwen jullie een stuk ooit als af?

Charles B.: Eh . . . eigenlijk denk ik dat iets

boven: Charles Hayward
onder: Charles Bullen
rechts: Gareth Williams

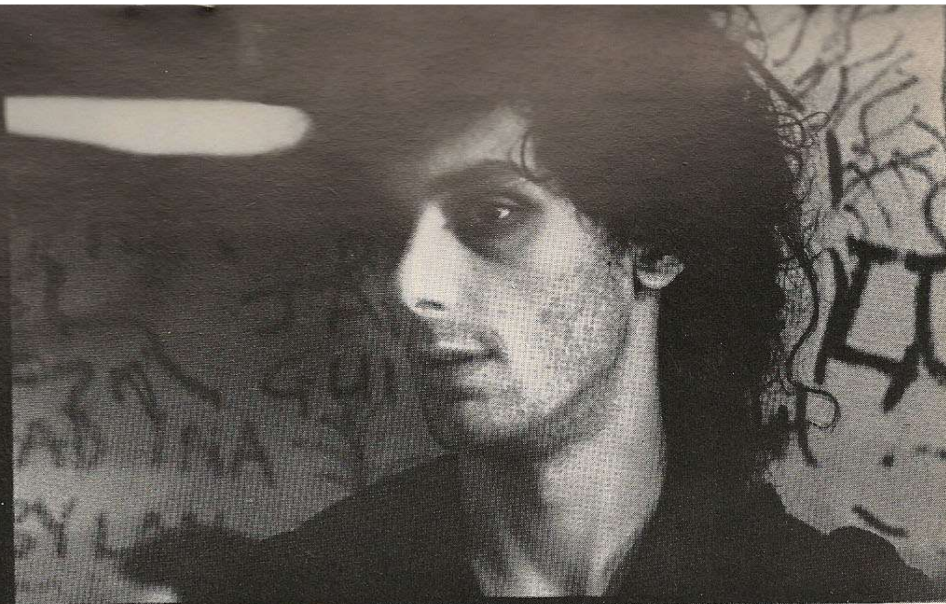
nooit echt af is . . . Misschien als het op een plaat vastgelegd is.

Jullie hebben tot nu toe twee platen uitgebracht.

Charles B.: Ja, een elpee en pas geldene en 12-inch, beide op het Piano Records-label van David Cunningham. David kwam naar ons toe na afloop van een optreden en zei dat-ie het optreden afschuwelijk vond, maar de sessie die we voor John Peel gedaan hadden erg goed, en dat-ie graag met ons wou werken. Hij . . . ik weet eigenlijk niet wat-ie gedaan heeft . . . hij kwam naar wat optredens en naar de studio toen we de plaat aan het opnemen waren en werd zo'n beetje onze manager. Tot hij een Flying Lizard werd, een 'Flying succesfull Lizard'. Hij kreeg het ontzettend druk en verdiende veel geld, waarvan hij ons wat leende om apparatuur te kopen. Wel, eigenlijk . . . de platen zijn op Piano Records, maar Rough Trade heeft al het vervelende werk gedaan, distributie en zo.

Gareth: We hebben die elpee op een . . . eh . . . eigenlijk klassieke manier gedaan. Want . . . . wat we eigenlijk wilden - 't is een oud verhaal - is onze eigen opname-apparatuur hebben. En in de conventionele popbusiness-praktijk krijg je een voorschot van de platenmaatschappij. Ze geven je studiotijd.

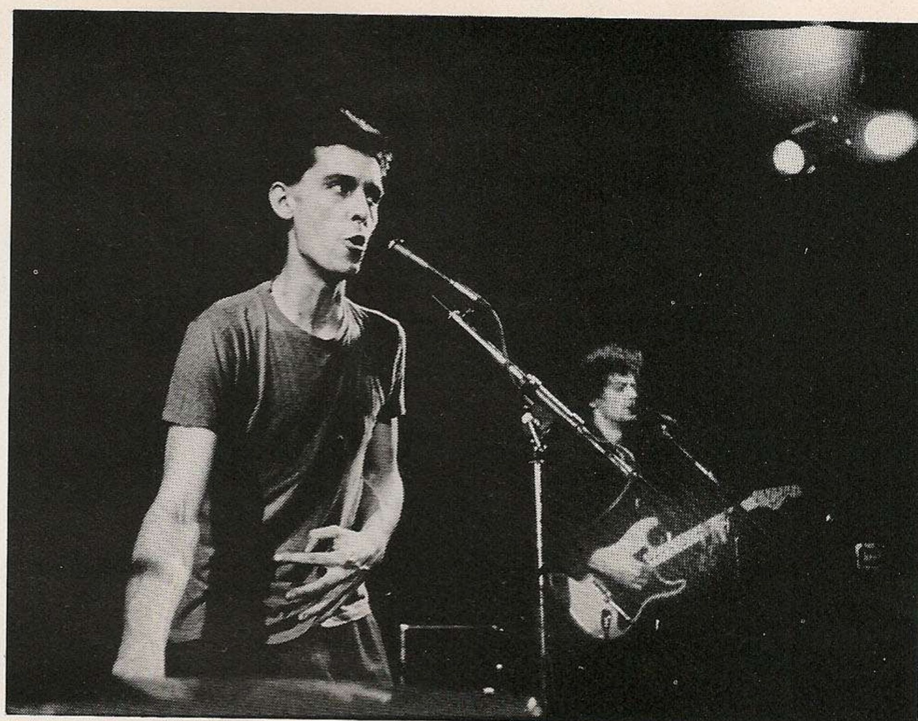
HEAT

Charles B.: Ze zeggen: 'Hier heb je tienduizend pond. Ga maar opnemen.'
Gareth: Maar niet echt tienduizend pond, tienduizend pond op papier.
Charles B.: Je hebt dan een plaat gemaakt, maar wel mooi tienduizend pond uitgegeven, wat ze weer terugpakken van je percentage op de verkoop. Je betaalt eerst het geld terug en pas daarna verdien je.
Gareth: We namen op in de 'dode tijd' van een 24-sporenstudio. Dat betekent dat je opneemt als de mensen die de volle hap voor de studio betalen, niet aan het werk zijn. Op de meest vreemde uren dus. We hebben er dan ook meer dan een jaar over gedaan om de elpee op te nemen. We hadden het veel sneller kunnen doen, zeker als we onze eigen apparatuur hadden gehad. Maar hoe dan ook, het heeft ons tienduizend pond gekost.
Jullie nemen tegenwoordig op in jullie eigen studio?
Charles B.: Eh . . . gedeeltelijk. We zijn nou bezig aan de opnames voor een tweede elpee en die opnames hebben we tot nu toe voor het grootste gedeelte in onze eigen ruimte gedaan, maar niet met onze eigen 'apparatuur. We hebben wat opnames op 16 sporen gedaan. Een mobiele studio die naar onze ruimte kwam. Daar hebben we basistracks opgenomen. De band nemen we dan mee naar andere studio's voor zangpartijen etcetera. En één stuk hebben we in een achtsporenstudio opgenomen, in één dag. We gingen daarheen omdat de technicus daar ontzettend snel werkt en een fantastisch drumgeluid kan instellen. We konden opstellen en spelen zonder ons verder met het opnemen te bemoeien. Als je in je eigen ruimte opneemt is het bijna onmogelijk om niet aan de recorder, instellingen enzovoorts te denken tijdens het spelen.
Kun je nog wat meer over jullie eigen ruimte vertellen?
Gareth: Het is in een gebouwencomplex in London waarin een boel verschillende ruimtes zijn die door verschillende mensen om verschillende redenen gebruikt worden. Een videostudio, beeldhouwers, schilders . . . Het was vroeger een vleespastei-fabriek.
Charles B.: We hebben er gewoon een ruimte gehuurd. Het is geen werkgemeenschap of zo iets.
Gareth: Dat is niet waar!
Charles B.: We kennen alle mensen . . .
Gareth: Maar . . .
Charles B.: Ze komen zich niet bemoeien met de muziek die wij maken.
Gareth: Maar, zoals de jongen die boven ons zijn atelier heeft, die helpt ons met de vormgeving van platenhoezen, affiches. Af en toe maken we gebruik van de video-apparatuur . . . 't is echt wel een soort werkgemeenschap, *(tegen Charles)* of jij dat nou leuk vindt of niet. We hebben in onze ruimte een viersporenrecorder en een boel losse apparatuur. 't Is echt een fantastische ruimte. We kunnen spelen wanneer het ons uitkomt en al onze apparatuur kan er gemakkelijk opgesteld worden. Het is nu nog meer een oefenruimte dan een opnamestudio. We willen wel zo snel mogelijk een regelkamer bouwen om die viersporen goed te kunnen gebruiken. Voor de nieuwe elpee willen we nog wat dingen op viersporen proberen te doen . . . kijken wat er gebeurt.
Treden jullie veel op in Engeland?
Gareth: Ja, tenminste tegenwoordig wel. Maar bijna altijd in London. We hebben een paar concerten buiten London gedaan, twee keer in Manchester, twee keer in . . . Eigenlijk spelen we meer buiten Engeland.
Charles B.: Ik sta bij concerten als deze met een totaal ander gevoel te spelen, heel anders als bij optredens in London. This Heat-concerten in Engeland zijn om een of andere reden meestal in theatertjes met publiek in stoelen en . . .
Gareth: Mensen die ons boeken lijken te denken dat This Heat niet in staat is in gelegenheden als clubs en bars te spelen. Toen we een tijd geleden naar Scandinavië gingen hebben we ons zelf kunnen bewijzen dat dat absoluut onjuist is. We speelden daar voor een publiek dat gewoon uitging op vrijdagavond, of wat voor avond ook, en absoluut niet wist wat te verwachten. Ze hadden nooit dingen over ons gelezen of iets van ons gehoord. En dat was echt fantastisch. We speelden gewoon.
Charles B.: En zonder dat de mensen staan te kijken met in hun achterhoofd de verhalen over This Heat - avantgarde, weird, experimenteel, uneasy listening . . .
Iedereen, in wat voor land ook, zegt steeds dat er in zijn land nauwelijks gelegenheid is om te spelen. Toch schijnen we overal op het continent steeds weer plaatsen, clubs te vinden, waar we kunnen optreden. In Engeland is dat veel minder.
Denk je dat dat aan het soort muziek ligt dat jullie spelen?
Charles B.: Waarschijnlijk. Maar nog meer aan het soort muziek dan men dénkt dat wij spelen. Ze denken dat we vreselijk avantgarde zijn enzovoorts. Wat we weer te danken hebben aan de Engelse muziekpers die ons zo'n drie jaar geleden het liefst omschreef met termen als 'geluidsdokters in lange regenjassen'. Net als in dat stukje dat ze hier in het programmaboekje afgedrukt hebben, dat is minstens drie jaar oud. Het komt uit een interview dat we indertijd met ZigZag deden. We zijn sindsdien behoorlijk veranderd.
Charles H.: Maar ook als ze geprobeerd hebben te omschrijven wat we in die tijd deden, hebben ze de plank goed misgeslagen.
Charles B.: Als je het stukje in dat blad las leek het net alsof we niets anders deden dan aan tafels zitten en met bandrecorders spelen.
Hoe zou je jullie muziek dan zelf omschrijven en wat is er in die drie jaar veranderd?
. . . .
Een stuk als 'Graphic|Varispeed' op jullie Health and Efficiency-EP staat toch behoorlijk ver van alles wat normaal onder de noemer pop of rock wordt gevat.

Gareth: Ik had het daar vandaag nog met iemand anders over en eigenlijk . . . d'r zit absoluut geen diepzinnig idee of concept achter dat 'Graphic'. Weer gewoon iets dat een keer gebeurde. Het is een tape-loop van een opname van twee orgels die we een paar jaar geleden gemaakt hebben en afspeelden via een equalizer waarmee we veranderingen in de toonkleur aanbrachten. Het is gewoon een geluid dat ons . . . bruikbaar leek. Als je het keihard afspeelt heeft het een fantastische 'drive' die totaal verschilt van alle andere dingen die we doen. We hadden de opname al twee jaar en . . . het leek ons prima om het op de plaat te zetten.
Charles H.: Ik hou van het contrast tussen de twee kanten van de EP.
Vind je dat This Heat te plaatsen is binnen iets als een Engelse muziektraditie?
Charles B.: Moet bijna wel. We zitten in dezelfde situatie als een heleboel andere mensen,

musici. Net als iedereen stoppen we de stekkers in de contactdozen en zitten we in het rockmuziekbootje. En dat zou je weer van afro-amerikaanse oorsprong kunnen noemen. We zijn allemaal met rockmuziek opgegroeid. Rockmuziek vormt een belangrijk onderdeel van de cultuur waar wij deel van uitmaken. En Engels . . . Iemand als Robert Wyatt is erg belangrijk voor mijn. Toen ik hem voor het eerst hoorde zingen . . . wat me vooral aanspreekt is zijn oer-Engelse uitspraak, in tegenstelling tot al die bands die zo graag Amerikaans willen klinken. Ik hoorde gisteren ergens een plaat van Elvis Costello en die jongen heeft zo'n ontzettend Amerikaans accent. 'I am singing rock'n' roll, so I sing like this'. Vind ik absurd. Net als jongeren die hier in Holland in punkuniform rondlopen, wat weer uit Engeland afkomstig is.
Gareth: Het is een beetje verwarrend, want aan de ene kant wil je niet in dingen als grenzen geloven, aan de andere kant ook niet in iets als één uniforme stijl. Een vreselijk moeilijke kwestie. Ik wil wel door zo veel mogelijk dingen beïnvloed worden, maar ik wil niet imiteren.
Charles B.: Ik luister naar muziek uit alle delen van de wereld. Veel wat je volksmuziek zou kunnen noemen, ethnische muziek. Maar vreemd genoeg heb ik Engelse folk nooit kunnen aanhoren. Pas onlangs ben ik begonnen met próberen er naar te luisteren. Ik denk tegenwoordig veel over waarom muziek is zoals ze is . . . . Maar ik kom niet verder dan een boel losse, onsamenhangende ideeën. Ik zou het niet kunnen omschrijven . . . Het idee van dingen uit totaal verschillende bronnen gebruiken en samenvoegen spreekt me wel aan.
Gareth: Als je maar nooit dat soort invloeden klakkeloos gebruikt, zoals Eric Clapton die een hit scoort met een Bob Marley-song. Ik denk dat dat de momenten zijn waarop je, van oorsprong waardevolle, muziek devalueert.

THIS HEAT DISKOGRAFIE

This Heat - Piano Records, THIS 1
Health and Efficiency - Piano Records/Rough Trade THIS 1201.

's Middags 3 uur: een interview met Tina Weymouth blijkt niet mogelijk. Als de Talking Heads te vroeg voor de sound-check arriveren, gaan ze weer terug naar het hotel. Tina zegt heel moe te zijn en geen tijd te hebben voor een interview; ze gaat slapen. Misschien na het optreden.

Na het concert in de kleedkamer vertelt ze me dat de groep '*. . . precies 72 dagen aan het toeren is . .*', kennelijk valt de toer haar zwaar. Ze is alweer te moe voor een interview: *'Ik ben de vorige keren ziek van tournees teruggekeerd, en dat wil ik nu absoluut vermijden.'* Als de groep vertrekt naar een nachtrestaurant, kondigt Tina aan geen zin in discussies te hebben, en alleen naast Dolette McDonald te willen zitten. Zijn er dan toch spanningen binnen de Heads? Het zou me niet verwonderen, tijdens het concert bleek immers wederom dat de verandering in het concept vnl. tot genoegen is van David Byrne. Hij maakt een ontspannen en een uiterst tevreden indruk; het is zíjn feestje. In diverse interviews heeft Byrne verteld hoe zijn interesse voor afrikaanse muziek heeft geresulteerd in de laatste elpee. Byrne schrijft niet langer songs; de stukken zijn ontstaan door uitgebreide jamsessies van de groep. Deze instrumentale tracks werden vervolgens voorzien van vocalen, extra instrumenten en soms dienen ze slechts als inspiratie voor nieuwe arrangementen. Daar David Byrne en Brian Eno voor deze werkwijze verantwoordelijk waren, hadden zij aanvankelijk de credits voor productie en composities aan zichzelf toegedacht. Dit is inmiddels zeer terecht gewijzigd in het voordeel van de overige groepsleden.

Het is op zich al verbazend, dat de elpee zo positief, ja zelfs laaiend enthousiast, ontvangen is. Ik wil niet ontkennen, dat de elpee zijn kwaliteiten heeft, maar het beoogde 'trance en dans'-effekt is ver te zoeken, de muziek is eerder saai dan swingend. Nog minder tevreden kan ik zijn over het concert, en wederom gaat het publiek bijna uit z'n bol. Wat is hier gaande?

De samenstelling van de groep is zoals aangekondigd: David Byrne *(zang, gitaar)*, Tina Weymouth *(bas, synthesizer)*, Jerry Harrison *(toetsen, gitaar)* en Chris Frantz *(drums)*: de oude kern. Aangevuld door Busta Jones *(bas)*, Bernie Worrel *(toetsen)*, Ardian Belew *(gitaar)* Steve Scales *(percussie)*, en Dolette McDonald *(zang)*.

Na de eerste twee nummers *(Psycho Killer* en *Warning Sign)* laat Adrian Belew in Cities even wat gitaarscheurwerk horen, hij kan er wat van, ik snap alleen niet waarom hij met de Heads speelt, dit is nou wel het laatste wat past bij een trance. In het daarop volgende *I Zimbra* is hij definitief veel te hard. Het verwondert me des te meer, daar het geluid verder uitzonderlijk goed is voor een zaal als deze.

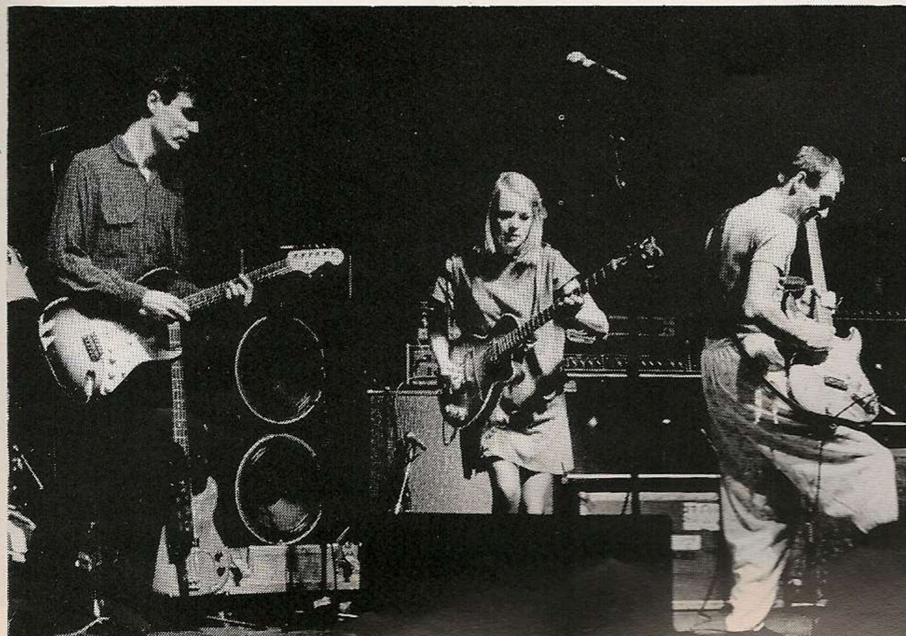
Het zijn eigenlijk met name de nieuwe muzikanten wier bijdragen me in de loop van het concert steeds meer gaan irriteren. De overheersende percussie maakt het geheel rommelig, Busta Jones blijkt een smakeloze bassist (en is te hard ingemixd). De rillingen lopen me over de rug in de stukken waar Dollette McDonald hevig vibrerend meeblèrt; het kontrast met Eno's introverte melodieuze stem op de plaat is wel zeer groot. Vooral tijdens de refreinen verzinkt David's stem en daardoor worden deze ritmisch erg slordig. In *Drugs* speelt Tina synthesizer, het geluid is indrukwekkend spacy, jammergenoeg zijn de lege stukken te droog.

Dan volgen achtereenvolgens *Once in a lifetime, Animals* (goed gezongen door David), en *Houses in motion,* waarin Belew een mooie bottleneck solo speelt. Het geheel is zeer funky, in de zaal en op het podium wordt stevig geswingd. Het spel van de oude kern is van prima kwaliteit, strak en smaakvol. Dit geldt met name voor *Born under punches*.

Ook in de langgerekte swingende versies van *Still waiting* en *Life during wartime* houdt met name Jerry Harrison zichzelf goed in toom. Als toegift volgen *Take me to the river* en *Crosseyed and painless*.

De Heads zijn een stuk swingender geworden en dat doet ze in commercieel opzicht zeker goed. Ik heb de indruk, dat de fans van het eerste uur niet onverdeeld enthousiast reageren; wellicht door té hoge verwachtingen.

Als het interview met Tina definitief niet door gaat en de groep vertrekt heb ik spijt, dat ik David niet heb benaderd. Hij maakte een ontspannen en open indruk en ik had graag een reaktie gehad op mijn negatieve kritiek, alvorens deze op te schrijven. Volgende keer beter.

tekst: Mathilde Eleveld foto: Arjen Schrama

Orange Juice en Josef K. Raffinerie du Plan K. Brussel 1 januari '81. 0.15 uur.

Plan K. heeft al vaker bewezen de tijd vooruit te zijn met de Engelse groepen die bij hen optreden. Zo waren o.a. bands als Joy Division, Cabaret Voltaire, A Certain Ratio, Lewis and Gilbert al lang eerder te zien in Brussel voordat ze het Nederlandse klubcircuit aandeden. Op deze avond een dubbelkonsert van 2 Schotse groepen: Orange Juice uit Glasgow en Josef K. uit Edinburgh. Beiden hebben een paar singles uit op Alan Horne's Postcard label.

Orange Juice is zanger/gitarist Edwyn, bassist David, drummer Steve en gitarist James. 4 Frisse, wat verlegen jongens, die muziek maken zoals ze eruit zien. Perfekte popsongs, hier en daar Country & Western invloeden (!), een paar ballades. Een echte single-band, die makkelijk nog eens wat hits zal schrijven. Allemaal best mooi, maar te zoet naar mijn zin.

Josef K. is zwaarder, heeft meer diepgang. Genoemd naar de hoofdpersoon uit Kafka's Het Proces. De naam is erg goed gekozen. Josef K. heeft een wat absurde, ironische humor. Het lijkt allemaal wat tegengesteld: een vriendelijke, introverte band, die zulke downe muziek maakt (zelf noemt men het serieuze muziek).

Josef K. is: Paul-gitaar/zang, Malcolm-gitaar, David-bas en Ronnie-drums. De 1e l.p. komt, als alles goed gaat, uit in januari/februari bij Postcard. Josef K. is een groep waar je erg naar uitkijkt om terug te zien. Behoort zeker tot 1 van mijn favorieten voor '81.

Diskografie: Orange Juice singels **1.** *Falling and Laughing* **2.** *Blue Boy* **3.** *Simply Thrilled + flexi-disc I Wish.*

Josef K. singles **1.** *Radio Drill Time* **2.** *It's Kinda Funny.*

Adressen:

Raffinerie du Plan K. 21 Rue de Manchester, 1070 Brussel - België - telefoon 09-32 2 5231834

Postcard Records - 185 West Princes Street - Glasgow G4 9B2 - Scotland - telefoon 09-44 41 3325655

Ingeschrevenen in het bevolkingsregister van de stad Berlijn behoeven niet op te komen voor de dienstplicht in de Bundeswehr. **Mooi zo, ... dus veel jonge mensen in Berlijn en in die verhouding ook veel moderne muziek.**
Trevor, zanger van WHITE RUSSIA (Uwe: drums, Gerrit: gitaar, Piers: bas): 'Ook voor ons is het spelen in Berlijn een probleem. Op de mogelijkheden die er zijn raak je gauw uitgekeken. De mensen worden overspoeld met steeds maar weer dezelfde bands. Wij proberen die hele Berlijnse scene ver van ons te houden en hebben ook geen kontakt met andere Berlijnse groepen, we werken helemaal op onszelf.
Pas op, je moet hier echt uitkijken voor de politie, ze zijn hier nogal fascisties. Afgelopen vrijdag hebben ze hier nog een inval gedaan, 20 gehelmde cops, stillen. Er waren misschien tien mensen hier; toen ze niets vonden probeerden ze de mensen te provoceren. Twee weken geleden hebben ze hier een punktent, Chaos, gesloten; er zijn gewoon niet genoeg punks om zich tegen de politie te verzetten.'

BARGELD

De meeste mensen die muziek maken moeten er bij werken, uitkeringen zijn laag. In Eisengrau, een boetiek met kleren, schoenen, een aantal platen, kassettes en waar je ook nog je haar kunt laten knippen, werkt BLIXA BARGELD, de stem, gitaar, bas, synthesizer van EINSTURZENDE NEUBAUTEN. De drums worden verzorgd door N. DIH CHUDY.
'We hebben op onze single **(Monogam label)** een nummer gezet dat we hebben opgenomen in de stalen pijler van een viadukt. Chudy slaat op een paar blikken en stampt met zijn voeten op de metalen vloer. Door de hoogte van de pijler gaat dit geluid zo zwaar klinken dat je het effekt van onderaardse gewelven krijgt.
Blixa zingt hierbij en speelt gitaar.
Ich tanze tanze für euren Untergang regungslos, aber ich tanze tanze für euren Untergang Energie
In de boetiek draait de kassette van de stapel staande eerste elpee, nog chaotieser, nog anarchistieser.

SPRUNG AUS DEN WOLKEN

Jumpoutoftheclouds, Nicky: drums, gitaar, zang en dans; Kiddy is kreatief zeer aktief en heeft zeer uitgesproken ideeën over de drie groepen waarvan hij deel uit maakt:
'SPRUNG is open voor iedereen, iedereen die zich oké voelt, kan uit de wolken springen en als we uit de wolken springen willen we voor jou een sound maken, die je nog nooit eerder hebt gehoord. Deze muziek is de bestraffing van de waanzinnige jongens. Uit een vliegtuig springen met een mikrofoon, zingen op het ritme van je hartslag . . . . en geen platen maken'.
O.U.T. is een band met een brede achtergrondgedachte. René: bas, Manon: zang, gitaar, Kiddy: zang, ritmetapes en kommunikatie tussen de instrumenten. 'Eh, dat is total entertainment, kombinatie van vier smaken, die 24 uur per dag met art bezig zijn: foto's, OUTFIT (tijdschrift), tapes.
Ihr könt uns nicht töten, dus niets met de wereld te maken. .
O.U.T. wil een brede factory worden; mensen helpen met management, opvangen, mensen die out zijn, een wereld op zichzelf, onafhankelijk. Hier in de garage nemen we zelf onze elpee op, twee of vier kanalen. Muziek om leuk te vinden, geen nadenkwerk, maar om je goed bij te voelen, om bij te douchen of te drinken.'
MUSIC FOR LAST TO IMAGE is afkomstig van One Way existenz, oftewel Kiddy: 'Alles, everything, ideeën jatten van anderen en het zelf veranderen, de genialiteit van iemand samengevoegd met mijn genialiteit. Eigenlijk

BERLIN

bestaat deze groep niet; alleen maar op één manier . . . .'

MANIA D

'Onze muziek is geen compromis van drie personen; de ideeën die je niet in de groep kwijt kunt, doen we buiten Mania D.

Gudrun: drums, zang, Bettina: sax, zang, Beate: bas.

'Muziek is voor ons een therapie om onze depressiviteit te leren hanteren. We spelen alleen maar met vrouwen, dan zit het emotioneel beter, en meer in de lijn van het project Mania D; het is een andere manier van uitdrukken, spelen met vrouwen. De liefde voor de muziek is zo sterk, zo'n sterke emotie, dat de keus tussen menselijke liefde of muzikale liefde, altijd die van muziek zal zijn. Muziek is te vertrouwen, de liefde die we er in stoppen wordt ook weer gereflekteerd.'

Buiten deze groepen is er ook een stevige punkscene, richting Crass, zoals punkgroep van het eerste uur. P.V.C.

Arty- depressie- oftewel New Music groepen zijn er talloze, met veel gebruik van synthesizer, ABOVO: één meisje, Jütta en twee jongens, die met gitaar, bas en synthesizer geïmproviseerde muziek maken, waarbij veel instrumentenwisselingen plaatsvinden. WELTKLANK heeft zoals meerdere groepen in eigen beheer een single uitgegeven. VEB HEIMAT, HOFFNUNG: zeer elektronies, twee synthesizers en ritmebox komen tot slepende monotone muziek, èn duitstalig gezongen, erkenning van de eigen taal in de new music.

In de achterkamer van de BLUE MOON boetiek zit één van die uitsluitend op nieuwe muziek georiënteerde platenzaken ZENSOR. Burkhard werkt hier samen met Elisabeth. Beiden hebben een klein platenlabel en organiseren konserten, waarmee ze hun labels financieren. Naast de gangbare labels en hun eigen labels verkopen ze ook eigen produkties van groepen.

Burkhard: 'In Berlijn is een goed ontwikkelde elektroniese new wave, ook al wordt er vaak maar aangeknoeid met synthesizer en ritmebox. Verder zijn de Kreuzbergpunks heel aktief, echte politpunks. Al weer de vijfde punkrevival. Alleen deze groep werkt onderling samen.'

UNLIMITED SYSTEMS

Het begin ligt in 1978. De groep DIN A TESTBILD werd geformeerd uit twee groepen. De line-up: zang, twee synthesizers, bas gitaar, drums.

'Hiermee maakten we een single, in eigen beheer en tijdens de opnamen van de elpee ging de groep uit elkaar. We kregen in de studio van Klaus Schulze zo'n slecht platenkontrakt aangeboden, dat vier van ons niet wilden tekenen, de andere twee wel; een kontrakt voor drie jaar, 7% voor de groep en de verplichting zoveel platen te maken.'

IAN en nog een Testbild-dissident richten samen UNLIMITED SYSTEMS op. Later komen nog twee mensen. Marianne: microphone, Lena: gitarre (bass), Norman: bass(gitarre) en Ian: synthesizers en tapes.

Onze muziek is nogal uiteenlopend, van psychedelies naar hard en heavy; heel afhankelijk van onze stemming. Er is zoveel ruimte voor improvisatie, we willen muziek zo ongelimiteerd mogelijk benaderen. Live ligt vaak alleen maar het ritme vast via een ritmetape, dus we kunnen nooit iets op dezelfde manier een tweede keer spelen.'

Norman: 'Ik merk duidelijk dat de duitse groepen meer duitse muziek gaan spelen en die engelse en amerikaanse invloeden een beetje loslaten, in tegenstelling tot Holland'. **Lena:** 'Muziek is voor mij het enige wat ik hier zou kunnen doen, de rest . . . nee, dit is voor mij het enige dat me omhoog houdt. Er zijn ook plannen om iets met performance te gaan doen. Het thema is de verbunkering in de Bondsrepubliek. We willen trachten zo realisties mogelijk informatie aan te bieden, via de muziek, foto's, dia's, video en film.'

Dit gesprek vindt plaats in de huiskamer van Lena, waar de groep vanavond oefent. Oefenruimtes zijn ook in Berlijn een probleem en af en toe belt één van de buren de politie. Kan je je muziekprodukten hier in de winkels kwijt?

'Er is maar één winkel die kassettes verkoopt, want er is niemand die dat nu eens organiseert, daarom kun je je muziek beter uitgeven op een single. Maar dan stuit je op een hoeveelheid problemen als je single klaar is, kom je aan het punt van de distributie. Hierin word je al tegengewerkt door platenzaken die een eigen label hebben, zelfs die zogenaamde ideële zaken. Praatjes zoals; diegeen die daarover moet beslissen is op reis. Alleen met doorzeuren raak je dan die plaat kwijt. Zit je bij een label onder kontrakt, zorgen zij voor de distributie, maar je hebt wel je ziel verkocht voor zo'n 7%, terwijl het label 'personal controll' heeft.

Welke soorten muziekscenes kennen jullie?

'De new wave scene, de Kreuzbergpunks, die wonen in de wijk Kreuzberg, waar ook de Turken wonen; de wijk met de oudste en slechtste huizen, de skinheads, jazzrockers, de poppers, een extra walgelijk soort disco. Maar we kennen geen mensen uit die scenes want deze groeperingen gaan onderling niet met elkaar om. Ze komen elkaar weinig tegen. Berlijn heeft vele uitgaanscentra verspreid over de stad. Alleen de punks gaan met elkaar om en werken samen.

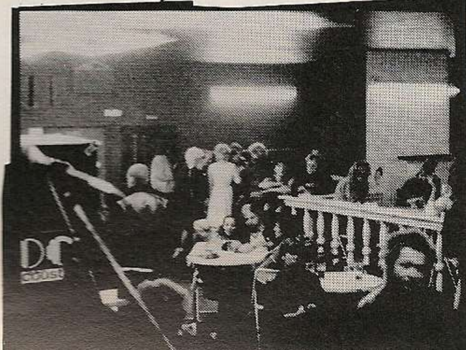
De enkele keer dat er een festival is, treden groepen samen op. Normaal wordt een konsert door één groep gedaan, onderling samenspelen komt helemaal niet voor. Het konkurrentiegevoel is heel sterk, iedere groep isoleert zich uit angst iets te verliezen; optredens of een platenkontrakt. Dit wordt nog eens extra aangewakkerd door de platenmaffia. Laatst wilde een Berlijns blad een verzamelelpee uitbrengen van drie Berlijnse groepen, met ook Unlimited systems er op, maar die twee andere groepen weigerden met ons op die plaat te verschijnen omdat zij bij een label onder kontrakt staan en daarom niets met een groep te maken wilden hebben die hun platen zelf uitbrengt. Er heerst nu een sfeer van: oh, een Berlijnse band, daar valt geld mee te verdienen, want er is hier met veel geld een Berlijnse scene uit de grond gestampt en er zijn talloze mensen die daar van mee willen profiteren, zoals sommige kleine labels. Ook hier zitten mensen die al net zo praten als de Ariola-chefs, alleen de muziek die ze onder kontrakt hebben verschilt.'

Krijg je door het weinige kontakt hier met andere bands meer kontakt met West Duitsland?

'Ach, in Westduitse muziekbladen wordt wel over Berlijn geschreven en er gaan bands naar West Duitsland en andersom, maar in elke stad zijn weer verschillende scenes en die wisselen onderling ook niet zoveel uit. Kleine muziekbladen zijn er bijna niet, ja, enkele met een oplage van zo'n honderd stuks. Alles is hier sterk gescheiden; hier heb je als kunstenaar meer status dan als musicus. De kunstenaars zeggen: wij maken kunst, jullie alleen maar undergroundmuziek, en dàt is geen kunst! Totaal geen begrip voor wat iemand anders doet. Onderlinge samenwerking is dus onmogelijk.

'Berlijn is een eiland en op een eiland ben je gauw uitgekeken kwa optredens. Eénmaal per maand is hier echt het maximum, terwijl je in Nederland vast een heleboel kanten op kunt. Om buiten Berlijn te spelen moeten we helemaal naar West Duitsland toe, wat zoveel voorbereidingen met zich meebrengt dat je dat niet elke maand doet. We krijgen optredens meestal betaald van de kaartjesverkoop, meestal niet zo veel (**wel voor Nederlandse begrippen**). In ieder geval te weinig om van te leven.'

Toch is er een ruim aantal podia aanwezig en zijn zalen lang open omdat er geen verplicht sluitingsuur is. De bekendere tenten zijn de MUSIC HALL, een zaal ter grootte van de Melkweg, KZ36, kern van de punkscene, SO 36, één van de grotere zalen, KANT KINO, een voormalige bioscoop, nu topzaal van Berlijn. Helaas is EXXCESS, één van de kleinere zalen, sfeervol en geschikt voor betere optredens, failliet en gesloten met een nonstopprogramma van 48 uur. Buiten dit zalenbestand worden nog veel optreden gedaan in kleine zaaltjes of diskotheken.

EXXCESS

Kiddy

mekanik kommando

'EEN ZWART VLAK MET EEN WIT LIJNTJE'

interview: Harold Schellinckx
foto: Arjen Schrama

Een jonge formatie uit Nijmegen. Twee basgitaren, een synthesizer, een ritmebox, speelgoedinstrumentjes, effectapparatuur: het gereedschap. Goed doordachte en hecht doortimmerde elektronische popsongs vol verrassingen: de eerste resultaten. Peter van Vliet, Simon van Vliet, Lassika Paniygay, Mirjam van Hout: de spelers. Mekanik Kommando is een groep die ontstaan is uit onvrede. En dan niet in de eerste plaats onvrede met de wereld en het leven, maar onvrede met de werksituatie in een andere band. Onvrede met de noodzaak constant compromissen te moeten sluiten tussen wat je eigenlijk wil en wat je moet doen om tenminste verzekerd te zijn van wat optredens.

Peter: Las en ik spelen nog in een andere band en eh . . . wij wilden graag een keer muziek maken vanuit ons zélf, muziek die we zelf heel erg zien zitten, compromisloze muziek.
En dat kon niet binnen die andere band?
Peter: Nee!
Lassika: 't Was een soort uitlaatklep. We wilden graag iets met twee basgitaren gaan doen. Omdat . . . eh . . . je kent de groep Magma wel, die werkt ook met twee basgitaren. En dat is een favoriete groep van ons. Maar zij werken het

idee verder wel heel anders uit. Maar mede onder invloed daarvan kwamen we erop om met twee basgitaren te gaan spelen. Maar dan met een ritmebox.
Waarom met een ritmebox?
Peter: Omdat we eigenlijk niet met een drummer wilden werken.
Hoezo niet?
Peter: Ja . . . eh, ik weet niet, 't is eigenlijk een beetje vanzelf gegaan.
Lassika: Ook om zoveel mogelijk af te wijken van die andere band, waarin we wel met een drummer werken. En een ritmebox is makkelijker. Daarnaast is het natuurlijk niet zo eenvoudig om een drummer te vinden. Maar voornamelijk toch om in die tweede band . . . om daar heel radicaal te zijn, bijvoorbeeld dus door twee basgitaren en juist geen drummer. 't Maakt het allemaal . . . we voelden sterk de behoefte om iets te doen wat nog niet gedaan is.

Niet alleen het idee van twee basgitaren, maar ook de naam van de groep is afkomstig van Magma, een Franse formatie rond drummer/zanger Christian Vander. Magma maakte ooit een LP die 'Mekanik Destruktiv Kommando' heette.
Peter: We hebben het plan gehad om ooit eens te gaan optreden onder de naam 'Destruktiv Kommando' en dan een heel ander soort muziek te spelen, echt het . . . eh, destruktieve. Maar dat is eigenlijk alleen nog maar een idee geweest.
Lassika: Waar we ook een beetje van afgestapt zijn. Omdat eh . . . hier in Nijmegen gebeurt ook niet zoveel buiten de gangbare normale muzieksoorten. Als je aan iets begint denk je dat gaat toch niet werken. 't Was in het begin ook meer bedoeld als voor- of naprogramma van onze andere band. Maar het is gewoon . . . heel goed gegaan.
Hebben jullie veel opgetreden?
Peter: Nee. In Nederland kun je met onze muziek bijna nergens terecht. 't Wordt door de zaalhouders niet gevreten. De weinige optredens die we gedaan hebben waren bijvoorbeeld een 'Ultra'-avond en . . . eh, toen we wisten dat Tuxedomoon hier in Doornroosje zou spelen zijn we met een brutale mond en een bandje naar de organisatoren gestapt en zeiden: 'Dit is goed en wij willen in het voorprogramma spelen'. En dat is gelukt. Ik moet zeggen dat het fantastisch was. Maar verder . . . zaalhouders willen een band die bier verkoopt.
Lassika: En toch, het lijkt mij net heel interessant om een band te zien die, net als Mekanik, anders is. 't Lijkt me namelijk een hele ervaring als je zoiets niet verwacht. Als je iets nieuws hoort . . . je hoeft het niet eens mooi te vinden. Dat heb ik ook wel gemerkt, dat mensen niet zeggen dat ze heel graag een LP willen kopen of zo, maar dat ze het leuk vonden om gezien te hebben, een belevenis.
Peter: We zijn nou zo'n jaar bezig met dingen uitproberen, maar sinds een half jaar echt. Sinds Mirjam meedoet. Ieder groepslid heeft z'n eigen voorkeuren die je duidelijk terugvindt in de muziek. Simon die houdt bijvoorbeeld van

echt dat loei-en-loei-heavy.
Mirjam: En ikke meer zweverig.
Peter: En ik ben liefhebber van een beetje eh . . . poppy melodietje.
Lassika: En ik zorg voor de neurotische trekjes . . . een fraaie combinatie (gelach).
Peter: Maar 't botst niet, 't botst niet. Alles begint steeds meer vorm te krijgen. Dat is ook wel leuk, dat proces. 't Wordt nou echt een band. Je hoort 't aan de muziek ook. 't begint meer en meer een bandgeluid te worden. Ook doordat je door het gebruik van synthesizer meer mogelijkheden hebt. En we willen in de toekomst ook eigenlijk meer die richting uit, de richting van electronische muziek, maar dan met die twee basgitaren als basis. 't Is de bedoeling dat er een tweede synthesizer bijkomt, en misschien nog een keer een derde.
En een andere ritmebox natuurlijk, want dit is zo'n uitverkoop-ritmeboxje, en die zijn toch wel heel beperkt. Maar ook wel . . . eh, dat is ook nog een reden waarom we met ritmebox zijn gaan werken. We wilden graag wat met Simon doen en Simon die speelt geen instrument, maar we konden wel erg goed met elkaar opschieten, dus hupsakee ritmebox en allerlei bij-instrumentjes. Hij gebruikt sinds kort bijvoorbeeld ook een viool, niet viool als instrument, maar als klank. We maken ook veel gebruik van speelgoedinstrumentjes, ieder speelgoedinstrumentje heeft z'n bepaalde klank. We werken dan met geluiden en niet zozeer met melodieën of zo. En ik denk dat dat wel een belangrijk gegeven is.
Lassica: Dat de muziek de electronisch kant opgaat kun je ook aan de basgitaren goed horen. . . . want als je met twee bassen gaat werken, dan is het inderdaad wel leuk om die basgitaren op een ingenieuze manier te horen spelen met rare tooncombinaties, maar dat kun je ook niet de hele avond volhouden, ook al blijft het muzikaal gezien nog zo interessant. Daarom zijn we steeds meer met effectpedalen en extreme instellingen gaan werken.
Wat voor rol spelen de teksten binnen jullie muziek? Hoe maak je ze? Waarom maak je ze?
Lassica: Dat is ook een ontwikkeling geweest. In het begin waren het meer grappige dingetjes en . . .
Peter: Ja, precies. in 't begin was het overwegend grappig bedoeld, zoals . . . op die plastic binnenhoezen van platen staat wel eens 'Be careful with this plastic bag. Keep this bas away from babies and children.' Dat vond ik heel erg grappig en heel paradoxaal ook. Want op zo'n plastic binnenhoes schrijven ze zo'n waarschuwing, terwijl je in de eerste de beste winkel rommel kan kopen waarmee je hele volksstammen kunt uitroeien, en waar geen waarschuwing op staat. Maar . . . later verschoof het accent in de teksten meer naar wat vreemdere dingen.
Lassica: Depressief.
Peter: Ja, maar ook . . . eh, sfeerteksten. Teksten die samenhangen met alles wat je om je heen ziet. 't Is allemaal pure ellende. 't Ligt er natuurlijk aan hoe je er naar kijkt.
Lassica: Je kunt je eigen hoofd wel boven water houden, maar je ziet toch wel dat er heel wat dingen vies mis zijn.
Peter: Alles is zwart en . . . wij volgen het witte lijntje. En dat is in onze muziek ook gewoon zo. Wij maken geen doemmuziek. Het is wel zwart maar d'r zit een wit lijntje in. Ik hou ook niet van die echte doemmuziek, zoals Bauhaus bijvoorbeeld.
Lassica: Wij hebben wel dat zware, en vooral live ook het agressieve, maar daarnaast vind je toch ook speelse dingen als leuke melodietjes en zo.
Peter: Dat vind ik het jammere van de meeste bands die onder iets als de noemer Ultra spelen. D'r gebeuren hoofdzakelijk zwarte dingen, 't is zwartgallig, doemmuziek. Terwijl dat eigenlijk helemaal niet hoeft. Je kunt ook vrolijke Ultramuziek maken. Ook bij zoiets als Zev doet. Na tien minuten sta ik . . . BAM . . . met mijn rug tegen de muur. 't Is zo agressief, zo allesvernietigend. Als je daar in opgaat, dan ga je d'r aan kapot. Dat vind ik echt.

contactadres: Peter van Vliet, Muchterstraat 3, 6511 TX Nijmegen, 080-232522.

the associates

musiceren in los werkverband.

Het publiek in de Melkweg wil nog wel een toegift, maar het klappen en fluiten heeft waarschijnlijk een andere reden dan het waarderen van de muziek van the Associates. Men wil gewoon nog wat dansen op en kijken naar een willekeurige live-act. Hier en daar wordt zelfs 'Zugabe, Zugabe' geroepen. Dat bevestigt min of meer het vermoeden dat de band onder valse voorwendsels wordt teruggeroepen. Immers bij de immense Rock Palast festijnen vraagt de daar aanwezige mensenmassa ook altijd om meer, wat het ook voor groep is en wat het optreden ook inhoudt. Zo is het optreden van de Associates in de Melkweg eigenlijk een obligate vertoning, omdat de wisselwerking met het publiek ten enen male uitblijft. Iets waar de band zelf teleurgesteld over is. Ze informeren voorzichtig of het met Paradiso ook zo gesteld is en zo ja, waar dan in godsnaam het publiek zich bevindt waar dit soort muziek wèl gewaardeerd wordt. Ze vragen naar kleinere clubs en zijn desnoods bereid tegen onkostenvergoeding te spelen.

Wat willen de Associates eigenlijk precies met hun optredens bereiken?

Billy, de zanger: *'Entertainen, maar dat kan op zoveel manieren en niet op zo'n oppervlakkige en ruwe manier zoals in de Melkweg. Wat wij willen valt te vergelijken met het beleven van een griezelfilm. Het vermaakt je, maar het kan je ook raken op een bepaalde emotionele manier. Dat is eigenlijk wat wij willen met een optreden, het geldt echter ook voor onze 1e L.P.'*

De titel van deze L.P. luidt the Affectionate Punch. Een plaat waarop inderdaad een soort toegenegen tekstuele stootjes worden uitgedeeld met daarnaast vrij toegankelijke muziek. Wat ook aan de muziek te horen valt, is dat het zeker niet simpel is in muziektechnisch opzicht. De muzikanten lijken dus min of meer geschoold.

Is muziektechnische geschooldheid voor jullie een absolute voorwaarde om muziek te kunnen maken?

Billy: *Ik heb altijd al zo gezongen als ik nu doe en heb nooit mezelf getraind of laten trainen. Als je kunt zingen, gitaar spelen of drummen dan kun je het ook, net zoals één een fiets kan berijden en de ander weer niet.*

John, de drummer: *Ik heb vroeger wel in andere bands gespeeld, waaronder, ik schaam me ervoor het te zeggen, in een heavy-metal band en mijn vader was jazz-drummer, dus ik had het voordeel om gewoon ontzettend vroeg te beginnen.*

Billy weer: *Ook onze songs ontstaan spontaan en worden dan groepsgewijs enigszins bijgeschaafd en uitgewerkt. Het is een emotionele behoefte om nummers te maken en daar moet je gehoor aan geven. Het voelt dan aan alsof je je geschoren hebt bijvoorbeeld. Er valt wat van je af en tegelijkertijd heb je iets gecreëerd. Een belangrijk punt is echter ook dat Alan (de gitarist) en ik in het verleden veel nummers hebben gecomponeerd en het nooit hebben uitgevoerd in een band. Dat betekent dat we nu zoveel materiaal hebben, dat we nog iets van drie jaar daaruit kunnen putten. Sommige nummers daarvan bewerken we dan wel eens, omdat onze visie inmiddels weer veranderd is.*

De 1e LP heeft veel lovende recensies gehad en meestal is de druk om een opvolger te maken erg groot voor een band . . .

Billy: *Hij heeft goede kritieken gehad ja, maar verkocht haast niet. Ik geloof dat ik daar wel blij mee ben, want anders wordt het een dwangpositie waarin je komt te verkeren, waardoor je echt als band moet gaan functioneren volgens door anderen uitgezette richtlijnen. Ik denk dus dat we nu wel de vrijheid hebben behouden om een goede opvolger te kunnen maken.*

Tijdens het gesprek zakt de stem van Billy bijna een octaaf lager, doordat hij hier in

Holland een stevige verkoudheid heeft opgelopen. Trouwens bijna elke buitenlandse zanger lijkt in dit land met een doosje Strepsils op zak te lopen. Echter zonder dat er een spoor van plichtmatigheid valt te bespeuren van Billy's kant, zet het gesprek zich nog even voort.

Tijdens het gesprek zakt de stem van Billy bijna een octaaf lager, doordat hij hier in Holland een stevige verkoudheid heeft opgelopen. Trouwens bijna elke buitenlandse zanger lijkt in dit land met een doosje Strepsils op zak te lopen. Echter zonder dat er een spoor van plichtmatigheid valt te bespeuren van Billy's kant, zet het gesprek zich nog even voort.

De huidige line-up bestaat uit drums, gitaar, bas en zang. Wordt er nog aan veranderingen en/of uitbreiding van de bezetting gedacht?

Billy: *De volgende keer zal er uitgebreid worden met één key-boardspeler en twee gekleurde zangers. Maar we houden sowieso niet van een bandconcept.* **John vult aan:** *We hebben alle vier ook andere muzikale interesses buiten deze band, deze interesses monden dan weer uit in solo-activiteiten.* **Billy:** *'t Wil niet zeggen dat we niet goed en volledig kunnen samenwerken, maar we willen niet zo'n groep zijn die alleen maar voor het geld bij elkaar blijft en elkaar eigenlijk haten. We pretenderen ook niet zoveel.*

Iets over voorkeuren en interesses. Billy, de zanger heeft een passie voor flamboyante cabaretstukken, John, de drummer experimenteert met synthesiserloopings, gewoon thuis op zijn bandrecorder en luistert ook voornamelijk naar experimentele muziek. Alan, de gitarist, voelt zich sterk aangetrokken tot filmmuziek. Hij had bijvoorbeeld graag de muziek willen schrijven bij de Midnight Express film. Hij zegt hierover: *Filmmuziek heeft de kracht om je in meerdere gemoedstemmingen te brengen, terwijl de meeste rock-nummers slechts één stemming uitstralen. Filmmuziek gidst je eigenlijk door een heel woud vol sferen heen. Dit bevalt mij zeer en ik probeer dit dan ook in onze muziek te incorporeren.*

Billy geeft zich uiteindelijk over aan zijn fysieke gekweldheid en ziet een tijdelijke oplossing in slapen. De anderen willen nog wel even ergens dansen. Ze vragen waar dat mogelijk is in Amsterdam. Een ingehuurde Hollandse roadie zegt dat hij een leuke tent kent: 'Mazzo, only for musicians.'

interview: Stephen Emmer foto's: Arjen Schrama

tekst: Joop van Brakel

IN DECEMBER '80 TRAD NASMAK VOOR HET EERST OP BUITEN DE NEDERLANDSE GRENS. DAT GEBEURDE TIJDENS EEN ACHTTAL OPTREDENS IN DUITSLAND IN HET VOORPROGRAMMA VAN DEUTSCH AMERIKANISCHE FREUNDSCHAFT. DIE OPTREDENS WAREN EEN VOORTVLOEISEL VAN 5 OPTREDENS DIE NASMAK AFGELOPEN ZOMER IN NEDERLAND ORGANISEERDE VOOR DAF EN NASMAK SAMEN. DE DUITSE OPTREDENS WAREN MINDER 'SAMEN'. NASMAK HAD EEN GOEIE TIJD EN DEED BEVREDIGENDE OPTREDENS, MAAR WAS TEVENS WAT JE JE ZOU KUNNEN VOORSTELLEN DAT EEN BOEKER 'EEN VOORPROGRAMMA MET ZEER GEVARIEERDE MOGELIJKHEDEN' ZOU NOEMEN: HET SPEELT EN HET SJOUWT, HET BEWAAKT EN HET RIJDT.

Veertien dagen zijn er al voorbij sinds onze terugkomst uit Duitsland, en weer bemerk ik, hoe herinnneringen na verloop van tijd vervlakken en hun reliëf verliezen. Twaalf dagen lang Autobahn, zalen, stinkende kleedkamers en hotels verdichten zich in mijn geheugen tot een soort sjabloon dat me alsmaar doet denken aan een ganzebord. Een egaal, zeg grijsgroen veld, met grote rode stippen die onderling weer verbonden zijn door zware zwarte lijnen. Overal even grijsgroen en rood, behalve in de rechter benedenhoek, waar Jantje in 1972 z'n glaasje prik omstootte. Daar wordt nog steeds elke keer bij het ganzeborden over nagepraat en Jan(tje), die trouwens niet zo vaak meer ganzebordt, wordt er nu nog mee geplaagd.

Voorsprong

De rode punten op ons ganzebord heten Hamburg, Berlijn (1 beurt overslaan), Stuttgart, Weissenohe (Nürnberg), Herford, Bonn en Düsseldorf. Onze glaasjes prik vielen om in Hamburg (nog voor het eerste optreden kapotte basebin-speakers en kwijtgeraakte sleutels van de vrachtbus) en in Herford (waar iemand om god mag weten wat voor reden met een mes door een speaker stak). Wat meteen al in Hamburg duidelijk werd, was het feit dat het er bij dit spelletje ganzebord echt om ging, te winnen. DAF behaalde al meteen een voorsprong op Nasmak die het hele rondje door geen centimeter kleiner zou worden. Ongelofelijk hoe snel die jongens zijn. Waren wij nog druk doende de vrachtbus in te laden, zaten zij al in de disco. Behalve Wolfgang, die, herstellende van een ernstige geelzucht, rust moest houden. Het is trouwens ook best mogelijk dat de andere twee van de Freundschaft zich van sjouwen onthielden, om Wolfgang niet de ogen uit te steken. Da's nog eens echte Freundschaft.

'Wie heisst ihre Gruppe?'

Iedereen komt volgens mij op een of meerdere manieren nooit z'n jeugd te boven. Zo heb ik nooit de opwinding van het MEE MOGEN achter me kunnen laten. Je kunt mij geen groter plezier doen, dan me bij daglicht in een auto te zetten (ik heb zelf geen rijbewijs) en de hele dag met mij rond te gaan rijden. Je kunt dus geloven dat ik in Duitsland 3000 km min de 1800 km die we in het donker reden, rest 1200 km lang zoet geweest ben.
Als ik vroeger mijn huiswerk afhad, ging ik nooit buitenspelen, maar m'n huiswerk voor de volgende dag maken. Wellicht deed ik dat niet zozeer uit ijver alswel uit een soort geloof, dat ik dan eerder van school zou zijn. In elk geval was mijn werkwijze meer ekonomies dan grondig, dat bleek wel weer toen ik er pas onderweg naar Berlijn achter kwam dat Berlijn helemaal niet op de grens, half in West- en half in Oost-Duitsland lag, maar een paar honderd kilometer Oost-Duitsland in. Een belangrijk verschil, wat inhoudt dat je om in West-Berlijn te komen, twee maal een Oost-Duitse grensovergang moet passeren. Dat betekent dan weer twee maal kontrole door de West-Duitse douane en zes maal (!) door de DDR douane. Milde spot tot hoon was ons deel bij de Oost-Duitsers. Of het hier een sekte betrof, met al die kortgeknipte koppen, wilde men weten. En of we punk speelden, want dat kenden ze heus wel. Gesprek: 'Wie heisst ihre Gruppe?' Wij: 'Zwei Gruppe'. Stilte. Tijdens het lange wachten bij de grens heb je uitzicht op borden, waarop de politieke geloofsbelijdenissen van de DDR geschreven staan. Alles zum Wohl des Volkes. Achter de borden strekken zich de mijnevelden uit die degenen, die zich dit welzijn niet willen laten welgevallen op andere gedachten of op helemaal geen gedachten meer te brengen.

Een beangstigende kermisattractie

De weg naar West-Berlijn, transit-route door de DDR, is even bevreemdend als Berlijn zelf. Wij kwamen er op de heenweg bij avond overheen. De kleinere plaatsen die we passeerden lagen gehuld in duisternis. Geen straatverlichting, geen lichtreklames en nergens de teksten en beelden langs de weg die ons dagelijks leven hier op zo'n ondragelijke manier opfleuren. Een beangstigende kermisattractie.
De kombinatie van deze somberte met de verhalen die ik over Berlijn had gehoord, riep bij mij het beeld op van een pretpark midden op Walcheren (nu dus door de DDR van de eerste plaats verdrongen op mijn lijstje van deprimerende landschappen). Dat beeld bleek nog aardig te kloppen ook. Stel je voor, de bezoekers van dat pretpark (topdag zondag) zouden het niet kunnen laten, al die Walcheraars te pesten met hun Calvinistiese, zelfopgelegde lijden. Zo ook is Berlijn een grote opschepperige schreeuw tegen het alom aanwezige Oost-Duitsland, lees kommunisme. De grootste konsentratie junkies van W-Duitsland, volkomen drijvend op buitenlandse arbeidskrachten, voor het oog alleen maar gericht op konsumptie. Het gezicht van W-Berlijn trekt in de plooi als rond half vier (december) de schemering invalt en de overvloed aan licht weer ontstoken wordt. Met veel licht en herrie lijkt de stad 15 uur per dag bezig, haar eigen angst te overschreeuwen.
Het is moeilijk, je voor te stellen, dat er in W-Berlijn ook mensen wonen die een zgn. normaal leven lijden, een school doorlopen, trouwen, een baan hebben, 's morgens vroeg opstaan, of huizen kraken.
Zoals ik alle grote steden het liefst leer kennen door op willekeurige bussen te stappen en maar te zien waar ik uitkom, zo heb ik ook de absurde tegenstellingen die Berlijn in zich draagt het sterkst ervaren door met de bus het centrum uit te rijden, de buitenwijken in, tot aan de muur. Daar staan op sommige plaatsen houten verhogingen vanwaar je Oost-Berlijn kunt inkijken. Voor mijn gevoel zouden ze beter aan de andere kant kunnen staan. Want W-Berlijn is de feestelijk verlichte arena. Waar je uiteindelijk toch weinig meer kunt doen dan atmosfeer snuiven en geld uitgeven.

In Berlijns 'meest fantastiese nieuwe disco' The Jungle hangt iedereen even verveeld rond als waar eigenlijk niet. Wij hebben de eer om twee avonden te spelen in Exxcess, dat zichzelf afficheert als 'Berlin's new music Scene'. Henk vergeleek het interieur met dat van Dr. Adams, uw schoenenspecialist. Alle bezoekers zien er zo fantasties en opvallend uit, dat na vijf minuten eigenlijk niemand je meer opvalt. Een opvallend beleefd publiek echter, een beetje blasé, maar aandachtig en geïnteresseerd.

Deutsch - Amerikanische Freundschaft **D.A.F.** Special Guest: NASMAK (Holland) Fr. 12.12.80 20.30 Uhr MARKTHALLE Keine Haftung für Körper-, Sach- und Garderobeschäden.	Veranstalter: Rip Off / Freunde der Neuen Musik e.V. Fr. 12.12.80 20.30 Uhr Markthalle Vv.: DM 10,– Ak.: DM 12,–

Het is ook in Berlijn, dat ik me begin te realiseren, dat ik het beloofde dagboek voor Vinyl wel kan vergeten. Er is teveel te doen, te weinig rust (in me) en we logeren meestal in 2-persoons hotelkamers, wat voor mij afleiding betekent. Ook de meegenomen lektuur blijft ongelezen. Ik zei al dat ik overdag graag uit autoraampjes kijk en 's avonds kun je in een auto niet lezen en eenmaal op de plaats van bestemming moesten we de bus uitladen, terwijl DAF de taak op zich nam onderwijl de daar aanwezige speelautomaten te inspekteren.

Zuid Duitsland, Beieren, is wel een hele overgang na een dag of drie Berlijn. Het ligt er verstild bij onder de versgevallen sneeuw. Ik ga er bijna van op m'n tenen lopen. De zaal waar we spelen (To Act, Weissenohe) blijkt in een dorp van slechts een paar honderd inwoners te staan. Hoe willen ze die volkrijgen? Geen

probleem, die kommen von überall. Helaas is er die avond in een ander plaatsje in de buurt net een punkfeest. Daardoor spelen we - de enige keer in Duitsland - voor een halfvolle zaal. Het gaat heel goed en DAF begint na 4 optredens ook weer haar oude overtuiging en overtuigingskracht te herwinnen.

Kommerzielle musik, Trus

Wat ik in Duitsland rijker ben geworden is een gezonde hekel aan wat zich hard-core punx noemt. Ik ben er nu ook achter waar die hard core uit bestaat: een schrompeltje hersens, ter grootte van een luciferdoosje. Vermoeiende puistekoppen die bezig gehouden moeten worden met een balspelletje waarin de bal is vervangen door een bierblikje. Het blikje werkt op de puistekop als een balletje, een tak of een kluif op Sjarl, dat is uw hond. Tijdens dit spel vertoeft de aandacht achter in de zaal, buiten de lichtkring. Dat resulteert soms in een ongekonsentreerd optreden, maar omgekeerd lijkt het me prettig balspelen.

Hoewel ik doorgaans niet kapot ben van de inhoud, heb ik wel de indruk dat het doel van graffiti op muren en leren jacks is, te kommuniceren met gelijkdenkenden. Ik kan een gevoel van medelijden niet onderdrukken als ik in Herford een leren rug zie waarop in grove letters 'Fuck the disco' geschilderd is. Ik stel me zo voor dat de kreet kontakt moet forceren tussen de bezitter van de rug en DAF. De arme jongen. Zal hij weten dat zijn favoriete Duitse groep nergens liever vertoeft dan juist in de disco en dat in het busje waarin we reizen vrijwel aan een stuk door dezelfde casette met alle-13-goed discohits weerklinkt. Grace Jones' lineaalvormige versie van Joy Division's She Lost Control is er favoriet. *'Ich mag nur kommerzielle Musik, Trus'*, is Gabi's toelichting op zijn verzoek of haar bandje met In Camera, Vise Versa en PIL afmag. *'In de toekomst zal onze muziek direkter zijn'*, heet dat in een interview in het decembernummer van het Duitse muziekblad Spex.

In hetzelfde Scala in Herford waar zich de voorgenoemde discofucker ophield beleefden we het optreden, waar ik zelf de beste herinneringen aan bewaar. Meer dan waar dan ook lieten daar de etterbuilen weten dat ze er waren. Je vraagt je af waar ze voor komen, of waarom ze blijven. Ik zou betere sabotage-objekten kunnen bedenken dan bands, zelfs dan slechte bands of bands waar ik niet van hou, want daar zou ik niet heen gaan. Dat hun sabotageneigingen totaal geen grond hebben, blijkt als je de moeite neemt om vanaf het podium de grootsmoelen - meestal zijn het er maar een paar, voor wie de anderen ook meedoen - eruit te pikken en strak aan te blijven kijken. Ofwel ze verdwijnen stilletjes uit de buurt van het podium, of ze gaan schaapachtig mee staan deinen op de muziek. De stoutste blijft je aankijken en simuleert een gitaarduel. Daar zit meestal te veel bier in. Het is een ego-spelletje, maar eenmaal in de situatie, voor mij de beste manier om op dat soort lieden te reageren. Spannend is het ook, want met dodelijke ernst en trillende handen sta je te wachten op dat ene blikje dat nou eens niet langs je vliegt, maar op je hersenpan belandt. Intussen doe je er nog een ekstra schepje bovenop.

Graffity en stickers

Ik word, als ik in het buitenland verblijf, niet graag aan het moederland herinnerd. Evengoed ben ik de eerste dag buiten Nederland wel altijd op Nederlandse nummerborden gefixeerd. Iets dergelijks kreeg ik in de clubs waar we speelden op den duur ook met de muren. Zonder dat dat mij overigens een warm gevoel van vaderlandslievendheid en trots geeft, doen graffiti en stickers hun verhaal. Het Verhaal van het Nederlands Popgebeuren. Herman B., Urban H., Darlenes, Gruppo S., Sunny J. Band, Phoney & Coach Koos. Het Verhaal?

Gelukkig in Berlijn ook wat andere klanken: Tox Modell, Ex, Suspect en, hoe heb ik het nu, Nasmak (hé, the Ex?). In Exxcess was Suspect, die veertien dagen voor ons ook daar speelden, op de avonden dat wij er waren trouwens de meestgedraaide band.

Onrust

Ik ben me gaan realiseren dat tot voor een maand Duitsland voor mij eigenlijk helemaal niet bestaan heeft. Natuurlijk kende ik het wel van vakanties in korte broek met vader en moeder, en bezondig ik me wel eens 's avonds laat aan 'Duitsland kijken' en ik zie ook wel eens Rockpalast tot diep in de nacht, omdat er op dat uur toch nooit een echte Muppet-show wordt uitgezonden, maar om eerlijk te zijn, echt geloofd heb ik het nooit. In de Nederlandse muziekpers wordt mijn ongeloof alleen maar bevestigd: Oor schrijft alleen over Udo en Nina en daar hou ik niet van. Verder kan ik mij alleen een artikel over 'Pank in Deutschland' herinneren uit Raket.

Toch heb ik in Duitsland vaak, tot mijn grote verbazing, dat euforiese gevoel van kriebelige onrust gehad, dat je krijgt op die plaatsen waar dat ondefiniëerbare iets in de lucht hangt. Ook al zijn de mensen voor het oog alleen maar aan het uitgaan. Er is daar wel degelijk iets loos, niet iets dat we hier niet kennen, maar het heeft wel z'n eigen sfeer.

Ik heb daar bij de acht optredens meer kontakt met publiek gehad dan in Nederland in een half jaar. En niet alleen na het optreden, zoals hier de gewoonte is. Ook degenen die je niet pruimen, laten dat duidelijk merken en dat is wel stimulerender dan een met stomheid geslagen meute.

Ik heb niet de tijd en de gelegenheid gehad, veel dingen beter dan oppervlakkig te leren kennen. Veelgehoorde namen: die Fehlfarben, der Plan, Mania D., Out, Wirtschaftswunder, Abwärts. Geen van de groepen heb ik kunnen zien of horen. Bedrijfjes als Zick Zack, Art Atak, Zensor, nauwelijks aan geroken. Veel blaadjes, de meeste heel eenvoudig. Vooral aanbevolen: Spex, eerlijk en mooi (Hansaring 119, 5000 Köln 1, DM 30,- voor 12 nummers).

Ik ben nieuwsgierig genoeg geworden om snel weer terug te gaan en wat grondiger rond te neuzen. Wellicht valt daar dus een volgende keer meer over te vertellen.

Ende Deutsch-Holländische Freundschaft

Nasmak heeft ook nog een heel goede les geleerd in Duitsland. Voor deze toer was een uitgebreid toerschema opgesteld door de Duitse promotor, met alles d'r op en d'r an, namen van kontaktpersonen, adressen van de hotels, etc. Maar een kontrakt was er niet. Dat was ook niet nodig, want we kenden DAF en er was geen enkele reden tot wantrouwen. Maar waar was opeens Gabi na het laatste optreden in Düsseldorf? En de DM 2000,- die we volgens mondelinge afspraken nog tegoed hadden? Beide waren de volgende dag pas boven water en bleken in Berlijn te zitten, je weet wel, die plaats waar het zo plezierig geld opmaken is. Auf Wiedersehen! Ende Deutsch-Holländische Freundschaft. Maar wat heeft dat überhaupt met ganzeborden te maken?

tekst: Rubin Ootes/Dick Koopman
foto's: Arjen Schrama

De 24 jarige Londense Frank Tovey maakt electronische New Wave rock. Onder de naam Fad Gadget produceerde hij vanaf 1979 drie fantastische singles (Back to Nature, Ricky's hand, Insecticide) en in september '80 een onderschat album getiteld Fireside Favourites. Zijn nummers zijn gekenmerkt door strakke electronische ritmes en onderkoelde zang. Dit tezamen met vrolijke synthesizerloopjes geeft het geheel een typerend monotoon swingend geluid.

In januari '81 is hij gestart met de eerste serieuze tour door Nederland, Duitsland en Frankrijk. In Amsterdam was het eerste optreden van deze tour. Hij is reeds eerder in België en Duitsland geweest, maar er werden allerlei optredens afgezegd zodat ze door een nijpend geldgebrek gedwongen werden terug te keren naar Engeland. Ook in Engeland werden veel optredens geannuleerd zodat hij nog nooit een echte tour heeft gehad. Frank daarover: *'In Engeland krijg je niet veel betaald en een hotel kan je je niet veroorloven. Dus je reist op en neer zonder één moment rust en dat is niet uit te houden. Optredens afzeggen komt ook heel vaak voor, en juist toen wij aan het toeren waren was het aanbod van bands erg groot. En dan willen de organisatoren liever een band met een grote naam. Bovendien is de organisatie erg slecht. De mensen die de optredens in Engeland verzorgen zijn amateuristisch, werken ongecoördineerd. Ook al heb je een contract in je handen dan nog zegt dat niets. Een contract is waardeloos en de organisatoren doen toch wat ze willen'.*

'Hoe is je relatie met Mute-records?'

(Mute is een onafhankelijk platenlabel beheerd door Daniël Miller, dat sinds 1978 o.a. platen van The Normal, Deutsch Amerikanische Freundschaft, Non en Fad Gadget heeft uitgebracht.)

'Mijn relatie met Daniël is gebaseerd op vrijheid en berust op mondelinge afspraken. Als ik geen zin heb om platen te maken of op te treden dan zeg ik gewoon tegen Daniël, en die vindt dat oké. Dan verdien ik wat minder en kan ik meer relaxen. CBS heeft mij ook eens benaderd maar de druk in de vorm van verplichte platenleveranties is te groot voor mij.'

Geld verdienen met muziek vindt hij prachtig om van rond te komen zodat hij zich geen zorgen hoeft te maken. Muziek betekent niet echt heel veel voor hem. Hij is liever lui dan moe. 't Liefst zit hij thuis met Barbara (zijn vriendin) voor de t.v.

Frank is erg geinteresseerd in de media als een geheel omdat het zo een groot effect op de mensen heeft. Zelf zegt hij: *'Het is een propaganda apparaat en het stinkt. Het geboden nieuws is selectief en heeft zeer veel invloed op de mensen hun gedrag'.* **Verwerk je deze zaken in je muziek?** *'Ik gebruik het niet bewust in mijn muziek, maar ik geloof dat het er soms uitkomt, dat hoop ik althans'.* **Hoe ben je eigenlijk tot jouw ongewone muziekstijl gekomen?** *'Het enige wat ik ooit van synthesizermuziek kende was Kraftwerk, Donna Summer (Giorgo Moroder) en Suicide. De reden dat ik deze weg ingeslagen ben is juist vanuit het functionele oogpunt. Ik wilde iets solo beginnen en wat is makkelijker dan een drummachine, tapes en daarover heen zelf met mijn electrische piano werken. Ik had eerst geen synthesizer die kwam pas toen ik Daniël leerde kennen. Voor het bespelen van een synthesizer hoef je geen musicus te zijn, eigenlijk kan ik geen instrument bespelen.'*

Op het podium maakt Fad Gadget gebruik van een plastic buis waarin een microfoon gemonteerd is. Deze is aangesloten op een synthesizer. Deze produceert tijdens zijn woeste dansact, waarbij hij met de buis op de grond slaat, de meest fascinerende electronische geluiden. Zo schuchter als Frank Tovey is, zo uitbundig beweegt hij zich over het podium als de onvermoeibare Fad Gadget. Hij rolt over het podium, wikkelt zich in snoeren, gaat op de P.A. liggen en holt door de zaal.

Is er verschil tussen Fad Gadget en Frank Tovey? *'Zeker, Fad Gadget is een masochist'. (In werkelijkheid is hij heel lief en doet hij geen vlieg kwaad.* **Dave Simmons, keyboards)** *'Tijdens het concert heb ik niet veel last van mijn capriolen. Adrenaline houdt mij op de been. Pas na het concert voel je wat je jezelf hebt aangedaan, daarom heb ik na een optreden in Duitsland kniebeschermers gekocht om verwondingen te voorkomen . . . Vooral het optreden in Paradiso op 15 januari was een stap verder in de sprongen die ik normaal maak.'*

De musici waarmee je in Amsterdam opgetreden hebt zijn anderen dan die aan je album hebben meegewerkt . . .

De vorige groep mensen waarmee ik speelde waren Belgen die echter niet in Engeland konden wonen, zoals der Plan en D.A.F.

ADRENALINE

We zoeken wel mensen uit onze vriendenkring en niet via advertenties. De musici waarmee ik deze toer maak zijn: Pete Balmer-basgitaar en bas-synthesizer, David Simmons-synthesizers, Robert Gotobed-drums, drum synthesizer.

In Engeland werken de experimentele bands nauw samen, (Robert Rental, Thomas Leer, Throbbling Gristle, Daniel Miller, Fad Gadget en Non).

Frank vindt deze samenwerking bijzonder inspirerend en is zeker van plan dit in de toekomst te doen als de gelegenheid zich voordoet. Het is een manier om in andere werksferen te komen eñ ideeën uit te wisselen.

Op korte termijn is hij van plan om samen te gaan werken met Boyd Rice, die tijdens de toer onder de naam Non zijn voorprogramma verzorgt. Deze uit San Diego afkomstige avant-gardist ontwerpt zijn eigen elektronische instrumenten en heeft een bijzonder opmerkelijke langspeelplaat op single formaat onder de titel Pagan Muzak uitgebracht. Slechts één kant is bespeeld en bevat ± 15 aparte groeven en twee aparte gaten, waarvan één uit het centrum. Een must voor liefhebbers van experimentele projecten.

tekst: Mike Pickering foto: Evelyn

NEW ORDER

DECEMBER 1980

First things first. New Order are not the three remaining members of Joy Division, but with the addition of Gillian, who plays synthesizer and guitar, a completely new unit. New numbers, New Order. Sure the strong bass of Peter Hook, the haunting guitar of Bernard Albre and clean, solid drumming of Stephen Morris are still there as is only to be expected, but with the introduction of more synthesiser and the scratchy guitarwork of Gillian its more overall sound, a whirlpool of harrowing sound.

Unfortunately their only concert in Holland in Hal 4, Rotterdam was something of a disaster. Due to numerous P.A. problems they had a diabolical sound. At the end nobody was any wiser. I was however lucky enough to see the soundcheck before the problems arose. Beautifully layered and structured songs. They use more string sound now. The vocals which were a little weak at times came over like echoed chants. With practice that weakness should overcome. Its not easy for New Order at the moment. It is I suppose only natural that audience and press will compare with old, look for a gap. They are wrong however, there is no gap, its another day. The focus on the vocal contributions will hopefully widen to take in the whole sound. Time heals. The audience at Hal 4 were Joy Division devotees, obviously. They had come from miles around to be reassured that one of their favourite groups hadn't really ended but was still going strong. They were probably disappointed, but as the new name suggests, things have changed. They may have lost Joy Division, but have gained just as much in New Order. New Order are friendly, intelligent and forceful people, but more than that they are honest people, a quality which the music world need more of.

The future? Well, with more rehearsal (having all their equipment stolen in America last summer, delayed their progress a couple of months at least) the team will be showing their true form. The first single should be out by the end of january and with more gigs under their belts (probably in february). 1981 should see Hook, Albrecht and Morris doing what they always have done, setting standards for other to follow, opening new avenues. Conclusion? Still a major force, listen and learn.

Er is ook vaak weinig reden tot lachen
Hamont is een Belgische grensgemeente met ongeveer 7000 inwoners. Het dorp wordt gekenmerkt door een erg konservatieve en katholieke bevolking en een stelletje oproerkraaiers. Er zijn 4 bands die hedendaagse muziek maken en er gebeuren rare dingen.

Welke zijn die groepen?
De Brassers dus, Struggler, The Suspects en nog 1 band die nog geen naam heeft en ook nog niet optreedt.
Voor zo'n kleine gemeente is dat veel. Hoe komt dat?
We hebben hier een jongerenkafee, De Kwiet, dat we zelf beheren. Er wordt veel nieuwe muziek gedraaid en dat beinvloedt en inspireert de mensen. Wat ons zelf betreft zijn we ook erg gestimuleerd door de konserten in Eindhoven en de Punk/New Wave kafees in Antwerpen. We hebben veel groepen gezien in de Effenaar en dat heeft ons aangezet om zelf muziek te gaan maken.

Vertel eens meer over de Brassers
Toen we begonnen, nu zo'n 2½ jaar geleden, bespeelde niemand een instrument. We zijn gewoon gaan repeteren en langzamerhand zijn zo nummers ontstaan. Het is niet zo dat iemand komt met een nummer dat hij geschreven heeft. Alles ontstaat tijdens repetities. De goeie stukken worden nummers. De Brassers zijn: Marc-zang, Erik-drums, Willy-gitaar, Ben-synthesizer, Marc-bas, Francis-foto's, lay-out, Jan-roadie.
Als ik vraag of soms niet botst met de Hamontse bevolking komen de verhalen los. De Kwiet wordt gezien als broeinest van ongure elementen. Op scholen wordt gewaarschuwd om daar niet naar toe te gaan. Een paar meisjes die met ons optrokken kregen brieven thuis, gericht aan de ouders, dat hun dochters met verkeerde jongens omgingen. De Kwiet was eerst onbeperkt geopend, we hebben nu een sluitingstijd gekregen van 12 uur. Een aantal mensen die de Kwiet niet meer zagen zitten hebben nu een gezonde jeugdclub opgezet: ze worden ondersteund door de gemeente; ze kregen gelijk een mooi gebouw en subsidie.
We worden er van beschuldigd een koe doodgestoken te hebben en worden verantwoordelijk gesteld voor iemand die aan een hartaanval is overleden. De mensen zijn bang voor ons. De manier waarop wij ons kleden en onze houding is een bedreiging voor hen.
In een regionale krant verscheen in juni '80 een motie van de KWB (Katholieke Werkers Bond) over de Kwiet en de bezoekers. Een citaat hieruit:
KWB Hamont roept tenslotte de jeugd op om zich te onttrekken aan de verderfelijke invloed van bepaalde ongure elementen die, in naam van de totale vrijheid op alle gebied, zich de vrijheid aanmatigen om de vrijheid van iedereen, die met hun zienswijze niet akkoord gaat, op de meest brutale manier te beperken en te ontzeggen. KWB Hamont is ervan overtuigd dat, indien iedereen, zowel de jeugd als de volwassenen, de ouders zowel als de onderwijskrachten, de verantwoordelijken in de jeugd- en de volwassenenorganisaties, de gemeentelijke instanties, de plaatselijke politie en de rijkswacht, hun verantwoordelijkheid ten volle zal opnemen en in echte daden zal omzetten, deze ongure toestand zeer vlug kan veranderd zijn in een meer vreedzame samenleving in onze Hamontse gemeenschap.

Hoe zit het met de politie hier?
Hamont heeft 12 Rijkswachters en dat is wel heel veel voor zo'n kleine gemeente. We worden konstant in de gaten gehouden. Tegen Francis hebben ze gezegd dat ze niet snappen dat hij zich met ons ophoudt. Hij zou daar later spijt van krijgen. Hij is eens opgepakt voor het plakken van affiesjes en kreeg een boete van ƒ 150,-. De Rijkswacht wordt door niemand gekontroleerd, ze kunnen hun gang gaan. Daarnaast heb je nog de BOB (Bijzondere OpsporingsBrigade), vergelijkbaar met jullie BVD.

2 Brassers werken, de rest is werkloos, niet iedereen krijgt een uitkering. Een WW uitkering bedraagt 60%, na een jaar wordt dat 40%. Het is

moeilijk om aan alle voorwaarden te voldoen om een uitkering te krijgen. In Nederland krijg je altijd bijstand, hier niet. Als je wilt werken wordt dat gewaardeerd: de lonen liggen hier hoger. De vakbonden zijn wel sterk maar zeer behoudend. Toen Marc ging solliciteren op een zinkfabriek was de eerste vraag of hij ook tot die bende van Hamont behoorde.

De meesten van jullie wonen thuis?

Je kunt hier helemaal niets huren. Kraken is hier onbekend. In Nederland wordt wel grof omgesprongen met krakers, maar in veel gevallen lukt het toch wel. De publieke opinie in Nederland is weliswaar verdeeld maar er is veel sympathie voor krakers. Dat ligt wel wat anders hier. Zelfs socialisten zijn in feite rechts.

We zijn het er over eens dat je zo wel extremen krijgt in België.

In België zijn vooral de rechts-extremen erg fanatiek en de beweging groeit hard. Onlangs werden de affiesjes voor een optreden van ons in Brussel beklad met een teken van een neofascistische jeugdorganisatie. Tijdens het optreden kwam er een bommelding. De politie wilde de zaal ontruimen. We zijn gewoon doorgegaan. Er gebeurde niks. Ook worden regelmatig punks in elkaar geslagen in Antwerpen en zelfs met scheermesjes bewerkt. Onlangs is er een VMO-er doodgeslagen.

VMO staat voor Vlaamse Militante Organisatie. Hun leider verklaarde onlangs voor de Nederlandse TV dat Hitler maar 1 fout gemaakt had en dat was dat hij de oorlog verloren had.

Wij zetten ons af tegen politiek en het Belgische systeem. We hebben geen geloof of vertrouwen hierin. Je zou dat anarchistisch kunnen noemen.

Jullie krijgen veel reakties van pers en radio

Dat is omdat er in België zo weinig gebeurt. Als er dan eens iets opvalt krijg je veel publiciteit. We maken zelf weinig reklame. Men benadert ons. Wel hebben we een boekje uitgegeven met teksten en wat foto's.

In die interviews wordt vaak gesteld dat jullie zo depressief zijn. De Brassers worden afgeschilderd als negatief en zwartgallig. (tijdens dit gesprek wordt er veel gelachen)

Niemand van ons praat makkelijk. Interviews lopen meestal niet zo goed. Natuurlijk zijn we wel eens depressief. Er is vaak weinig reden tot lachen. Je krijgt soms vreemde verhalen achteraf zoals 'de ex-hardrock band met de gestoorde zanger'. Het blad Humo vroeg ons waarom hangen jullie jezelf niet op. Men vond de Brassers 'toch een vrolijke naam'.

Zijn jullie al benaderd door platenmaatschappijen?

Een paar keer al, maar dan kwamen er kontrakten tevoorschijn met niet te verteren voorwaarden. Zoveel l.p.'s per jaar. De maatschappij heeft het recht bepaalde nummers te weigeren. Als iemand de produktiviteit in de weg staat kan de maatschappij hem uit de band zetten. Dat is toch belachelijk. Wellicht brengen we het in eigen beheer uit.

Van de single 'En toen was er niets meer/Twijfels' zijn er nu 1200 verkocht. Er is weinig moeite gedaan om te promoten. Onlangs hebben de Brassers een toernee gedaan met de Brugse groep Red Zebra. Ze kregen veel goeie reakties, maar het kwam ook voor dat mensen de zaal uitliepen.

In februari '80 organiseerden zij het 'Geluid Tegen Gezag' festival in Hamont met veel plaatselijke en landelijke punk en new wave groepen.

Over agressiviteit: We zien het helemaal niet zitten om glazen kapot te gooien of zo. We zijn onlangs in Londen geweest. Er waren veel agressieve skinheads en vechtpartijtjes. Dat was echt stom.

Jullie teksten zijn in het Nederlands . . . .

Dat is in eerste instantie omdat we ons beter uitdrukken in het Nederlands. In het Engels verval je meestal in cliché's. Het is niet zo dat we een boodschap over willen brengen of zo. We willen onze visie geven op een aantal dingen.

En toen was er niks meer. Alles was gedaan. Alle moeite tevergeefs. Plotseling weggeveegd. De mensheid heeft gezegevierd, en ophouden te bestaan. En toen was er niks meer. Alles was gedaan. Alles was koud. Alles was droog. Alles was leeg. Alles was dood. En toen was er niks meer. Alles was gedaan. De macht van het gezag en het gezag van de macht. Waren duidelijk sterker dan wat voelde en dacht. En toen was er niks meer. Alles was gedaan.

Live zijn de Brassers indringend. De sfeer is soms dreigend. Zanger Marc is zeer expressief. Muzikaal is het simpel, maar doeltreffend. Een dreinende synthesizer. '*Vaak zijn de repetities beter. We spelen dan vrijer. Soms zijn er stukken die in de oefenruimte erg goed gaan en op het podium gaat dat dan de mist in*'.

Je kunt kontakt opnemen met de Brassers via Marc Haesendonckx, Zeldertstraat 6, 3583 Overpelt, België. 09-3211641808.

interview: Ton van Gool foto's: Peter Cox

SINGLES

MINNY POPS: Dolphins spurt/ Goddess *(Factory records)*

Minny pops, Wally, Ultra's, Plurex, Vinyl, moderne muziek.
Deze single is in Engeland opgenomen in de Factory studio en geproduced door Martin Hannett. Niet alleen de bezetting is veranderd, ook muzikaal is er het een en ander veranderd; er is nu veel meer aandacht voor de bas. Het echte 'rare' geluid, zoals op de eerste lp, wordt nu meer op de achtergrond geplaatst en melodie telt nu zwaarder. De ritmebox blijft de boventoon voeren.
Dolphins spurt. Voor de derde maal op de plaat gezet, wel veranderd; deze opname is veel sneller dan de lp uitvoering, terwijl het nummer kwa struktuur ook veranderingen heeft ondergaan. Het eerste wat opvalt is de hoge opnamekwaliteit. Uit dit nummer blijkt de keus voor het grotere gebeuren en het afwijken van de mafheid en heavy times, nu keurige struktuur en openheid.
Goddess. Geboren uit trance, vervloeit tot een eindeloos basloopje, los van de prachtig chantende stem . . . en Martin op z'n slagtrommeltje met veel space. De ritmebox is zo geproduced (het bekende Factory soundje) dat het klinkt als een drumstel, erg leuk gedaan. De hedendaagse Minny Pops zijn een stuk toegankelijker, of zoals Wally zegt: we zijn warmer, menselijker geworden.
Het wachten is op hun nieuwe lp.

DRINKING ELECTRICITY. Cruising Missiles/Shaking all over (dub) *(Pop Aural)*

Bij deze plaat staat het leukste op de B-side. De geheel instrumentale voorkant doet lichtelijk aan de Cure denken. Echter, je bent je voortdurend aan het afvragen wanneer de plaat ècht zal beginnen: dat doet hij niet en alleen op het eind begint hij weer opnieuw. De interessantste kant is de andere. Het jammere is in dit geval dat de betiteling 'dub' enigszins misleidend is. Zij die hun vorige single kennen (Shaking all over/ China) kunnen horen dat de twee 'Shaking all over'-uitvoeringen niet wezenlijk verschillen. Voor hen zal de single dan ook een ietwat overbodige aankoop betekenen.

BAUHAUS: Telegram Sam/ Crowds *(4AD)*

Lopen de meningen over hun LP en optredens wat uiteen, hun singleproduktie van een konstante kwaliteit geeft daar minder reden toe. Hierbij komt dat Bauhaus een van de weinige groepen is die hun singles niet ook eens op de LP zetten. (Bij een groep als Teardrop Explodes kon men eerst alle singles kopen, om vervolgens gekonfronteerd te worden met een eerste lp kompleet met de vier singles). Bij Bauhaus gelukkig geen toegeven aan de commercie. Telegram Sam, een oud T-Rex nummer (begin 72 een hit in Engeland), zal hun faam als singlegroep zeker verstevigen. In tegenstelling tot de stevige voorkant staat een Crowds, waarbij de overheersende piano de zanger op zijn klaaglied begeleidt.

PTÔSE PRODUCTION. Women in the Moon *(Sordide Sentimental)*
BIZARROS. The cube/Underground *(Sordide Sentimental)*

Sordide Sentimental staat voor een groep fransen uit Rouen die tijdschriften en platen uitgeven in een sterk gelimiteerde oplage. De tijdschriften gaan vaak vergezeld van plaatjes, terwijl hun singles meestal uitstekend gedokumenteerd zijn. Het gevolg van dit alles is dat de platen meestal kollektorsitems worden, vooral buiten Frankrijk. Zo ging het bijvoorbeeld met de eerste twee singles; Throbbing Gristle en Joy Division (Atmosphere/Dead souls) De derde plaat Billy Synth is echter in ons land nog wel te krijgen bij de betere singlewinkels. De vierde produktie is een éénkantige single van de franse groep Ptôse Production. Een monotoon werkje, met een elektronies verdraaide stem gezongen. Deze single is in feite een bijlage van een uitgave van Sordide Sentimental genaamd Isolation Intellectuelle: een in zwart wit gedrukt blaadje met advertentie-achtige fotomontages en een stuk tekst (in het frans gesteld met bijgeleverde engelse vertaling).
Op de meest recente plaat-produktie verschijnen een paar oude werken uit Akron, namelijk de Bizarros. De eerste amerikaanse groep op dit label (wanneer komen de nederlanders aan de beurt?) Hun punk geluid uit 1978 hebben ze ingeruild voor een meer zestiger jaren punkstijl op deze single. Iets wat steeds meer amerikaanse groepen gedaan hebben.
Deze singles zullen waarschijnlijk moeilijk te krijgen zijn in ons land, ga je echter naar Parijs probeer dan eens bij New Rose (Rue Pierre Sarrazi).

TOILETS: Life at the 12th Subsequent pleasure: Boxjunction *(Tophole records)*

De meest interessante nederlandse single in het begin van het nieuwe jaar komt zonder twijfel uit Friesland. Het in Langezwaag zetelende Tophole-records heeft de eer voor dit predikaat in aanmerking te komen. Hoewel het lijkt alsof er door twee formaties wordt gemusiceerd, zijn het op alle twee de kanten dezelfde drie heren die akte de presence geven. Beide nummers zijn ook geschreven door dezelfde persoon (Paul Dokter, zanger gitarist). Onder de naam Toilets opererend komen de heren tot hun beste resultaat, vooral het intro met de opzwepende gitaar is vrij indrukwekkend. De manier van zingen lijkt echter duidelijk beinvloed door de Cure. Ook in Boxjunction is dit het geval, terwijl ook hier de gitaristen goed naar de Cure hebben geluisterd. Toch kan niet van een storend naspelen gesproken worden en kan men ondanks of mede door de Cure-invloeden spreken van een uitstekende single. Kontakt adres. Top Hole records - Skeane Ein 10 - Langezwaag

GIRLS AT OUR BEST: Politics/ It's fashion *(Record records)*

Na hun debuutsingle Warm Girls Getting nowhere fast, volgt hier hun tweede single. In tegenstelling tot de naam doet vermoeden, heeft men hier niet met een damesgroepje te maken. De enige 'girl' is zangeres Judy Evans. Haar stem is op de plaat vele malen overgedubd, om het geheel een voller geluid te geven. Hoe dat op het podium zal overkomen is nog de vraag, want de formatie heeft nog nooit opgetreden. Het stemgeluid is in ieder geval opvallend in de verder rustige maar dansbare plaat. De inhoud van het lied doet erg Amerikaans aan, en mede in verband hiermee is het daarom als eerste Rough Trade plaat in Amerika uitgebracht.

MODERN ENGLISH: Gathering dust/Tranquility of a summer moment *(4AD)*

Ook met deze groep bevestigt het 4AD-label zijn goede naam op singlegebied die het in 1980 kreeg. Van Modern English is het de tweede single op dit label. Vooral door de sfeer doet het erg veel aan Hawkwind denken (Silver machine!). Na het langzame en dreigende intro barst alles los, hetgeen een soort wal van 'brullende' synthesizers tot gevolg heeft, met op de achtergrond een stevig doorgaande drummer.
Op de achterkant doet Tranquility of a summermoment door het rustige karakter sterk aan de Pink Floyd herinneren.

DANCE CHAPTER: Anonymity/ New dance *(4AD)*

Een andere vertegenwoordiger van het 4AD-label is Dance Chapter. *'A piece of recognition is all I ask, give me flowers'*, zingen ze op een bepaald ogenblik. Na deze single hebben ze dat zeker verdiend. Het nummer draagt een voelbaar opgebouwde spanning in zich vooral gekreëerd door de enigszins hakkelende gitaar en de zangpartijen.

Oscar Smit

wordt vervolgd op pagina 28

Morgen gaat de groep weer terug naar Engeland. Steven Severin, John McGeoch, Budgie en Siouxsie Sioux lijken een groepsdiscipline ontworpen te hebben die hen in staat stelt boven water te blijven in die voortdurende maalstroom van optredens, reizen, interviews, fotosessies en aandachtopeisende randfiguren. Op de valreep van een ongetwijfeld opnieuw uitputtende tournee door hun thuisland een gesprek met Siouxsie.

DE BALANS TUSSEN SPONTAAN EN DOORDACHT

Kaleidoscope, de derde elpee heeft een hoop kritiek gekregen, omdat hij zo divers is.
De titel duidt al aan, dat dit ook de bedoeling was en onze twee voorgaande elpees kregen trouwens ook veel kritiek destijds.
Raakt kritiek jou?
Nee, het kan echter andere mensen raken, wat gelukkig in ons geval niet zo is.
Vind je dat je beledigd wordt door rockjournalisten, daarmee in het bijzonder door de engelse rockjournalisten?
Ja, vooral door de engelse pers. Ze doet erg bezitterig over bands. Ze lijkt platenmaatschappijen te haten om het feit, dat deze contracten aanbiedt aan bands. Deze bands verliezen hierdoor hun underdogpositie en kunnen dus niet meer dienen als persoonlijk paradepaardje van een bepaald journalist. Men houdt ervan om te zeggen wat wel en wat niet goed is, terwijl de bands, die eerst als goed werden gezien steeds groter en succesvoller worden daarmee meteen teniet worden gedaan.
Over de muziek: introverte basloopjes, abstracte zangmelodielijnen, barok gitaarspel en dolende drums. De puzzle lijkt echter pas compleet door een vèrborgen, mysterieus element. Wat is dit voor element?
Als ik dat wist, dan zou ik onmiddellijk ophouden. Ik hou er namelijk niet van om op een doordachte wijze muziek te maken. Ik hou ervan om verrast te worden. Zoals bijvoorbeeld door fouten bij een optreden. Daar teer ik op. Het is waarschijnlijk het beste om te balanceren tussen het doen van spontane dingen en het doen van doordachte dingen in het creatieproces. Als je trouwens opzettelijk probeert spontaan te werken lukt het niet. Je

Stef Emm

moet dus proberen vanuit een middelpuntachtige controle te werken en van daaruit zien, wat er gaat gebeuren.

Je speelde al piano en speelt momenteel gitaar. Ben je bewust bezig met het verkennen van je mogelijkheden op dit gebied?

Ik weet het eigenlijk niet. De instrumenten waren er gewoon en omdat er op het moment van opnemen van Kaleidoscope geen echte band bestond, waren Steve en ik min of meer gedwongen om het zelf te doen. Later pas kwam Budgie erbij en pas daarna weer John en maakten we het album helemaal af. Het was een totaal andere situatie en ik vond, dat het tijd was voor een grote verandering, hoewel onze houding hetzelfde is gebleven. We hadden ook mensen in de band kunnen nemen die John McKay en Kenny Morris (*de vroegere Banshees*) proberen te imiteren, maar dat zou vals zijn om te doen.

Wat doet John nu eigenlijk?

Niks op muzikaal gebied. Ik vind het jammer dat hij de band verlaten heeft, maar ik denk dat hij onder invloed staat van een heks, en door deze vrouw misleid wordt, wat jammer is want hij is eigenlijk een heel zuiver iemand. Ik denk dat er met John zo'n beetje hetzelfde gaande is als met Brian Gregory (*van de Cramps*).

Geloof je in zwarte magie?

(*lange stilte*) Ik geloof in magie. Het is meer een gefacineerdheid met een denkbeeldige kracht eigenlijk. Iedereen heeft zijn eigen 'Voodoo-Dolly' als je begrijpt wat ik bedoel . . . Ik probeer ook het podium te zien als een strijdterrein, waar ik in betrokken raak en in op kan gaan. Een optreden is trouwens pas goed, wanneer het intens is en niet volledig bewust.

Het gesprek wordt onderbroken door een meisje dat een 'echte' Siouxsie Sioux-handtekening wil hebben op een exemplaar van Join Hands. Siouxsie voldoet gehoorzaam aan het zeurende verzoek en krast en passant ook nog even de portretten van de voormalige bandleden door, die op de binnenkant van de hoes staat. Dit tot grote verwondering van het meisje.

Je stond aanvankelijk nogal sceptisch tegenover je platenmaatschappij. Er zijn inmiddels drie jaar verstreken. Wat vind je nu?

Het enige wat ze ons verplichten is om één album per jaar uit te brengen. Dat is geen probleem, want we hebben sowieso al meer materiaal dan dat. Ook verwachten ze van je dat je zowel een A-kant als een B-kant van een single op een album zet, wat wij niet altijd doen.

We doen nooit B-kantjes op een album en soms moet je niet eens een A-kantje erop zetten.

Over de albums: je visie op achtereenvolgens The Scream, Join Hands en Kaleidoscope?

The Scream was een statement, Join Hands een concept en Kaleidoscope een oefening om dingen uit te proberen. Op geen van drieën ben ik echt trots of echt tevreden mee, het is ook niet allemaal iets definitiefs.

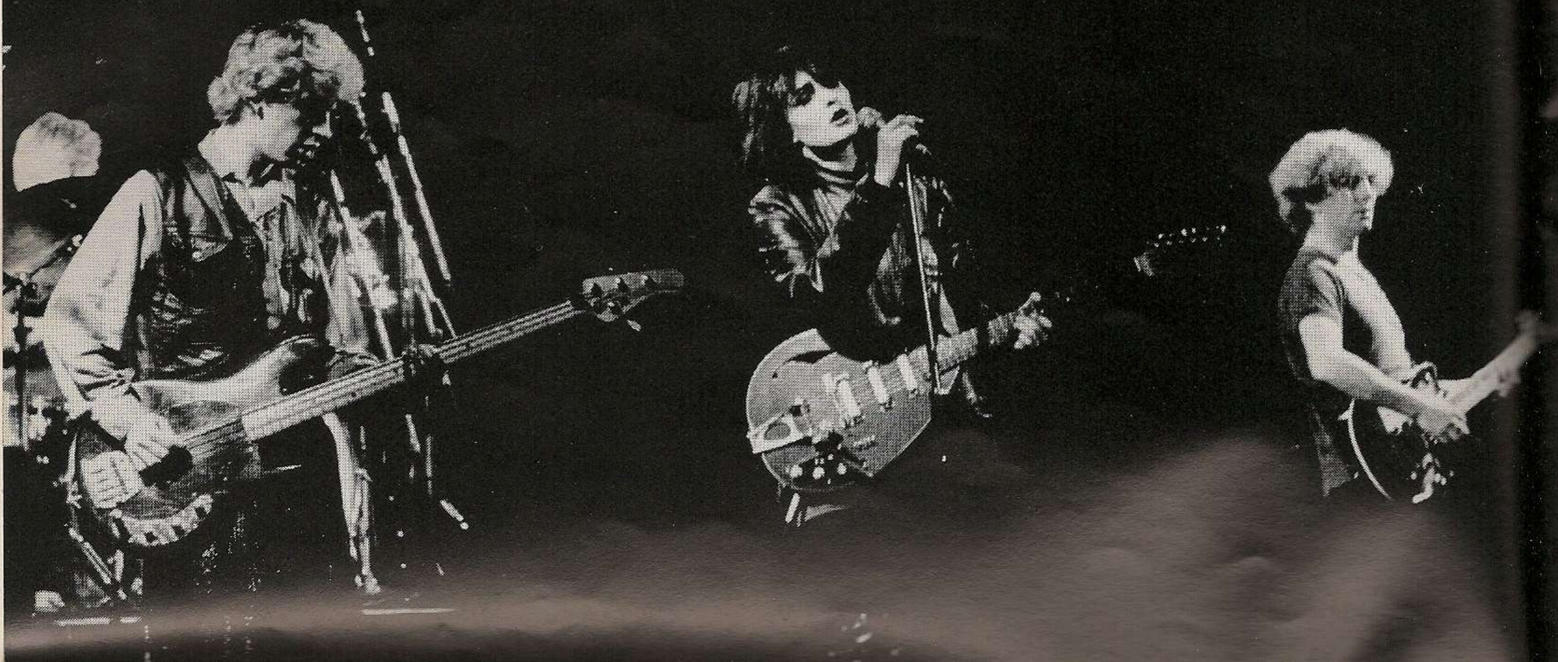
De echte vernieuwingen in de moderne muziek, waar komen die vandaan?

Ik geloof dat de emotie erachter het belangrijkste is. Bijvoorbeeld als je voor de eerste keer iets oppikt zonder het te weten, kan je vaak de beste dingen doen zonder gehinderd te worden door kennis. Wanneer je kennis hebt, bijvoorbeeld muzikaal-technische kennis, kan die jou onderdrukken en afstoppen op dezelfde manier als religie; deze heeft namelijk ook gezorgd voor een eeuwenlange onderdrukking van menselijke emoties.

Denk je dat bij opkomende generaties dat verdwenen is?

Er zijn nog een hoop stammen, die niet naar elkaar luisteren.

Het is inmiddels halftwee 's nachts en voor de groep staan nog ongeveer drie gesprekken op het programma. De boot naar Engeland vertrekt om zeven uur 's morgens.

ULTRA'S

André Bach

EXPERIMENTEEL ELECTRONISCH AVANT-GARDE AUDIOVISUEEL IDEOLOGISCH

Temidden van een voor Nederland typerende onwil om andersdenkenden ook kansen te geven, zijn er momenteel, ondanks consequente tegenwerking, over het gehele land splinterfrakties bezig nieuwe ongebruikelijke muziek onder de aandacht te brengen, en op te komen voor onbekende Nederlandse groepen. Buiten de platgetreden banen muziek maken betekent hier 'rommel', volgens de op safe spelende arrogante betweters, die in feite alleen in hun eigen pen geïntersseerd zijn.
Een van de aktiviteiten die dit willen veranderen is de organisatie van de Utra's-avonden in Oktopus, Amsterdam. Opgezet om voor bands een gelegenheid te creëren in eenzelfde sfeer te kunnen spelen en enige publiciteit te krijgen. De sleutelwoorden die op de bands betrekking hebben zijn: experimenteel, electronisch, avant-garde, audiovisueel en ideologisch.

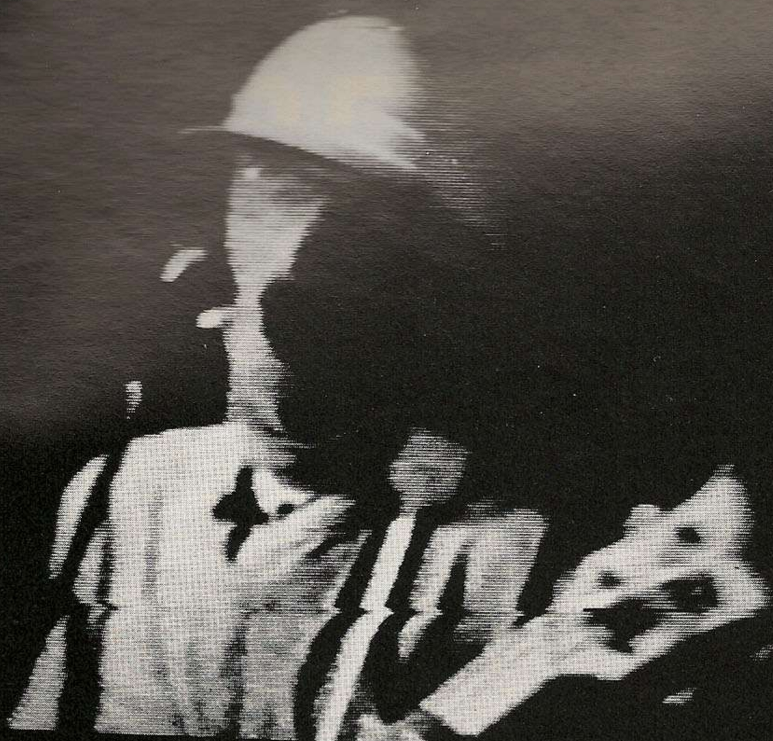
Gestart als reaktie op het voortdurende gebrek aan belangstelling is de Ultra's-avond toch de basis geworden van een beweging die zich aan het verbreden is. De Ultra's zijn zonder uitzondering boeiend en verrassend. Muziek met inzet en zeker kwaliteit. De bands hebben eindelijk een mogelijkheid hun genegeerde muziek te laten horen, en het publiek weet waar het elke woensdagavond naar toe moet gaan.
Een van de doelstellingen van de programmasamenstellers (Harold, Rob en Wally) is dat de groepen na een bepaalde tijd weer terugkomen. Een fase verder in hun ontwikkeling, maar ook een fase

verder in de ontwikkeling van de Ultra's-avonden, want de bedoeling is dat de Oktopus woensdagavond een verzamelpunt wordt voor ideeënuitwisseling, bands onderling en bands-publiek leren elkaar kennen. Andere centra zouden de avonden in de gaten moeten houden, bijvoorbeeld voor het zoeken naar passende voorprogramma's.

Toch geloven Harold en Wally dat er meer in het gegeven van de Ultra's zit dan er momenteel wordt uitgehaald. Een aanloopkwestie. Het publiek is in feite inconsequent, want het blijkt nog steeds op de naam van een lokale groep af te komen, waardoor de 'Amsterdamse' avonden het best bezocht worden. Meer publiciteit aan het totale gebeuren zou zoiets natuurlijk kunnen veranderen. Maar de muziekcritici hebben één ding gemeen en dat is achterlopen. De bands moeten zelf gaan morren over de verwaarlozing door de media. Het gaat tenslotte om erkenning, erkenning van iets essentieels. **Harold:** *'Je wilt niet dat er over je heen wordt gekeken'.* **Wally:** *'Bij de radio is de afgelopen drie jaar de machtsstruktuur simpel geweest. Bijvoorbeeld toen de punk opkwam zorgden ze gauw voor een punkkwartiertje en de bladen voor een punky 'lay-out', en dat is het dan'.*

Inderdaad is macht de schuld aan deze hypocritie bij de mensen op sleutelposities. Een verloren strijd?

'. . . om gezapigheid te doorbreken moet je alleen maar proberen om zelf niet gezapig te zijn. We geloven dat er voldoende aktiviteiten zijn, maar het lijkt alsof er te weinig coördinatie is, teveel versplintering

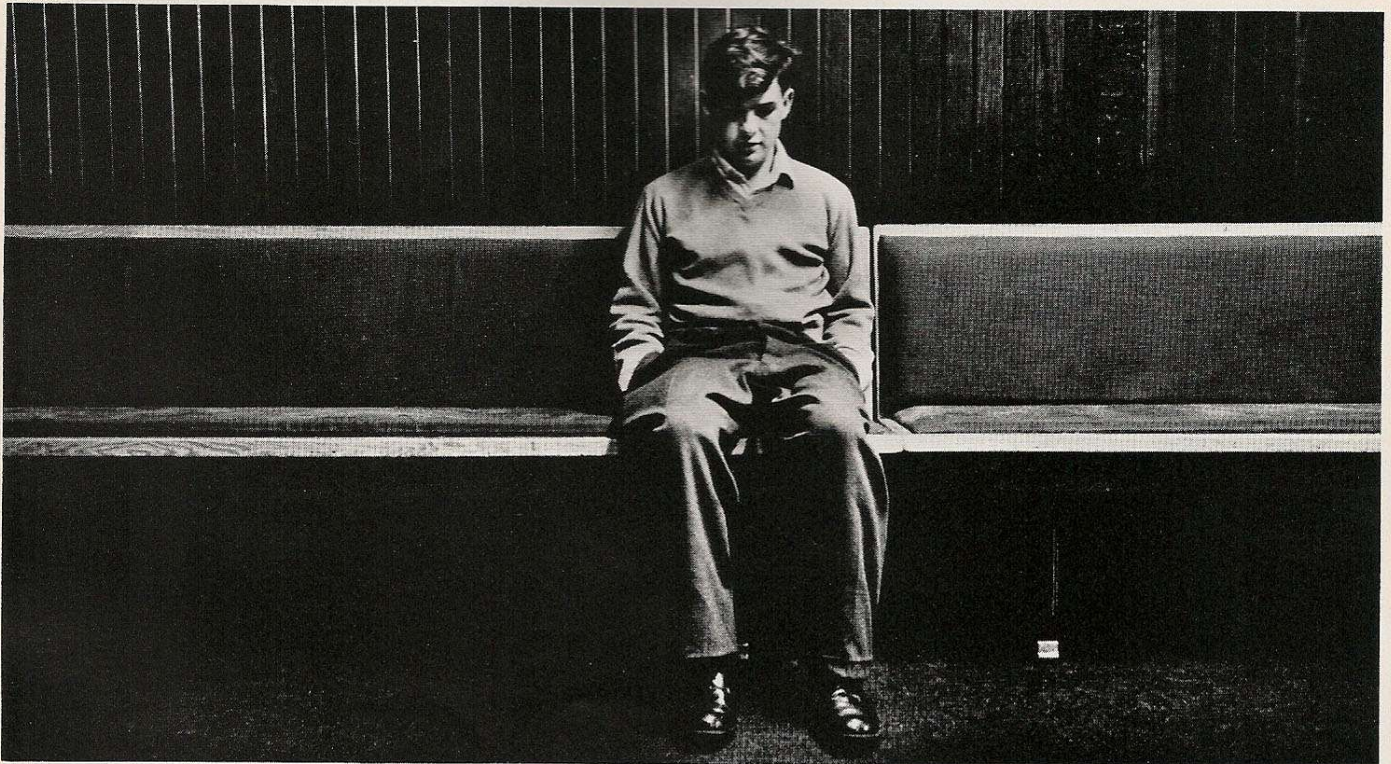
TOK MODELL

Wally: *'De bezetting Stichting Pop haalde de krant wel en dat richt iets uit. Het gaat erom dat aktiviteiten onder de aandacht worden gebracht. Zonder waardeoordeel. De namen van groepen moeten genoemd worden. Wanneer er platen of cassettes worden uitgebracht moet je dat kunnen lezen'.*

Het op video zetten van de optredens is natuurlijk in de eerste plaats bedoeld voor de bands zelf, maar biedt ook méér mogelijkheden. De banden zijn verkrijgbaar wanneer er om gevraagd wordt en een uitwisseling tussen centra en videotapes ligt voor de hand.

Je ergert je kapot aan al die mensen met hun oude ideeën, met hun geblokkeerde opstelling tegen alles wat anders is. En daarom is het zo goed dat je merkt dat je niet alleen staat, en ziet dat er ontzettend veel mensen zich inzetten voor nieuwe muziek. En dat gebeurt niet alleen in Amsterdam of Rotterdam, je hoeft niet eens zo'n enorme optimist te zijn om te geloven in wat er momenteel in heel erg veel plaatsen aan de gang is.

A CERTAIN RATIO

'eigenlijk kun je ons geen kleine band meer noemen'. . .

Een veelbelovende band binnen de stroming moderne muziek is de uit Manchester afkomstige 'a Certain Ratio', welke in november j.l., samen met Section 25, als twee bands van het Engelse Factory label, door ons land toerde. De muziek: strak gedreven ritme, schrille gitaarpartijen, een donkere stem als onderdeel van het geheel, effecten, echo's en trompetten. Tot nu toe verschenen: een cassette, twee singles (all night party en shack up), een 12 inch (flight) en binnenkort een lp. (to each . . .). Op de laatste dag van hun toer een kort gesprek met Peter Terrell (gitaar) en Martin Moscrop (gitaar, trompet, drums).

Wie schrijft jullie nummers?
Peter: In de begin periode waarin we met z'n vieren speelden, zonder drums, schreef ieder evenveel. Na de eerste single kwam Donald erbij, en sindsdien beginnen we met het ritme (bas, drums) en dat werken we samen uit.
Hoe komt het dat de tweede single zo funky klinkt?
Martin: Omdat Donald een funky drummer is, je raakt beïnvloed, bovendien wilden we veranderen. We zijn mogelijk ook door de Popgroup beïnvloed, hun eerst lp. is uitstekend, erg direct en veelzijdig, maar zij zijn veranderd en hun invloed is zeker verdwenen.
Jullie zijn bezig een lp. op te nemen. . .
Martin: Die is reeds opgenomen, in New York, gemixd en geproduceerd door Martin Hannett.
Van Joy Division . . .?
Martin: . . . van alles, alles wat Factory uitbrengt is door hem geproduceerd.
Denk je dat de lp. succes heeft?
Peter: Waarschijnlijk wel. Promotie is er niet, maar het komt wel in de publiciteit, zelfs de grote kranten beginnen langzaam over kleine platenlabels te schrijven, daar gebeurt tenminste wat. Momenteel wordt elke week onze naam wel in een of ander artikel of recensie genoemd, en we zijn gevraagd voor een optreden in een of andere kerstshow.
Waarom vinden ze het eindelijk tijd om eens iets met kleine bands te doen?
Martin: Eigenlijk kun je ons geen kleine band meer noemen, drie maanden geleden misschien nog wel, maar nu zijn we in Engeland aardig bekend geworden.
Martin wijst op een affiche waarop staat 'Certain Ratio from Leeds'.
Martin: Veel zalen huren groepen waar ze nooit van gehoord hebben, ze halen ze gewoon uit de krant, ongeïnteresseerd beleid.
Hoe was de toer in Holland?
Peter: Overwegend saai, een soort anticlimax als je net uit New York komt, het had beter andersom kunnen zijn, New York is zo veelzijdig. Maar vergeleken met Engeland heeft Holland ook z'n voordelen, de zalen zijn beter geaccomodeerd, men betaalt en behandelt je beter.
Hoe is het publiek hier in vergelijking met Engeland?
Peter: Vrij rustig, in Engeland is alles veel wilder en rumoeriger. In New York is 't publiek ook vrij kalm, maar ook ouder. In Engeland zijn de meeste omstreeks zeventien.
Is er in Engeland tijdens concerten inderdaad zoveel agressie als de verhalen doen geloven?
Martin: Op bepaalde concerten, zoals Sham '69, kan 't voorkomen dat er een knokpartij ontstaat tussen verschillende groeperingen, zoals perryboys, skins, en jonge punks, die mekaar, om voor hunzelf vaak onbekende redenen, menen te moeten aftuigen. Maar je kunt zonder lastig gevallen te worden, rustig in Londen of elders vertoeven.

Peter Backstreet

PIERRE EN RICK

Reakties van twee alleengangers uit de Rotterdamse underground, die, buiten alle publiciteit en ge-egotrip, hun eigen muziek maken. Apart, intens en emotioneel.

Kun je iets over je verleden vertellen?
Pierre: Alles wat ik daarover te zeggen heb is dat mijn verleden in mijn muziek van nu zit. Ik geloof dat ook mijn verleden er voor een hoop mensen niet toe doet.
Waarom maak je muziek?
Pierre: Muziek maken is voor mij de meest bevredigende manier om mezelf te uiten. Ik geef me tijdens het spelen helemaal, het heeft voor mij een hypnotiserende werking.
Rick: Ik vindt muziek één van de directe en eerlijke uitingsvormen (voor mezelf), een vorm die me het tofste aanspreekt. Ik ben ook bezig met experimenteren met opnames en storingen enz.
Je eigen muzikale smaak?
Pierre: Muziek waar hart in zit, omdat ik van mezelf nogal emotioneel en gevoelig ben. Ik ben een mens van sferen. De sfeer van herfst trekt me nog het meest aan, dan draai ik Velvet Underground, Nico, klassiek piano, Sinatra, Billie Holliday, Lenny Bruce, Kinks enz.
Rick: Vrijwel iedere muziekstijl heeft voor mij interessante resultaten opgeleverd (Beatles, Spector, doo-wop, volksmuziek, experimenteel noem maar op).
Wat vind je van de Rotterdamse scene?
Pierre: Ik vind de meeste mensen geweldige trendvolgers, ook het muzikantenbestand. De meeste muzikanten maken muziek om in de picture te staan en niet om muziek te maken. Daarom houd ik me niet met de 'scene' op. De scene is **leeg.**
Rick: Er is teveel concurrentieslag, wie is de beste. Er wordt ook koud met elkaar omgegaan. Er heerst volgens mij een overdreven trendgevoeligheid (wie is de vreemdste). Nee, voor mij is de scene op zich niet belangrijk.
Hoe zie je jezelf ontwikkelen uitgaande van wat je nu doet?
Pierre: Dat kan ik nog onmogelijk zeggen omdat dat afhangt van wat ik meemaak.
Rick: Wat ik al zei, ik probeer dingen te gebruiken of te ontdekken, het vergt alleen nogal wat tijd om alles te ordenen. Maar ik werk er aan. Ik geloof ook dat die vrijheid in spelen en optreden wel gehandhaafd blijft.
Als je jezelf niet kon uiten door middel van muziek, wat zou je dan doen?
Pierre: Mezelf hoogstwaarschijnlijk op een andere, in ieder geval expressieve, manier uiten.
Rick: Ik denk fotograferen, film of iets dergelijks, voor mij ook zeer direct.
Is vriendschap ten opzichte van anderen in de groep belangrijk?
Pierre: Doet er niet echt toe, als de mensen waarmee je speelt in dezelfde lijn liggen werkt dat vrijwel altijd goed uit. Met vrienden is het vaak wel makkelijker werken omdat ze iets sneller aanvoelen wat je precies bedoelt.
Rick: Ja, ik kan onmogelijk met mensen werken die mij niet zo aanstaan. Vriendschap geeft veel meer vrijheid van handelen zonder onbegrip, voor mij onmisbaar. Het geeft ook de sfeer tof door. Een betere muzikale betrokkenheid bij wat je doet wordt erdoor bevordert.

recordings
Pierre: Rotterdam collection (BBR 001)
nummers: I wanna be killed by you, Cockoh
Pierre en Rick: cassette: Talk about noise

SUSPECT Above Suspicion *(BBR - 002)*

Stadse gevoelens, stress en paranoia, cool en ook een beetje, eh, stoned. Suspect, een Amsterdamse groep: Peter drums, Gila bas, Berni gitaar en Charli microfoon. De plaat is in Rotterdam opgenomen en geproduceerd door Peter Backstreet, Suspect en Martin v.d. Leer. De sfeer van de elpee is underground; die van kelderachtige ruimten, rokerig, slecht verlicht en bloedheet. Het producen van een eerste lp. is toch een zeer gespecialiseerd werk, en blijkt dat als je deze daarna op een gewone stereo-installatie draait, hij anders klinkt dan over studioapparatuur. Hierdoor is de drum niet optimaal te horen. De stem en de bas staan er heel mooi op, de bas klinkt vrij droog en de stem een beetje reverb, heel onderaards. Het geluidsnivo van de gitaar is nogal wisselend. Nadat ik de plaat tientallen keren gedraaid had, viel me op dat het nummer Suspect een dimensie meer heeft dan de andere nummers, ik kreeg het gevoel dat dit met een grotere spanning gespeeld werd, het lijkt me dat dit komt omdat dit live hun beginnummer is. De kontinent-reggea kan ik moeilijk inpassen in de totaalsfeer van de plaat. Het begin vind ik prachtig, na de basintro als de drum invalt; in dat stukje gaat er een koude rilling over mijn rug, omdat het zo'n super swingsound is, maar daarna wordt het te langdradig. Door de hele lp. heen vind ik elke keer weer de samenwerking tussen bas en drum een perfecte tandem. De gitaar voelt voor mij meer in een andere sfeer. Berni's gitaarspel is door zijn vele ondernemingen steeds verrassend en afwisselend, een bron van geluidjes, die een gitaar tot een heel ander instrument maken dan bijvoorbeeld het alleen maar grepen en akkoordenwerk. Hierdoor zijn het vooral de bas en de drums die constant de basis vormen voor ieder nummer. De sfeer waarin de stem zit verschilt weer van de twee andere sferen binnen Suspect en speelt op een ingewikkelde manier in op het basisritme. De totale muziek is toch meer gebaseert op ritme dan op melodie, zo ook de stem die tussen praten en zingen inhangt, met soms maniakale uithalen, en daardoor de sfeer van de lp. uitbreidt en versterkt.

Het eerste nummer van kant twee is een aantal keren op de radio geweest, waarschijnlijk omdat je er goed op kunt dansen. Neonlights heb ik een speciaal zwak voor, onder andere omdat het zo'n vrij nummer is, en bij elk optreden totaal anders. De tweede gitaar wordt in dit nummer door Peter Backstreet gespeeld. De basis is strak en snel, zodat twee gitaren meer improvisatie mogelijkheden hebben. Berni's gitaar klinkt als de sound van stadsverkeer. Eén van de oudere nummers, Test tube baby, is simpeler van opbouw en in hoog tempo, en is al van het live repertoire verdwenen, eigenlijk wel jammer.

Ik heb duidelijk kracht in deze lp. ontdekt, juist doordat ik 'm, naarmate vaker gedraaid, steeds beter ben gaan vinden.

Mendel Refox

TALKING HEADS - Remain in light *(Sire)*
DAVID BYRNE & BRIAN ENO - My life in the gush of ghosts *(januari 1981 verwacht)*

De zelfkritiek van Talking Heads lijkt streng, en in herhaling vervallen een van hun grote taboes. Dat is jammer. Want om zich te vernieuwen grijpt de band naar vormgevende middelen die steeds extremer worden. Wat ging vooraf? 77, Het debuutalbum is fris maar niet sensationeel. Op More Songs kiezen ze voor het grote verband en slagen daarin, met hulp van Brian Eno die vanaf dit moment een half groepslid blijft. Op Fear of Music wordt naar een kunstmatiger middel gegrepen: een voluptueuze productie, die als een deken over het geheel ligt en de songstructuren verhult.

Met Remain in Light zijn de Talking Heads verder gegaan. Byrne schrijft geen songs meer maar funkstramiens zonder enige harmonische beweging die geen ruimte laten voor zijn voorheen karakteristieke zang. Een veelbelovende ontwikkeling die niet wordt uitgebuit: nergens ontstaat de rust of opwinding die we zouden verwachten. Dat is voor een deel te wijten aan de bezetting, een Afro big band met veel percussie en treatments (Jon Hassell imiteert weer ergens een olifant) waarmee zelfs Eno moeite heeft om een aanvaardbaar geluid te produceren. Ook de teksten zijn aangepast aan het nieuwe idioom: prozaïsch, veel herhaling, een haast religieuze ondertoon, voor het merendeel ondoorgrondelijk. Listening Wind – wat mij betreft het leukste nummer – over een opstandige indiaan, Seen and Not Seen ongewild van toepassing op de Talking Heads in hun huidige vorm. The Overload lijkt weggelopen uit het Joy Division repertoire, muziek en tekst zijn duister.

Remain in Light is een statement, over muziek, cultuur en technologie, en als zodanig serieus te nemen. Byrne & co hebben dit concept, hun meest recente kunstgreep, echter geen muzikale geloofwaardigheid kunnen geven, '... have arrived at an appearance that bears no relationship to them' (Seen and Not Seen).

SLITS: Animal Space/ Animal Spacier *(Human records)*

Duidelijke reggae invloeden zjn weer te bespeuren op de laatste Slits produktie. Wèl weg bij Rough Trade maar niet bij Dennis Bovell. Recentelijk bekend door zijn bemoeienis met de in de Londonse reggae scene opgenomen film 'Babylon', is de hand van de meester hier ook goed herkenbaar, vooral in het zeer cool intro. Helaas heeft het nummer niet die dansbare kwaliteiten als bijvoorbeeld 'I heard it through the grapevine'. Jammer is het ook dat de plaat op het einde wat ruw en te snel wordt wegge'fade'. De dubzijde, deze keer geheel instrumentaal, is weer een tiepies Bovell juweeltje waarin de rustige piano het nummer een verrassende aanvang geeft. Wanneer komt de 12-inch?

SPANDAU BALLET: To cut a long story short/ To cut a long story short (version) *(Chrysalis 12')*

In de wereld van mode en nachtklubs is muziek veelal een kille facade. Ook bij de groep van de broertjes Kemp staan mode en muziek vlak naast elkaar (hiervan getuige ook de kledingafspraken als onderdeel van hun eerste platenkontrakt). De groep hoort thuis in gelegenheden als de Ritz en Hell in London, waar ekstravagant geklede fashionpeople en nightclubbers het publiek vormen. Het uitstekende dansnummer doet ondanks het ritme synthesizer-gebruik niet kil aan. Jammer is alleen dat de story niet nog wat shorter ge-cut is, want ze heeft de neiging een beetje langdradig te worden. Met dit probleem is blijkbaar rekening gehouden getuige de short version op de B-side.

E L P E E S

Grotendeels op eigen kosten hebben David Byrne en Brian Eno hun 'My life in the gush of ghosts' opgenomen, waarop ongegeneerd geput wordt uit de geest van het model: Afrika, met als resultaat een zeer consistent geheel. My Life onderscheidt zich van Remain in Light door het schijnbare gemak waarmee het idioom wordt gehanteerd: de nummers slibben niet dicht, zijn nergens te lang en swingen hier en daar aanzienlijk. Meer dan op het Talking Heads album drukt Eno zijn stempel op het totale geluid, met name zijn zin voor dosering is bepalend, en de samenwerking met Byrne is ideaal voorzover we dat uit het resultaat mogen opmaken.
Opvallend is het ontbreken van herkenbare pop-invloeden, wat bijdraagt tot de unieke sfeer. Er wordt veel gebruik gemaakt van stemmenmateriaal (op een wijze die herinnert aan experimenten op onder andere Robert Fripp's Exposure) en onverbloemd exotische zang (van derden . . . noch Byrne noch Eno zijn vocaal aanwezig). De vanzelfsprekendheid waarmee dit met de overige ingrediënten combineert is bewonderingswaardig. We mogen aannemen dat My life een beslissende stap is op weg naar een grotere waardering van niet-westerse muziek bij een groep popliefhebbers, en in die kwaliteit een sleutelalbum.
N.B. De versie van 'My life in the gush of ghosts' die ik hier bespreek, is een voorlopige. Waarschijnlijk zullen op de (januari 1981 verwachte) definitieve versie vier stukken vervangen zijn door andere om deels artistieke, deels auteursrechtelijke redenen.
CD

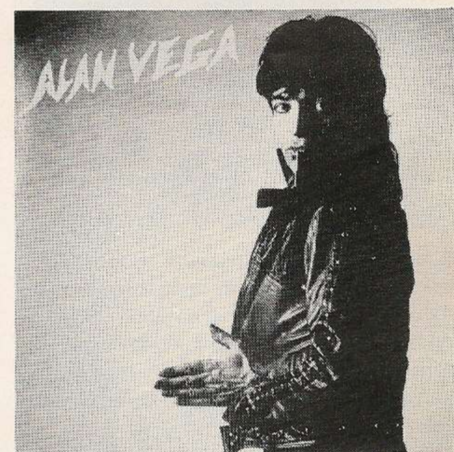
THE MEKONS - Red Mek I *(Red Rhino Records)*

Het zal wel aan mij liggen, dat ik er niets van begrijp. Wat moet ik met violen, synthesizer, nagalm, saksofoon, en bovenal een zeurderige opbouw, wanneer je dat toch weer gebruikt als alleen maar begeleiding. Dan wordt er niets toegevoegd. Het lijkt alsof er naar andere instrumenten wordt gegrepen omdat oorspronkelijke geluiden niet meer gevonden kunnen worden. Ik word er agressief van dat de optrekkende agressie in de muziek weer lijkt te verdwijnen. The Mekons is een l.p. geworden om voor het slapen-gaan nog eventjes op te zetten. Ontwikkelen is natuurlijk een goede zaak, maar wat met the Mekons is gebeurd is niet ontwikkelen, maar niets anders dan gladstrijken. Ik heb niet eens meer de moeite genomen de vorige l.p. nog eens goed te beluisteren. De zeurderigheid is beslist al te ver gevorderd. Natuurlijk is er nog wel wat te vinden dat wel aardig is maar meer dan drie vingers heb je daar niet voor nodig *(I'm so happy, Business)*.
Mocht je the Mekons nog altijd niet kennen, en wil je dat wel, koop dan toch maar dat fast-product produkt, want hoewel misschien achterhaald, was het wel erg goed toen en kon je nog verwachten dat het alleen maar beter zou gaan worden in plaats van gezichtslozer. Er wordt genoeg geprobeerd. Nummers die nog wel voor stevig door kunnen gaan, naast nummers met minimale opzetten. En een moderne benadering is in alle nummers zeker te herkennen. Het is allemaal echter te vloeiend en te zoetig en zo nu en dan te ver gezocht (een 'fiddler-on-the-roof' is wel het laatste wat ik van the Mekons verwacht). Op z'n best lijken de nummers ergens op, maar veel verder dan Human league kom ik toch niet.
The Mekons zitten beslist niet vast, maar het lijkt alsof ze teveel iets willen nadoen, terwijl ze wat mij betreft beter weer eens kwaad kunnen worden dan te proberen gezapige moderne muziek te maken.
The Mekons uit Leeds, Engeland. Red Mek I. (overigens een belachelijke hoes).
Andre Bach

DAF - Die Kleinen und die Bösen *(Mute - Stumm I)*

DAF - die Kleinen und die Bösen in tegenstelling tot de eerste elpee (PRODUCT) veel zang (hoofdzakelijk duits) en niet zo fragmentaries. Live wordt er een basistape gebruikt voor de andere instrumenten dan drum, stem, gitaar. De stem is energiek en snel, soms maniakaal schreeuwend. De basis van de nummers is meestal een ritmies synthesizer-loopje soms met bas, waar de drum, stem en gitaar iets aan toe voegen. Volgens de zanger oefenen ze nooit, meestal maakt de drummer de basistapes voor de optredens. De lengte van de nummers is dus van te voren bepaald: *'dit geeft ons een ekstra spanning, een soort zelfdiscipline, het is helemaal niet onvrij'*.
De muziek is emotioneel heavy terwijl er toch een sterke fabrieksfeer rond deze elpee hangt. De gitaar wordt paranoia gespeeld op verrassende momenten, soms een beetje te weinig, maar op de momenten dat je hem hoort, klinkt hij zo stressed en dat samen met dat overspannen geschreeuw dat dit niet anders dan sub-wave genoemd kan worden. Is dit de eerste groep met i.p.v. slaapverwekkende, een interessante synthesizer?

Mendel Refox

ALAN VEGA *(Ze records - PVC 7915)*

Luchtige, gezellige muziek. Hielen van de grond. Zweven op de teentoppen. Dat is het wel zo'n beetje bij de nieuwe Alan Vega elpee.
Kijk, de realiteit van alle dag kan al zwaar genoeg op de maag liggen. En om dan maar vooral muziek te maken die anderen er toe doet overgaan om het raam te openen, om zich over te geven aan bespiegelingen als zou het maar beter zijn dat dit je laatste dag is, dat is niet erg sympathiek. Koop dan liever bij de scherpemessenhandelaar een deugdelijke polsenbewerker, ja toch.
Dansen, dus. Met de armen gespreid als een bazoekadanser. Lichtvoetig suist Alan Vega door de nacht. Mensen onderweg treiteren met ijselijke geluiden, dat doet Alan Vega niet meer. Was Suicide, met wie hij al diverse produkten afleverde, de kamikazieband die zijn eigen angst probeert te overschreeuwen; het geluid van de achtbaan en de rups, Alan Vega zit nu

gewoon in het café om de hoek. Treurend, verliefd, eenzaam. Maar in tegenstelling tot vroeger niet langer belust op uw maagzuur. Zo van, het leven kan dan wel een tranendal wezen, maar ach, een verloren liefde impliceert altijd nog dat er ooit liefde was. En waarom zou er morgen niet iets aardigs gebeuren, niet dan.

Qua compositie zit Alan Vega nog steeds in de simpeltaks, maar hij heeft er nu een texiaanse motor en een rock-a-billy-versnellingsbak onder gezet. Het resultaat is luchtige akoestische muziek, met veel ruimte. Het nasale stemgeluid zingt, verlangend als een astronaut, over 'n focus. Stuurde Suicide eerder met 'n afschrikwekkende vaart naar de zwartgalligheid en maagpijn, de nieuwe Alan Vega elpee is minder indringend, minder absoluut. Minder harde humor, meer licht. Meer muziek om lekker op te dansen en dat terwijl het vanuit de stoel ook boeit.

Frans H.

THE COMSAT ANGELS - Waiting for a miracle *(Polydor)*

Na jaren in Sheffield, Engeland, te hebben gewerkt aan een in hun eigen ogen aanvaardbaar produkt, zijn de Communication Satellite Angels nu voor het voetlicht getreden met hun debuutlangspeler Waiting For A Miracle. De plaat op zichzelf valt geen concept te noemen, echter de hele manier waarop de groep het begrip muziek benadert wel. In een nauw kader valt het niet te plaatsen, de groep heeft het vermogen een eigen idioom te creëren. Op deze debuutlangspeler heeft men voor zichzelf een weg weten te banen die vooralsnog niet spoedig zal eindigen.

Ondanks dat de groep zich contractueel heeft verbonden met een platengigant heeft men de produktie van de plaat in eigen handen weten te houden. De Comsat's hebben ook over het produceren een duidelijk beeld voor ogen. Zo zijn de 10 nummers op Waiting For A Miracle al dusdanig gearrangeerd dat er weinig productionele overdubs bij te pas hoeven te komen.

De struktuur van de nummers kent geen zenuwachtige themawisselingen, maar alles is opgehangen aan een of twee hoofdthema's die onderling vertakken en/of in elkaar grijpen. De toonzettingen onderscheiden zich zéér van wat gangbaar is in popmuziek. Uit hun verband gerukt zijn alle composities wel simpel, maar juist van dat verband moet deze muziek het hebben. De groep zegt alles doordacht te hebben wat er vastgelegd is op de band, maar straalt tegelijkertijd niet de pretentie uit daar trots op te zijn. De instrumentatie, die vrijwel voor ieder nummer aangewend wordt, is die van een normale rockbezetting maar wordt hier echter optimaal uitgebuit. De manier waarop er een bijdrage geleverd wordt aan het totaal is van elk lid van de groep zó elementair, dat ik me nauwelijks kan voorstellen dat deze eventueel vervangbaar zou kunnen zijn. Het totaal herbergt een combinaat van sferen in zich, waarvan de doorleefdheid en gekweldheid voor mij de meest treffende zijn. Voor elke goede creatie in de wereld van de kunst geldt dat het een identificatieproces weet te bewerkstelligen bij degenen die daar ontvankelijk voor zijn. Dat doet Waiting For A Miracle bijvoorbeeld voor mij.

THE COM SAT ANGELS zijn: Steven Fellows - gitaar, zang; Mik Glaisher - drums; Andy Peak - keyboards, zang; Kevin Beacon - bas.

Stephen Emmer

A FACTORY QUARTET *(Factory Records, FACT 24)*

Vier groepen/artiesten van het Engelse Factory-label op een dubbelelpee. Ieder z'n kantje. Zou wel eens erg leuk kunnen zijn. In ieder geval een plaat die je met hoge verwachtingen op de draaitafel legt en waar je met veel aandacht naar gaat zitten luisteren. Aandacht die in dit geval jammer genoeg niet beloond wordt. Want wat er tijdens de ongeveer tachtig minuten draaitijd aan muziek uit de luidsprekers komt is maar bij hoge uitzondering interessant te noemen.

Op kant één The Durutti Column, gitarist Vini Reilly die, deze keer bijgestaan door drummer Donald Johnstone, drie van zijn 'beroemde sfeermuziek'-stukken laat horen. Wel leuk hoor - dat flanger/echo-gitaargeluid - maar als je daar eenmaal aan gewend bent, blijft er verder totaal niets over. Mooie akkoorden en melodieën, zonder verrassingen, zonder inhoud. Nog wat van deze werkjes en Vini Reilly valt de twijfelachtige eer te beurt zoiets als de James Last van de 'nieuwe muziek' genoemd te worden. Terwijl uit nummers als 'Sleep will come' op de cassette *From Brussels with Love* blijkt dat het toch echt wel anders kan.

Vervolgens bewijst Kevin Hewick op kant twee dat er nog steeds zoiets als de gekwelde troubadour bestaat. Waar Factory 'm gevonden heeft mag Joost weten, maar hij staat er op, zeven keer live, en mét rammelende gitaar. Voorzien van een zeer modieuze echo vertelt Kevin over al z'n problemen, die natuurlijk voor een groot deel met sex en drugs te maken hebben. Inclusief een kraak-scheur-piep-generator ter symbolisering van alle ellende die je doormaakt als je aan de verdovende middelen raakt. ('You don't know how much it hurts to feel no pain at all' - Morphia. Hoe klonk 'Heroïn' ook al weer?)

Wat de driemansformatie Blurt hierna op kant drie laat horen is een ware verademing. En dit keer een opname die niet in Martin Hannett's echoput is gedompeld. Een drumstel dat gewoon klinkt zoals drums thuis in de eetkamer nou eenmaal klinken. Ouderwetse pret. Veel getoeter en geblaas op de sax, ingetogen gitaarpartijen, schreeuwerige zang. Veel improvisatie en gefreak, maar met energie, echt en verfrissend.

The Royal Family and the Poor maken de laatste plaatkant vol en eigenlijk staat de belangrijkste informatie in dit geval op het label: 'another Hannett and Nagle job'. Ik heb veel waardering en bewondering voor de manier waarop Hannett de bekende diepte in het geluid van een band weet te creëren. Maar het gaat toch echt wel iets te ver als je die truc op iedere groep die bij je over de vloer komt gaat loslaten. Natuurlijk klinkt 't weer luisterrijk, deze Royal Family. Jammer alleen dat ze zelf weinig verder komen dan wat schijnbaar sociaal/politiek bewuste kreten over labour, socialism, communism and consumption.

Een misser.

Oh ja, de hoes waarin dit Factory Quartet verpakt is, is schitterend. Een meesterwerkje.

Harold Schellinckx

DEFUNKT *(Hannibal records)*

This is frenetic, furious funk from New York funksters. Defunkt led by Joe Bowie, a one time member of James White's Contortions, are or were a twelve piece band (synthesizer player Martin Fischer died shortly after the completion of the album).

For your money you get eight of the funkiest tunes around today. Hair raising stuff. Sleazy New York lyrics about backalley junkies (inevitably), dancing till your dead, and being strangled by love, what a way to go. The mood of the album is dance and dance hard. Wonderful funky

guitar riffs, hard sultry percussion and a very soulful horn section. They take influences ranging from the early soul of King Curtis and Ray Charles on 'Blues' to the Chic sound on 'In the good times', and give it their own special treatment. Imagine somewhere between James Blood and Chic and your getting close. Buy this album, you will never stand still again.

Mike Pickering.

INDOOR LIFE *(indoor live records)*

A four track 12" single from San Francisco. A nice blend of music to be heard here. Synthesizers, tapes, drums, electric percussion, treated bass and trombone coming together to give

us whats now becoming a distinct San Francisco sound, blending electronics with the more established instruments. This one goes in were Yello scratched the surface. Three bouncy numbers on side I and a 14 minute blockbuster 'Voodoo' on the other. Fast, funky and emotional. Great valve and great sound released on their own label.
Mike Pickering

IMAGE PUBLIQUE - Paris en Printemps *(Virgin)*

Ergens in maart heeft Pil, door Lisa, een live concert laten tapen, in Parijs. Met Jah Wobble, die nu een onbezorgd leven als Londonse taxichauffeur leidt en Keith Levine.
Op Paris au Printemps staan: Thème, Psalmodie, Précipitament, Sale Bébé, La Vie Ignoble, Attaque en Timbres de Pop. Allemaal nummers die ook op de filmblikelpee staan. In tegenstelling tot die elpee klinkt deze live produktie behoorlijk Sex Pistol-achtig. Weinig weirde geluiden, weinig diepte, het geluid is vaak erg donker, zwaar en drammerig. Live dus, en dat voor die keurige fransen, die zo perfect de kunst verstaan zelf het meest afzichtelijke en gore fatsoenlijk te maken, chique te geven. Lydon praat een enkele keer met zijn publiek op de eenrichtingsverkeer manier; shut up en dat soort dingen. De hoes is werkelijk weer fantastisch. Afgebeeld zijn drie soort dieren: een kruising tussen een ezel en een pony met slagtanden, een hert ala paard met dito slagtanden en een leep oog en een onduidelijk soort aap die wat blue uit de ogen blikt.
Op de achterkant van de hoes staat nog een gebruiksaanwijzing: 'Ce disque doit être écouté très fort'.
Frans H.

SILUETES 61 *(Zickzack platten)*

Sinds 'Drastic measures, drastic movement' van de Minny Pops niet meer zo'n indrukwekkende plaat gehoord. Vervreemdende en ongebruikelijke geluiden worden gebruikt om in hoofdzaak ritmische muziek te maken. Elektronies. Hoewel Siluetes 6l beslist geen gebrek aan humor verweten kan worden, worden er vooral 'zware' onderwerpen aangesneden. *'Wenn das leben ist hard, wir brauchen milde worte'.* En dat het in Duitsland niet prettig is beseffen inmiddels niet alleen meer de gedupeerden. Siluetes 6l lijkt een direkt gevolg van onze tijd en onze toekomst. En mocht je, zoals ik, niet begrijpen wat er verstaan wordt onder 'Grobe der Wirtschaft' dan hoef je alleen maar naar dat nummer te luisteren.
De l.p. is bijzonder afwisselend en tracht voortdurend aan te tonen dat er in de muziek wel degelijk nog heel wat vastgeroeste ideeën door te prikken zijn. Met een minimum aan woorden (de titels van de nummers alleen zijn meestal ruimschoots voldoende) en een enorme hoeveelheid aan wat de meeste mensen onder gestoordheid zullen verstaan, wordt dat duidelijk gemaakt. Mij bevalt het gebruik van ritmebox, synthesizer, sirenes, drums, vervormingen en nog heel wat meer erg goed. Een heel belangrijke plaat volgens mij. Overigens: het 'Zickzack platten' label is Hamburgs. Eigenaar is Alfred Hilsberg en heeft tevens nog een winkeltje genaamd Ripp off. Veel punk daar.
André Bach

BASEMENT 5 - 1965-1980 *(Island ILPS 9641)*

Heel interessant, Basement 5, terwijl hun 12 " reggae dub is zijn op deze elpee de invloeden onmiskenbaar europees, niet het traditionele swingende reggae-gitaartje, maar een zwaarder gitaargeluid; de stem kontinu de zelfde intonatie; de bas zeer onopvallend en de drum 'funktioneel'. Hierover ligt een dikke laag reverb en echo. In eerste instantie lijkt deze muziek een kombinatie van dub en iets punkachtigs. De teksten zijn anti-system; pik het niet langer, loop niet in de val van de baas, rot op met de cops, hun eigen positie in Engeland, 5000 miles van hun geboorte land, gebroken gezinnen. *'De basis behoeften van de mensen zijn vergeten, omdat het geschiedenisboekje gevuld moet worden'.*
De elpee is weer prachtig opgenomen en bijzonder geproduced door eh . . . . . weer die Martin Hannett, de verbloemende producer, want na tien keer draaien kijk je makkelijker door die produktie-waas heen en dan blijft een heel gewoon groepje over, waarin niemand iets bijzonders op zijn instrument doet, maar de totaalkombinatie is leuk door hetgeen deze mensen met hun invloeden hebben gedaan, en nadat je dat gekonstateerd hebt zal deze plaat niet zo snel meer op je draaitafel verschijnen, toch eens beluisteren.
Mendel Refox

VARIOUS: FROMBRUSSELSWITHLOVE
(Les Disques du Crepuscule Kassette)

Onder de noemer From Brussels With Love brengt Les Disques du Crépuscule ons een eigenaardige verzameling muziek en tekst, op een kassette die al bij de derde keer draaien in de soep loopt.
Het leuke van deze sampler is dat de nummers niet op andere elpees of kassettes te vinden zullen zijn, maar dat neemt niet weg dat ook 'Brussels' lijdt aan de kwaal van elke verzameling: onevenwichtigheid. Ouderwets ellendig klinkende nummers als van Repetition en Radio Romance steken wel erg af bij het gladde Cure-geluid van The Names; de introvertheid en bescheidenheid van Harold Budd, Michael Nyman en Gavin Bryars benadrukken nog eens de vervelende pretenties van Lewis & Gilbert of Martin Hannett; Der Plan en Thomas Dolby demonstreren hoe je een drummachine niet resp. wel zou moeten gebruiken; etc.
Het is dan ook niet gemakkelijk 'Brussels' met één kwalifikatie te beschrijven. Vreemd genoeg is 'ouderwets' het woord dat zich steeds aan me opdringt, wanneer ik de muziekjes hoor van mensen die 6, 7 jaar geleden op Eno's Obscure label elpees uitbrachten (en die nog niks veranderd zijn - hoeft ook niet); of van Kevin Hewick en Thomas Dolby, die op een oude elpee van Robert Wyatt niet zouden opvallen (niets op tegen hoor); of van Bill Nelson, de vader van Bebop Deluxe (ca '73), die zo on-nieuw is als maar kan, maar ook de heuse new-wave-groepen klinken zo hopeloos gedateerd en voorspelbaar.
'Brussels' had een heel genietbaar achtergrondbandje kunnen worden, maar het gerommel van Durutti Column, Repetition, Radio Romance en nog een paar steken daar een stokje voor. (De gesprekken met Eno en Jeanne Moreau (!) zijn gelukkig zó geplaatst dat ze met gemak kunnen worden overgeslagen). 'Brussels' is nu een rommelig geheel, maar met twee kassettedecks is het mogelijk drie kwartier heel leuke muziek bij elkaar te sprokkelen uit deze sampler. Ik stel sowieso liever zelf m'n verzamelbandjes samen.
F.H.

METAL BOYS featuring CHINA TOKYO AIRPORT *(cel 2-6560)*

Metal boys, weer eens een geluid uit Frankrijk. Iets wat de fransen parten speelt is hun gemis aan muzikale background. Hierdoor kunnen ze moeilijker een eigen gezicht aan hun muziek geven. Deze elpee is meer een overzicht van 30 jaren muziek, misschien is het wel een persiflage, wie zal het zeggen volgens de oninteressante hoes heeft dr. Mix en de remix er iets mee te maken. Er worden synthesizers, bas, gitaar, ritmebox en zang gebruikt een keus uit hun pop-overzicht; *COLT 45*, een punknummer met een ritmeboxbasis, ook worden moderne onderwerpen niet geschuwd; atoomrampen in *COMMANDO* een dreigend basisgeluid, franse tekst, simultaan vertaald in het engels.

Uiteraard nog een elektroniese reggae en een 50er jaren jazz. Een elpee die snel verveelt; hetgeen dat overblijft wanneer je een luchtballon lek prikt.
Mendel Refox

woorde en ingedamde gekte. Iets voor de hitparade van 1983. Het is geen vernieuwende bijdrage aan muziek, het is slechts een periodieke formule.
Stephen Emmer

Moebius is iemand, die al jaren deelheeft aan de rijke Duitse synthesizer-cultuur en weet met deze maxisingle vele niet-Duitse synthesizer-bespelers achter zich te laten.
Stephen Emmer

SIOUXSIE AND THE BANSHEES - Israël *12 inch (Polydor).*

In een interview elders in dit blad, zegt Siouxsie het meest recente groepsalbum Kaleidoscope als een experiment te beschouwen. Niet als iets definitiefs dus. De maxisingle Israël lijkt echter een uiterst logisch voortvloeisel te zijn uit bovengenoemd album. Na aanvankelijk hetzelfde nummer eerst op een minisingle te hebben uitgebracht, is nu dan besloten om het op een 12 inch te laten verschijnen.
Ik vraag me af in hoeverre dit een marketingstrategie is van Polydor, ofwel een nadrukkelijke wens van de groep zelf. De ongeveer 8 minuten langer durende maxisingle voegt namelijk niets toe aan de minisingle.
De compositie zelf ligt ronduit in het verlengde van nummers als Happy House, Christine en Paradise Place. Er wordt weer volop gebruik gemaakt van effecten als flanging en phasing. De productie was in handen van Police-producer Nigel Gray. Hierin ligt waarschijnlijk ook het feit dat het geluid zo oppervlakkig is. Een geluid, dat niet zo bij de Banshees past. Teveel franjes en uiterlijk vertoon hebben een negatieve uitwerking op de songs: ze maken ze tijdgebonden.
Ik veronderstel dat een moderne *popgroep*, in de ware zin des woords, zo zou moeten klinken. Poppy refrein, swingende coupletten, verantwoorde en ingedamde gekte.

LES VAMPYRETTES - Biomutants/Menetekel *12 inch (eigen beheer F667226YZ)*

Moebius, de Duitse minimalist, laat zich middels deze maxisingle nu ook in de avangarde kringen van de moderne popmuziek vertegenwoordigen. Wat hiervan de reden kan zijn, blijft ook na beluistering onduidelijk. Het gebodene is goed te noemen, mits men geen belang hecht aan de man's integriteit.
Het product staat op zichzelf. Dit bestaat dan uit een plaat van twee A-kanten. De duur van beide kanten is rond de drie minuten. Het toch laten persen van deze korte nummers op een 12 inch, zal vermoedelijk te maken hebben met het feit dat er hierop meer geluidstechnische dynamiek valt te verkrijgen.
De betrekkelijke leegte, die slechts hier een daar spaarzaam wordt ingevuld, geeft het geheel een bijzonder dreigend en spannend karakter. De methodes van invullen zijn zoals die gehanteerd worden in de minimale muziek. Hier bestaan ze voornamelijk uit verscheidene synthesizers en een ongelooflijke zware stem. Deze stem verhaalt over Biomutanten, een nieuw mensensoort dat de huidige bedreigt: *'Wo Plastik und Plasma sich verbanden kriechen sie hervor, die Biomutanten'.* Het tekstvel is in 6 verschillende talen beschreven. De sfeer is uiterst macaber, de uitvoering zeer kundig.

BAZOOKA - Is er meer dan dit hier *(Ruk-piloot Records)*

'Is er meer dan dit hier' is het plaatdebuut van de Nijmeegse formatie Bazooka. Een EP met zes nummers, in de oefenruimte opgenomen, uitgebracht op eigen label. Hoekige drums, hoekige bas, hoekige gitaren. Bazooka maakt zware muziek, muziek die voor het grootste deel gebaseerd is op ritme, melodie is bijna afwezig. Ook de monotone zang werkt hoofdzakelijk in ritmische patronen. Daarnaast versieringen door middel van goedgekozen piano, gitaar en synthesizer-geluiden, die voor de nodige afwisseling zorgen. 'Is er meer dan dit hier' is vooral een duidelijke plaat. De (nederlandse) teksten zijn niet mooi of zo, maar spreken klare taal. Angst en vervreemding natuurlijk. Ook in Nijmegen is het leven geen pretje.
'Seksuele handelingen, handelingen, handelingen
dingen die gebeuren.
nee, nee, nee negatief neo
NEO NEO denken stop
is er meer dan dit hier
meer dan dit hier'.
Consequent in aanpak, uitvoering en vormgeving. Een manifest.
Harold Schellinckx

vervolg A Certain Ratio
tekst/foto's: Arjen Schrama

Kun je in Engeland iets merken van een nieuwe generatie punks?
Peter: Wat opviel toen we laatst 'n grote massa jonge punks, 16-17 jaar, van 't Dead Kennedy's concert in Manchester zagen komen, was dat ze d'r allemaal precies hetzelfde uitzagen, dezelfde trendy broeken en jacky's. Punk is in Engeland erg fashion geworden.
Martin: D'r wordt tegenwoordig een hele commerciële handel van gemaakt, je kunt een complete punk-outfit in de grote warenhuizen kopen.
Hebben jullie veel fans in Manchester?
Martin: In Manchester niet, dat is een hele vreemde scene, iedereen schijnt daar een hekel aan mekaar te hebben. Wel in Londen, veel mensen met hetzelfde korte haar en dezelfde soort hemden en wijde broeken.
Worden jullie door Factory betaald?
Peter: Nee, we betalen onszelf, ongeveer 20 pond per week, als de lp. uit is ongeveer 40 pond. Dat is weinig, maar de prijzen zijn bij ons wel wat lager dan hier, concerten bijvoorbeeld zijn veel goedkoper, 't publiek kan ook niet meer betalen. Het valt wel op dat de situatie hier veel beter is, iedereen lijkt hier middle-class te zijn, jullie zelf bijvoorbeeld ook, in België is 't misschien nog beter.

Op dit moment wordt het interview onderbroken door een seintje dat met de soundcheck begonnen wordt. Het laatste concert in successie, en achteraf op te maken: het beste.

interview: André Bach/Wendel Reitox

N.R.C. gebouw; boven kledingwinkel Mojo: een oefenruimte, vier Suspects, twee interviewers. En versterkers en gitaren. Alles wordt opgenomen.
In een interview gaat alles vanzelf, ik kan geen vragen bedenken, laten we eerst maar muziek gaan maken, vinden jullie het niet leuk op kantoor te werken?
G&P: Oh ja, eigenlijk wel.
Gila: bas, Peter: drums, Charli: zang en Burni: gitaar.
Dit is een shit interview . . . er zijn twee bassen zie ik . .
B: Moeten jullie dan vragen hebben?
Willen jullie ons iets vragen?
B: Heb je een gitaarband bij je?
Leuk muziek gemaakt, maar geen interview, nog maar een keer proberen, dan in een ruimte zonder versterkers.

SUSPECT

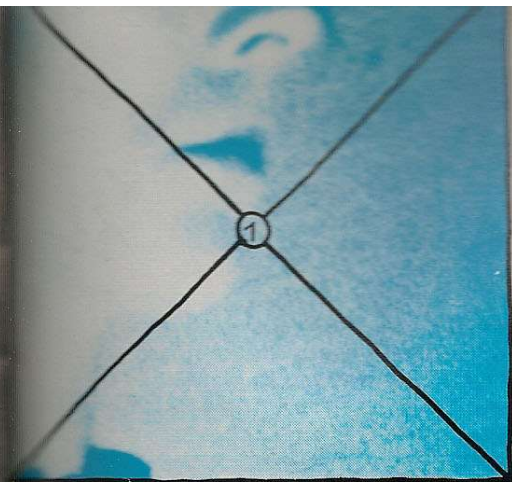
Wat is jullie mening over jullie elpee 'Above suspicion'?
B: Soms hoor ik dat bepaalde instrumenten niet goed in balans staan.
P: Ja, dat is wel heel raar, in de studio klonk het perfekt, nu hoor ik dat in sommige nummers de drums een beetje wegvallen.
G: Misschien moet over het geheel meer ruimte, reverb.
B: Het volume van de gitaar wisselt nogal per nummer.
De ellende van een elpee is, dat, als hij uitkomt, de groep alweer in een ander stadium zit . . . .
G: Bepaalde stukken doen we nu heel anders
B: Op single zouden we weer allemaal nieuwe dingen willen zetten.
P: Het is veel interessanter om met nieuwe dingen bezig te zijn.
B: We hebben op de plaat een mix van veel soorten muziek, daardoor wordt het echt interessant.
P: Technies gesproken heb ik wel kritiek op de plaat, maar ik ben meer geïnteresseerd wat mensen van de muziek vinden. Als we live spelen hoor ik vaak de kritiek: de bas en de drums zitten wel goed en de rest . . . ja . . . dat ze dat niet meteen kunnen vatten.
B: De mensen verwachten veel meer van die gewoonheiten, akkoorden, slaggitaar, daar bouwt ergens die hele new wave scene op. New wave is te oud om nieuw te zijn.
P: Tegenwoordig zijn er veel meer dingen naast elkaar, die in vorm heel verschillend zijn, dat het nog heel moeilijk is voor mensen er een naam aan te geven, maar er is een soort samenhang via hun background, hun mentaliteit, zoals de term underground, die is tijdloos. Er is steeds weer nieuwe underground. Avantgarde is daarentegen veel meer om de vorm, muziek om de muziek, nieuwe middelen om daarmee te experimenteren.
B: Eigenlijk is avantgarde heel rationeel.
En underground heel emotioneel . . . ?

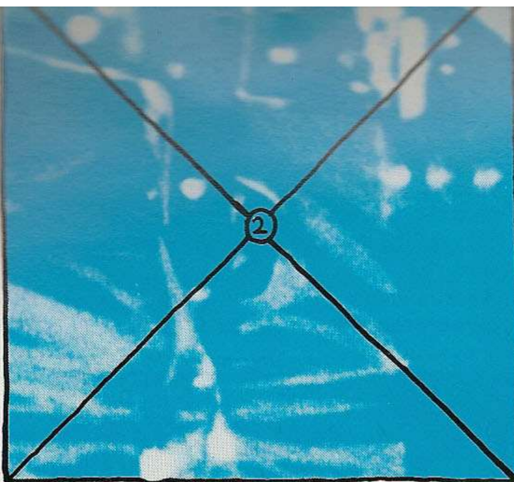
In november december vinden veranderingen plaats. Een tour naar Berlijn met twee zangers. Drie optredens daar; terug in Holland een optreden in de Effenaar, enthousiast publiek, en in de amsterdamse Pieter, met de bekende blasé houding van de amsterdammers.
Doordat er nu een nieuw persoon, Rob, in de groep is, zijn allerlei op handen zijnde veranderingen nu ook doorgezet?
G: We gaan nu veel meer naar de swing en meer op gevoel. De muziek is vrijer geworden, we zijn bezig met de oerstrukturen te vinden.
Is er iets aan de basis veranderd?
P: Mensen vinden snel dat die bas en drums die basis maken, ritme is zo goed herkenbaar voor het publiek. Sound is voor hun moeilijker te begrijpen. We zijn nu meer bezig met een kombinatie van ritmes, sounds, melodiën en tekst.
R: Er is nu veel meer ruimte voor andere geluiden, zoals een nummer met een ritmebox erbij, Burni drumt, Peter speelt gitaar, percussion.
B: We spelen ook met andere mensen samen. In de Pieter was het leuk met die tweede gitaar erbij, daardoor werden die nummers heel anders.
In de Spuistraat zit hun kledingwinkeltje Mojo.
B: We willen in Mojo kassettes gaan verkopen, dus het laatste op muziekgebeuren meteen op C-30 zetten. Jamsessies, dingen die nooit meer terug komen.
Kassettemarkt is nogal moeilijk, ondanks een artikel in Oktaaf heeft Taiwan (achter het concertgebouw) nog geen kassette verkocht.
P: Ik geloof dat geïnteresseerden wel naar Mojo zullen komen om dit soort unieke opnamen te horen en te kopen, er moet wel ruchtbaarheid aan gegeven worden.
Het is nog zo nieuw voor de meeste mensen . . .
P: Als de mensen er aan gewend raken dit soort kassettes te kopen, worden na een paar jaar ook de platenmaatschappijen wakker.
Terug naar het optreden in de Pieter.
G: In Amsterdam komt er geen reaktie van het publiek, niet eens boeh, ofzo. Dat is blasé, typies amsterdams, zij hebben alles al gezien, ze hebben er niet eens meer plezier in. Andere plaatsen zoals Rotterdam of Eindhoven zijn veel leuker om te spelen. Ach, in de Pieter kwamen mensen kijken die Suspect allang kennen; eens kijken hoe het mèt Rob en zonder Charli is . . . .
P: Het is een moeilijk podium in de Pieter, zo hoog, je ziet er bijna geen publiek. Ze betalen tenminste redelijk; Paradiso is wat dat betreft schandelijk laag, echt belachelijk, Melkweg betaalt wel beter.
G: Het is zo moeilijk in Nederland, daarom maken we plannen; we gaan op toernee met Nasmak: Nederland, België, Duitsland en Parijs. Ook willen we weer een plaat opnemen, in Engeland, als het allemaal klikt! Veel optreden, we willen veel optreden.
Suspect inlichtingen 020-163775 (Gila of Berni)

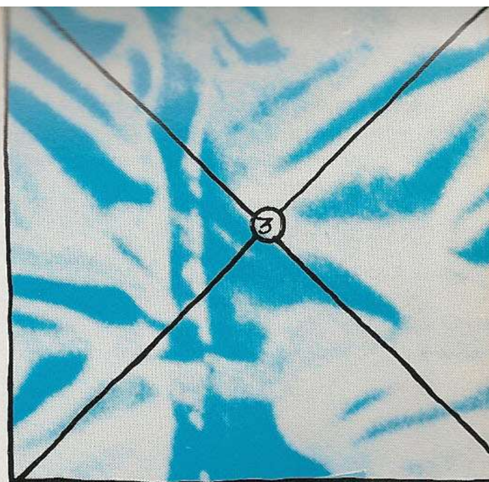
Charli/Another
Ik ben geïnteresseerd in de techniek, de knoppen en de schakelingen, en ik zou willen dat ik daar steeds weer wat anders mee zou kunnen doen, 'to clean my head'. Ik bezit geen instrumenten en zal ook zeker daarom vanuit de basis experimenteel bezig blijven. Ik geloof dat wat mij het meest aanspreekt is een samenwerking te verkrijgen tussen ritme en synthesizers, bijvoorbeeld snaredrum en bongoos samen met een mikrofoon via een vervorming. Ik schrijf nu meer teksten dan ooit, hoofdzakelijk live-impressies, cynies. De ideeën over teksten en nummers komen in plaatjes in mijn hoofd, zoals iemand die in een film is 'theatrical'. In Rotterdam wil ik de backingtapes gaan opnemen. Het werken in een studio vergt zo veel konsentratie dat ik de eerste dagen niet kon slapen. Iedere band zou, als ze een studio in gaan, daar eerst een paar dagen moeten jammen, om te wennen aan de studio en de mensen die daar werken.

foto: Arjen Schrama

BAUHAUS

Interview: Peter van Griensven

BAUHAUS (NORTHHAMPTON)
PETER MURPHY - zang
DANIEL ASH - gitaar, zang
DAVID JAY - bas, zang
KEVIN HASKINS - drums

foto: Peter Cox

Dit interviewtje vond plaats ± 20 minuten voordat ze vertrokken naar Amsterdam in een Eindhovens restaurant, waar ik te woord werd gestaan door Peter Murphy.

Heeft de Bauhaus-beweging invloed gehad op de groep?

We hebben de naam Bauhaus gekozen omdat die anders klonk dan de namen die de meeste groepen gebruiken, niet omdat we door de Bauhaus-beweging beïnvloed zijn.

Wat deden jullie in de tijd die aan Bauhaus voorafging?

We hebben allemaal op de kunstacademie gezeten, en voordat Bauhaus werd opgericht hebben we ook nog in enkele lokale bandjes gespeeld, die wegens gebrek aan succes allemaal ter ziele zijn gegaan, ongeveer twee jaar geleden hebben we Bauhaus opgericht. Kort daarop hebben we de bassist eruit gezet, wiens plaats door David werd ingenomen. Na een maand of twee hebben we een demo opgenomen met o.a. Bela Lugosi is dead. Die tape bleek zo goed te zijn dat het kleine Small Wonder label er een 12 inch single van wilde persen. Small Wonder bleek toch erg klein te zijn vandaar dat we op zoek gingen naar een iets grotere platenmaatschappij die in het bezit was van een goed distributiekanaal. De eerste platenmaatschappij die we probeerden was Rough Trade, maar die zagen ons totaal niet zitten. Daarna probeerden we Beggars Banquet, die ons meteen onderbrachten bij het nieuwe 4 AD label. Behalve 'Bela Lugosi' is daar tot nu toe alles van ons uitgebracht.

Waarom werd Dark Entries dan op Axis uitgebracht?

Dat was een ongelukje, een fout van Beggars Banquet. Daar kwamen we pas achter toen er al 2500 exemplaren van geperst waren. We hebben daarop meteen gevraagd of ze wilden stoppen, dus degene die 'm heeft, heeft een echt collectors item.

Hoeveel exemplaren zijn er geperst van Bela?

Ruim 30.000, maar het schijnt dat hij hier nog altijd moeilijk te krijgen is.

Houden jullie je behalve met muziek ook nog met andere dingen bezig?

Inderdaad. David houdt zich op het moment druk bezig met schrijven, en ik heb een tijdje geleden een film opgenomen, wat op zich een

leuk experiment was. Ieder had een paar minuten de tijd om te improviseren. Wanneer de een een paar minuten had volgemaakt moest de ander aan de hand daarvan verder gaan.

Een beetje Warhol-achtig?

Ik heb van Warhol niet zo'n hoge dunk. Het enige wat ik van hem gezien heb was een acht uur durende film 'Sleep', waarin een man acht uur lang lag te slapen.

Zijn er groepen die muzikaal gezien een aparte invloed hadden op Bauhaus?

Het is niet zo dat er groepen waren die een echt speciale invloed op ons hadden, maar er zijn natuurlijk wel een heleboel groepen geweest die alles bij elkaar Bauhaus hebben opgeleverd.

Waarom worden jullie door de Engelse muziekpers constant vergeleken met Black Sabbath?

Dat weet ik niet, maar ik weet wel dat de Engelse muziekpers een beetje geschift is op dit moment. Je schijnt als groep niet erg op te mogen vallen, wanneer je dat toch probeert word je meteen van alle kanten op je nek gesprongen. Als je dan na een paar goede singles met een debuut-album op de proppen komt, staan de journalisten in de rij om je kapot te schrijven. Wanneer zo'n recensie in b.v. de Sounds verschijnt, nemen de meeste mensen automatisch aan dat de mening van die journalist de enige waarheid is.

Waarom werd er zo lang gewacht met het uitbrengen van jullie L.P. terwijl de opnamebanden al enkele maanden klaar waren?

Dat duurde zo lang omdat het nummer 'Double Dare' in een B.B.C. studio was opgenomen. Toen die opname klaar was brak er net een staking uit bij de B.B.C. zodat we een hele tijd moesten wachten tot we die tape weer te pakken konden krijgen.

Ben je tevreden met die plaat?

Nou, achteraf zijn er natuurlijk altijd wel dingen die je beter of anders had willen doen, maar over het algemeen zijn we best wel tevreden met de plaat.

Wat zijn jullie toekomstplannen?

We gaan binnenkort een tournee houden aan de Oost- en de Westkust van Amerika. Verder wachten we maar gewoon af wat er op ons afkomt.

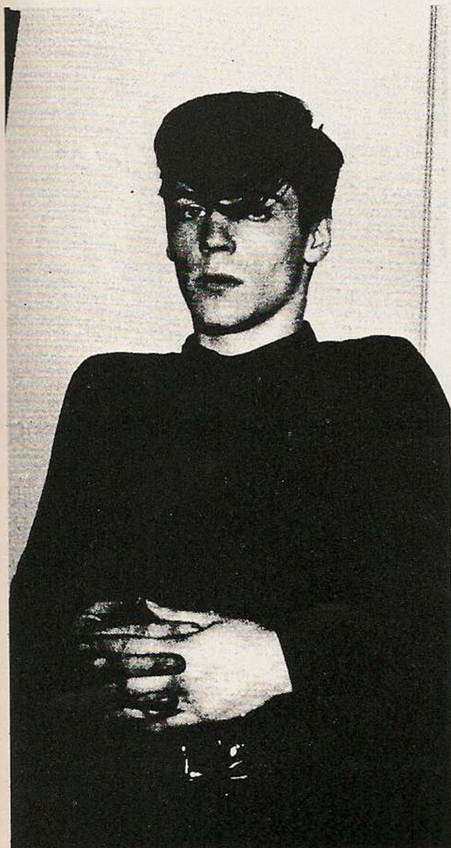
foto: Arjen Schrama

Glenn Branca

afkomstig uit New York, producer van het 99 label, heeft in vele formaties gespeeld; deze bestaat uit zes gitaristen en brengt minimale muziek ten gehore.
12 maart - Melkweg - Amsterdam
14 maart - Gigant - Apeldoorn

New Hormones Tour

In de week van 21-28 februari komen drie Noord-Engelse groepen naar Nederland die allen platen hebben uitgebracht op het New Hormones-label uit Manchester. Het gaat om Eric Random, Ludus en Dislocation Dance. Eric Random is bekend uit de grotere muziekbladen, voornamelijk via besprekingen van zijn debuutelpee 'That's what I like about me'. Van Ludus zijn een EP 'The Visit' en een single verschenen, van Dislocation Dance een single. Deze twee bands hebben beide een zangeres en hun stijlen doen verwant aan. De zangeres van Ludus heeft een glad-geschoolde stem, en zo technisch verfijnd is ook de muziek in zijn totaliteit, jazzy-improviserend. Nogal moeilijk on der 'vernieuwend' onder te brengen, maar wel anders. Dislocation Dance is wat steviger, 'rockiger', en naar mijn idee ook interessanter, voor zover je dat tenminste uit één single kunt opmaken. Stemmen zijn het belangrijkste, en de nummers zijn collage-achtig van opbouw.

Eric Randoms soloplaat, met véél syndrums, ritmebox en synthesizer, is niet zo heel erg boeiend. Af en toe leuk, maar het jakkert eindeloos voort. Goed als studiemateriaal, maar niet om op een plaat te zetten.
25 februari - Ultra's/Oktopus, Amsterdam
26 februari - Kaasee, Rotterdam
27 februari - De Buze, Steenwijk
28 februari - Doornroosje, Nijmegen
1 maart - Gigant, Apeldoorn.

Pere Ubu

Vijfmans formatie uit Cleveland, Ohio. Ze noemen zichzelf ook wel eens middeleeuwse minstreels. De muziek is zonder meer nieuw (= modern?) te noemen. Er wordt vaak vanuit zeer ongewone invalshoeken gewerkt. Op een van hun vier verschenen elpee's zingt zanger David Thomas bijvoorbeeld met afwisselend fluisterend en dan weer krassend stemgeluid over z-a-n-d in de ik-vorm. (the voice of sand). Onlangs werd kunstbroeder Mayo Thompson, the Red Crayola, definitief aan de band toegevoegd.
Verschenen plaatwerk:
Dub Housing, The Modern Dance, New Picnic Time, The Art of Walking, Data Panik In The Year Zero.
Ook op diverse compilatie-albums zoals bijvoorbeeld Live At Max' Kansas City.
Voorprogramma: Delta 5
17 februari - Vera, Groningen
18 februari - Gigant, Apeldoorn
20 februari - Effenaar, Eindhoven

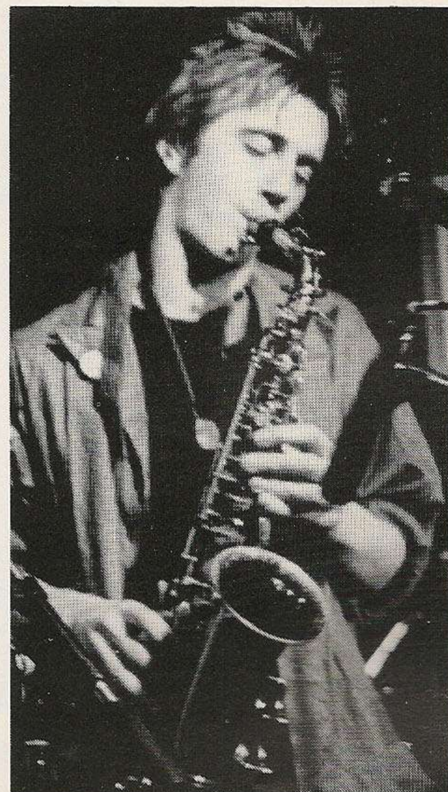

Killing Joke

een groep die zijn konklusies uit punk heeft getrokken en uit dat enge patroon is gestapt zonder faktoren als snelheid, heavy-heid en anti-iets te vergeten, maar onder toevoeging van andere elementen, zoals naast drums, gitaar, bas ook keyboard instrumenten te gebruiken en af en toe een langzaam nummer te spelen.
????? maart - Effenaar - Eindhoven

Bush Tetras

Bush Tetras met o.a. Pat Place (ex-Contortions slide guitar en Raybeats met o.a. Jody Harris en Don Christener (beiden ex-Contortions) komen in de 2e week maart naar Nederland voor een aantal concerten. Van Bush Tetras is de 12 inch 'to many creeps' op Nine nine records verschenen.

Medium Medium

Engelse moderne muziek, die kwa swing wel aan de (nieuwe) Popgroup doet denken. Typische liveband. Single: 'them or me'.
27 februari - Effenaar - Eindhoven
28 februari - Gigant - Apeldoorn
5 maart ?? - Melkweg - Amsterdam

Love of Live Orchestra

New Yorkse formatie, ergens in de richting van Talking Heads, wat toegankelijkheid betreft. Dit alles wel de symfoniese kant op.
13 februari - gigant - Apeldoorn
15 februari - melkweg - Amsterdam

Blurt

Een Engels trio bestaande uit Ted Milton, saxofoon en zang, Jake Milton op drums en Peter Creese, gitaar. De muziek bestaat voornamelijk uit improvisaties op saxofoon en gitaar over zich constant herhalende drumpatronen. Blurt is te beluisteren op de dubbelelpee 'A Factory Quartet' (FACT 24)
13 februari - Effenaar - Eindhoven
20 februari - Paard van Troje - Den Haag
21 februari - Gigant - Apeldoorn
22 februari - Vera - Groningen

Ian McCullogh (Echo and the Bunnymen) *foto: Anton Corbijn*

new york/the slits

Gedurende het afgelopen jaar zijn in New York een groot aantal 'new wave' en 'rock'-disco's geopend; de commerciele waarde van moderne popmuziek is ontdekt. Het resultaat is een vijftigtal clubs, harde concurrentie onderling, en een overdonderend aanbod van optredens. Vergeleken met de situatie in Amsterdam (de enige 'new wave-disco' die hier is speelt het niet eens klaar redelijke platen te draaien) is deze stand van zaken voor het publiek uiterst gunstig, maar in gesprekken met New-Yorkers blijkt men allerminst tevreden.

'Het publiek weet niet eens welke band speelt en is er ook niet in geinteresseerd. De mensen komen voor de scene, niet voor de muziek'. Aldus een meisje naast me tijdens het concert van de Slits. Als ik om me heen kijk krijg ik inderdaad die indruk.

Jimmy Fourrat, eigenaar van Danceteria, klaagt: *'Mensen verlaten de dansvloer niet eens,* (die bevindt zich in een andere ruimte) *als de band begint te spelen, of ze blijven naar de video kijken. Ze betalen hun $8 alleen om er te zijn.'*

Alhoewel een aantal van deze clubs hun eigen publiek zegt te hebben, is het zeer gebruikelijk dat een concert met één van hen optredens in andere specifieke clubs verbiedt. Het aantal optredens in New York mag niet te hoog zijn, ook dan loopt een band de kans geweigerd te worden. Danceteria is een voorbeeld van een club, die nadeel heeft ondervonden van deze situatie. Fourrat: *'We hebben deze zomer goed gedraaid, maar bands als the Gang of Four, the Slits, Delta 5 en Xtc hebben dankzij deze praktijken niet in Danceteria gespeeld. Ik vind dit niet terecht.'*

The Ritz is net als Danceteria afgelopen zomer geopend, maar heeft van dit soort problemen geen last gehad; de initiatiefnemers zijn n.l. welgesteld en zodoende in staat het publiek veel interessante acts aan te bieden. De zaal blijkt een oude ballroom te zijn, op het balkon staan tafels, helaas zijn alleen die aan de zijkant toegankelijk voor publiek en er wordt geen eten of drinken geserveerd.

Als het vor rprogramma Max Romeo (reggae) uitvalt worden er videofilmpjes op het gigantische toneeldoek vertoond, gelukkig met geluid en al. Het publiek staat sloompjes te dansen, de zaal zal pas aan het einde van het optreden van de Slits goed gevuld zijn.

De groep beklimt het podium veel vroeger dan gepland en geeft een vrij korte set ten gehore. Van 8 nummers herken ik er vijf: Newton, Typical girls, Man next door, In the beginning there was rythm, en I heard it through the grapevine. De nieuwe nummers worden bepaald door reggae-invloeden en geven een onuitgewerkte indruk. Ik mis vooral de frisse gitaargeluiden, die zo kenmerkend zijn voor de Slits. De periode, waarin het ontbreken van enige techniek muzikale originaliteit betekende, lijkt afgesloten: de Slits zijn definitief het reggae-pad ingeslagen en zijn beland in een leerperiode.

Alhoewel de Slits het optreden duidelijk enthousiast beginnen (gitariste Viv en zangeres Ari komen dansend op), wordt er aanvankelijk ingehouden gespeeld. Bassiste Tessa is geheel in het zwart (met hoed) en ziet er uit als één van de zusjes Roche; ze zal nauwelijks opkijken en staat onafgebroken serieus te bassen.

Viv en Ari zijn echter door het dolle heen. In fantastische outfit (Viv geheel in roze met super hoofddeksel en Ari in groen/geel/rood met tulband) staan ze geen moment stil. Ari blijkt uitgegroeid tot een zeer krachtige en inventieve zangeres. Regelmatig staat ze lang en hoog te gillen, als één van de nummers te vroeg eindigt naar haar zin schreeuwt ze: 'I'm not finished'. Zij is dan ook de eerste, die na de toegift I heard it through the grapevine de basgitaar pakt om een zingende rasta te begeleiden. Snel spreekt ze iets af met drummer Bruce en zo eindigt het optreden in de Slits-traditie met een improvisatie. Viv en Tessa zingen mee: *'No one can conquer the Slits'*. Daar zal het voorlopig inderdaad niet van komen, als vrouwenband zijn ze onovertroffen.

tekst: Mathilde Eleveld illustratie: Anno

AU PAIRS:
PLAY WITH A DIFFERENT SEX
PRODUCE EROTIC POLITICS
SHOW POP CAN BE/IS POLITICAL

tekst: Arjen Schrama foto's: Peter Cox

STICHTING VRIJETIJDSCENTRA AMSTERDAM. WETERINGSCHANS 6-8 AMSTERDAM

VINYL

AU PAIRS - second single recently out:- It's Obvious/Diet.
Two women & two men who still after 2½ years enjoy each others company (Except that nobody wanted to go in the Sauna with Pete, the drummer)

Trying hard to impress upon everybody & anybody concerned that the distinction between wot is political & wot is commercial does not exist. & succeeding despite the paranoia of Sounds (Gary Bushell) & Tony Blackburn (RADIO ONE.)

Au Pairs want you to join in & dance & sing with them. Au Pairs are not like the Passions, Gang of 4, Delta 5 or Jefferson Starship. The Au PAIRS are the Au Pairs & present themselves as such. Wot they present is for whoever is around to decide, although ~~also~~ some people seem rather prone to misunderstand wot infact couldn't be simpler.

Please type in capitals { ~~Au Pairs playing with a different sex produce erotic politics & shows that pop can be/is political.~~

AU PAIRS:
PLAY WITH A DIFFERENT SEX
PRODUCE EROTIC POLITICS
SHOW POP CAN BE/IS POLITICAL

Naar aanleiding van haar brief hadden we met Lesley Woods nog een kort gesprekje.

Mensen willen je altijd in een hokje stoppen. Ik geloof niet dat je ons kunt vergelijken, je kunt hoogstens zeggen dit of dat nummer vertoont overeenkomsten met die band.

Hoe belangrijk is de sex en de man-vrouw relatie in jullie teksten?

Je hoort op de radio altijd liedjes als 'she's my baby' of 'some girls do some girls don't'. Onze teksten zijn een reaktie daarop, en op de dingen zoals ze zijn, realistisch, niet depressief. We hebben één nummer dat heet 'faking orgasme'. In de 60er jaren werd het orgasme van de vrouw pas als iets essentieels beschouwd, nu wordt de waarde van de man beoordeeld naar het aantal orgasmes dat de vrouw heeft, m.a.w. als de vrouw geen orgasme heeft is dat slecht voor de man zijn ego.

Denk je dat het publiek zich bewust is van zulke teksten?

Je hoort op de radio altijd liedjes als 'she's my baby' of 'some girls do some girls don't'. Onze teksten zijn een reaktie daarop, en op de dingen zoals ze zijn, realistisch, niet depressief. We hebben één nummer dat heet 'faking orgasme'. In de 60er jaren werd het orgasme van de vrouw pas als iets essentieels beschouwd, nu wordt de waarde van de man beoordeeld naar het aantal orgasmes dat de vrouw heeft, m.a.w. als de vrouw geen orgasme heeft is dat slecht voor de man zijn ego.

Denk je dat het publiek zich bewust is van zulke teksten?

Ja, je ziet in het publiek mensen reageren, sommige beginnen te lachen, andere kijken een beetje beschaamd om zich heen.

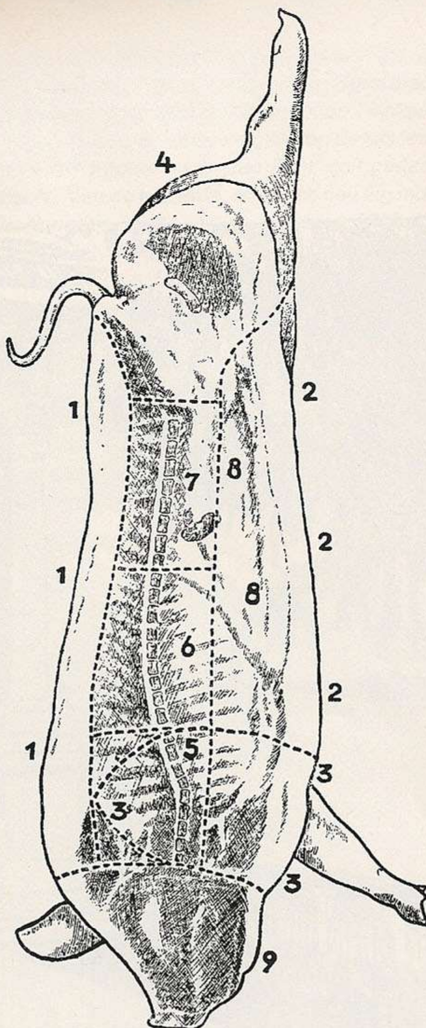
Dus dan heeft 't zijn effect gehad?

Het is voor ons gewoon een realistische tekst, ik voel me niet verantwoordelijk voor het effect.

Wat bedoel je met dat pop ook politiek kan zijn?

Dat is een reactie op het onderscheid die de underground scene maakt tussen wat politiek en wat commercieel is. Ik denk dat wanneer je zoals bijvoorbeeld de Gang of Four verantwoordelijk bent voor een hele trend, je zelf het bewijs levert commercieel te zijn, en op de radio gedraaid zou moeten worden i.p.v. de rotzooi die je nu hoort.

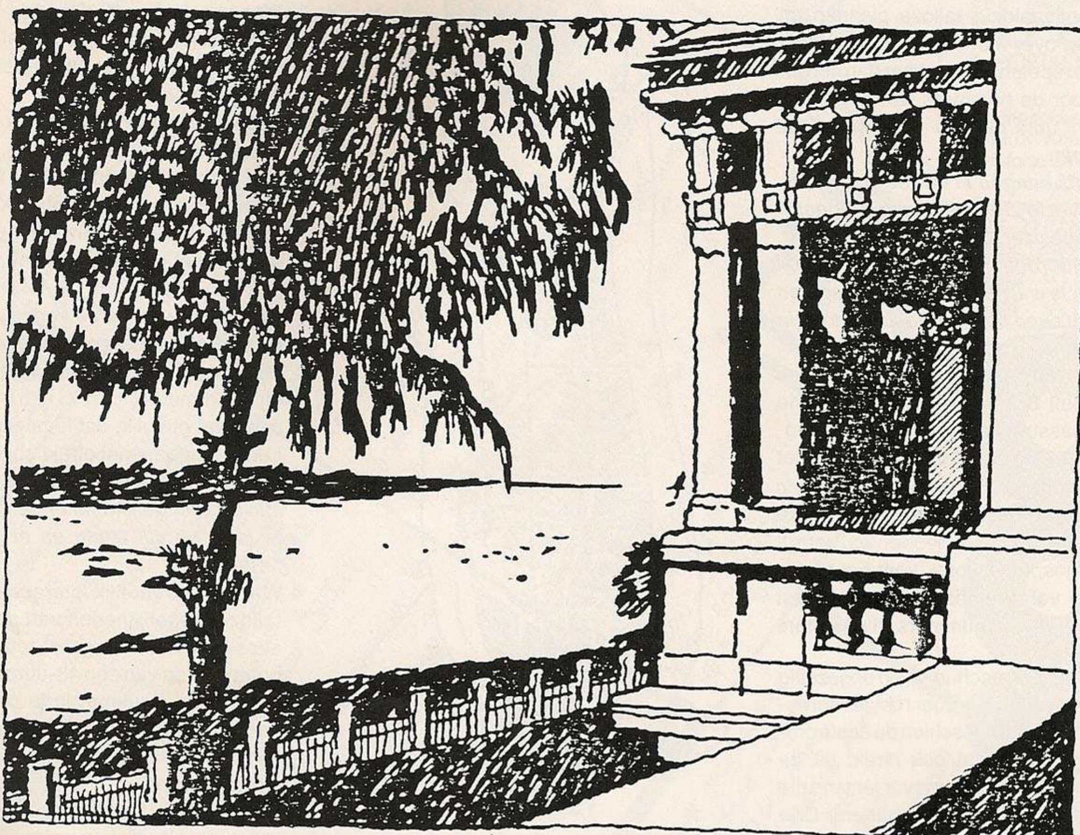
WE ARE MEAT

Bob en Walter zijn Meat; gitaar, synthesizer, bas, saksofoon over zelf ingespeelde ritmetapes.
'Je kunt met instumenten spelen, maar als je er van uit gaat dat je probeert geluiden te laten horen, kun je net zo goed ook met knoppen spelen. De knoppen van een ritmebox en een synthesizer.'
Meat zit niet zo achter optredens aan. Organisatoriese obstakels. Warrige en vage afspraken vernietigen vaak de talloze plannen en ideeën die Meat over hun eigen muziek heeft. Daarnaast is het spelen belangrijker dan het optreden, waardoor de nummers van het repertoire (van één uur) niet zo vaak gespeeld hoeven te worden.
'Onze optredens hangen af van de instrumenten die er aanwezig zijn. We bezitten eigenlijk alleen een synthesizer. De rest wordt geleend. Kunnen we bijvoorbeeld niet aan een ritmebox komen, maar er is wel nog een bas, dan spelen we gewoon met twee bassen, zoals we toen in Disco Bizar hebben gedaan.'
Deze vrijheid in het spelen zelf is niet verloren gegaan. Zo heeft Bob voor een nummer drie verschillende basstrukturen waaruit hij per optreden kan kiezen. De ritmetape is het enige dat werkelijk vaststaat. De nummers worden in vage lijnen daaromheen gemaakt en omdat beiden een andere voorkeur hebben wat betreft de stijl waarin gespeeld wordt, kent het repertoire nummers vol synthesizergeweld naast was meer slepende basnummers, die Walters voorkeur hebben.
Hoewel de muziek als mechanies en ongezellig overkomt, spreekt er toch eerder rust als agressie uit. 'Onbehaaglijk' is misschien de beste omschrijving, een gevoel dat ook direkt uit de teksten spreekt. Een verhaaltje over iemand die is neergeschoten door scherpschutters. Drie gaatjes op gelijke afstand (Perfection). Of bijvoorbeeld *'gewoon een aantal zinnen, maar vraag me niet wat het precies voorstelt'.*
'I can hear the lady she's in my room, she talks around my legs I can smell the lady she's close to my head, she talks around my legs I just want to kill.'
Meat zoekt het experiment, maar is niet bang om ook de paden van de 'gewone' muziek te bewandelen.
'Konsekwent met dezelfde mensen spelen, ontwikkelen, andere eisen stellen, het experiment zoeken, dan weer verlaten en dieper ingaan op je eigen stijl'.
Wat meer popachtig opgezette nummers met bepaalde deuntjes en soms samenzang, vinden we net zo goed erg leuk om te doen.'
Voor Meat betekent muziek gewoon muziek maken. Bepaalde bewegingen en stromingen worden wel serieus genomen, maar het gevecht met de synthesizer (*'. . . van de 30 knoppen weet ik nu waar er 20 voor dienen.'*) is belangrijker dan theorieën en redenaties over waar ze mee bezig zijn. Het toevoegen van een accent bij de ritmebox d.m.v. extra ritmes met echo over een olieblik, dat is bezig zijn met muziek. Leren omgaan met effekt apparatuur.
Bob: *'Ik zie ook wel dat ik me omringd heb met min of meer gelijkdenkenden, maar ik wil er niet te lang bij stil staan en er niet te veel over nadenken.'*
Wat Meat werkelijk interesseert is hoe met de talloze mogelijkheden van de apparatuur toch alles zo simpel mogelijk te houden, of het op poten zetten van een 48-uurs muziekmarathon, of hoe een drummer in te passen binnen hun muziek. *'Wat belangrijk is, is dat de mentaliteit van ze-kunnen-het-niet, of hij-kan-niet-spelen, verdwijnt.'*
Meat is meat. Meat ist Fleisch.
'Want we zijn toch van vlees.'

tekst: André Bach/Mendel Refox foto: Arjen Schrama

BRUSSEL

In Brussel gebeuren de laatste tijd opvallende dingen. Konserten in de Raffinerie du Plan K. De aktiviteiten van Factory Benelux. Les Disques du Crépuscule. Een verhaal naar aanleiding van een gesprek met Anique Honoré en Michel Duval die verantwoordelijk zijn voor al dit moois.

tekst: Ton van Gool
illustratie: Jean Francois Octave

Plan K.

Plan K. is eigenlijk een theatergroep. Zij bieden een zeer uitgebreid skala van programma's aan, die plaatsvinden in een ontmantelde raffinaderij: Le Raffinerie du Plan K.

Michel en Anique zijn door hen gevraagd de konserten te verzorgen. Anique heeft een tijdje in Londen gewerkt en gewoond en heeft daar veel kontakten gelegd. *'Ik ben gewoon een fan, ging naar veel konserten en heb daar ook de juiste mensen ontmoet'.* Kenmerkend voor de programmering in Plan K. is dat het altijd zeer tijdgevoelig is. In de loop van '79 en '80 zijn de volgende groepen in Brussel te zien geweest: Swell Maps, Scritti Politti, Spizz Energy, This Heat, Echo & The Bunnymen, Delta 5, The Slits, The Popgroup, Joy Division (2x), Bauhaus, James White, A Certain Ratio, Section 25, Durutti Column, Josef K, Orange Juice, Human League, Bill Nelson, Richard Strange, Psychedelic Furs, Tuxedo Moon en Teardrops Explodes. Wat wil je nog meer. Wat er binnenkort te verwachten is in Plan K. is nog niet bekend. Men werkt op korte termijn.

Ook typisch voor Plan K. zijn de totaalprogramma's, die plaatsvinden op de 4 verdiepingen. Naast 1 of meerdere bands kun je door het hele gebouw verspreid gaan kijken naar films, theater, performances, dia's, soms lezingen en laatst zelfs sportwedstrijden. Helemaal boven is een kafee waar je rustig kunt zitten. De meeste van bovengenoemde groepen zijn op uitnodiging van Plan K. speciaal naar Brussel gekomen voor een éénmalig optreden. Michel: *'Dat gaat eigenlijk vrij simpel. We sturen een brief of bellen hen op. We nodigen de groep uit naar Brussel te komen voor een optreden, een paar dagen vakantie en wat te werken in een studio. De meesten vinden dit schijnbaar aantrekkelijk. Het materiaal dat in de studio tot stand komt kan de groep zelf gebruiken, of door Crépuscule uit laten brengen of gewoon als souvenir* (From Brussels With Love)'.

Factory Benelux

Tussen Factory en Michel en Anique is een sterke band ontstaan. Onder andere door de Factory bands die het erg naar hun zin hadden in Brussel. (De raffinaderij ligt in een wijk met veel industrieën, de straat heet Rue de Manchester). Ze hadden al langer het idee om het Factory materiaal uit te brengen wat is blijven liggen. Tony Wilson stelde hen voor dit te doen op het speciaal hiervoor op te richten Factory Benelux label. Tot nu toe verschenen:

Fac. Bn. 1. Shack Up - A Certain Ratio
Fac. Bn. 2. Lips That Would Kiss - Durutti Column
Fac. Bn. 3. Charnel Ground - Section 25.

Binnenkort zijn nieuwe singles te verwachten van Blurt, Crispy Ambulance, Durutti Column (waarop Vini Reilly voor het eerst ook zal zingen) en New Order.

Op de onlangs verschenen dubbelelpee Factory Quartet staat Durutti Column met een nummer: For Belgian Friends. Geschreven voor Anique en Michel.

B R U I S T

Crépuscule

De volgende stap was Les Disques du Crépuscule. Een eigen label om het beschikbare materiaal op uit te brengen. Het eerste Crépuscule produkt was de kassette 'From Brussels With Love'. 15 Stukken muziek, van bekende artiesten als Bill Nelson, Lewis and Gilbert, Martin Hannett (!), A Certain Ratio, Durutti Column en minder bekenden als Thomas Dolby, Repetition, The Names, Michael Nyman, Radio Romance, Kevin Hewick, Gavin Bryars en Der Plan. Een interview met Brian Eno, een gesprek met Jeanne Moreau, een gedicht van Richard Jobson en 2 jingles van John Foxx. De muziek is over het algemeen vrij relaxt. Staat soms dichter bij klassiek dan bij Rock and Roll. De keuze was volgens Michel intuïtief. *'Het waren stukken die ons aanspraken, die wij mooi vonden. Toen alles op de tape stond bleek daar een duidelijke lijn in te zitten.'* Anique: *'Eigenlijk doorbreekt de muziek op de kassette de R&R traditie meer dan Punk ooit gedaan heeft.'* Van de kassette, waar ook een erg mooi boekwerkje bijzit, zijn ondertussen 6000 eksemplaren verkocht. De tekeningen zijn van Jean-François Octave. 'From Brussels With Love' kreeg 5 sterren in Sounds. *'We hadden dat helemaal niet verwacht. We vinden het ook niet belangrijk.'*

'Er is 3 maanden gewerkt aan de kassette. Eigenlijk ging het allemaal erg gemakkelijk. Veel meer mensen zouden labels moeten oprichten en platen uitbrengen'.

Tot nu toe verschenen op Crépuscule:

007 From Brussels With Love
009 Michael Nyman - Mozart
012 Repetition - The Still Reflex

Binnenkort uit:

013 Bill Nelson - Rooms With Brittle Views
018 Cabaret Voltaire - Sloggin' For Jesus
023 Josef K. - Sorry For Laughing
024 Marine - Life in Reserve

'De nummers kloppen niet. Dat is zo bewust gedaan. Een heleboel mensen willen alles wat uitgekomen is op een label verzamelen. Ze proberen de overige nummers te achterhalen. Die bestaan gewoon niet. Je brengt de mensen wat in de war.'

Er gebeuren veel goeie dingen in Brussel. Zou je Brussel een kreatieve stad kunnen noemen?
'Nee, ik veronderstel dat het in Brussel zo is als overal, dat de dingen die gebeuren, maar door een paar mensen gedaan worden.'

VERA

Oosterstraat 44
GRONINGEN

zo. 15 febr.	JOHN COOPER CLARKE
di. 17 febr.	PERE UBU + DELTA 5
zo. 22 febr.	BLURT
zo. 1 maart	QUEEN IDA ET LE BON TEMPS - ZYDECO BAND
do. 5 maart	THE SOUND
do. 12 maart	WAH! HEAT
za. 14 maart	THE ONLY ONES

EFFENAAR
040-448861.

13 febr.	Blurt + voorprogramma.
20 febr.	Pere Ubu + Delta 5.
27 febr.	New Wave Disko.
06 mrt.	The Sound.
13 mrt.	Raybeats, Bush Tetras, + Y Pants.
15 mrt.	Snakefinger.

MELKWEG

vrij.13	ARMADILLO TEXAS - D.jazzrock
zat.14	SUNNY JIM - N.L.rock
zon.15	T.T.L. - N.L.synthesizer rock LOVE OF LIFE ORCHESTRA - N.Y.new rock

woe.18 t/m zon.22 NEDERLANDSTALIGE WEEK met o.a. Bazooka, Berkels Blauw, RK Veulpoepers, Flip Jansen, Bram Vermeulen en NL-theater

vrij.27	PRESSURE SHOCK - G.B.reggae
zat.28	FERNANDO'S GINGA - latin
zon.1	TERRY WOODS BAND - G.B.rock
woe.4	SPLITT RIVITT - G.B.rhythm & blues
don.5	MEDIUM MEDIUM - G.B.new rock
vrij.6	PIIRPAUKE - folkjazz uit Finland
zat.7	BRUNO BASTA - N.L.pop
zon.8	QUEEN IDA & THE BON TEMPS - U.S.Zydeco
woe.11	CLAMPETT GANG - N.L.country
don.12	GLENN BRANCA - N.Y.experimenteel
vrij.13	JÁBULA - Z.A.jazzrock
zat.14	NL-GROEPENAVOND (o.a.Reforger,Backgammon)
zon.15	WAH ! HEAT - G.B.new rock.

WIJZIGINGEN VOORBEHOUDEN

LIJNBAANSGRACHT 234a
TEL: 241777 AMSTERDAM

GIGANT

SCHOOLSTRAAT 52,
APELDOORN

ZAT.,14FEB
JOHN COOPER CLARK

WO., 18FEB
PERE UBU + DELTA-5

ZO,22FEB
TOM ROBINSON BAND

ZAT.,21FEB
BLURT

ZAT.,28FEB
MEDIUM MEDIUM

ZO.,1MA
NEW HORMONES TOER MET:
ERIC RANDOM- LUDUS- DISLOCATION DANCE-

TELF:
055-216346

DOORNROOSJE

GROENEWOUDSEWEG 322 NIJMEGEN

vr. 13 febr.	DOE MAAR	*9.30*	*f 6,-*
zat. 14 febr.	BLURT + ?	*10.00*	*f 6,-?*
vr. 20 febr.	BRAM VERMEULEN & DE TOEKOMST	*9.30*	*f 7,50*
(voorverkoop: Stripz, van Welderenstraat)			
do. 26 febr.	THE ROUSERS	*9.30*	*f 5,-*
vr. 6 maart	ROCKNACH MET LEGO EN ACCOUNTANTS	*12.00*	*f 4,-*
zat. 7 maart	PERE UBU	*10.00*	*f 10,-*

NEW HORMONES-TOURNEE NAAR EIND MAART

SCRATCH

PARKHOF ALKMAAR
25/11/80

MOJO NRC spuistr
MADE IN TAIWAN

C46TDK KASSETTE bij:
JW BROUWERSSTR 38
ROYAAL NRC PALEISSTR
6 GLD

DRIELUYCK ZAANDAM
3/1/81

FOXMOTELL

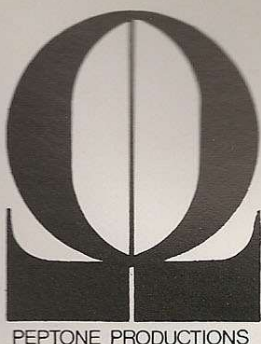
DRIELUIK

BOTENMAKERSSTRAAT 6 ZAANDAM

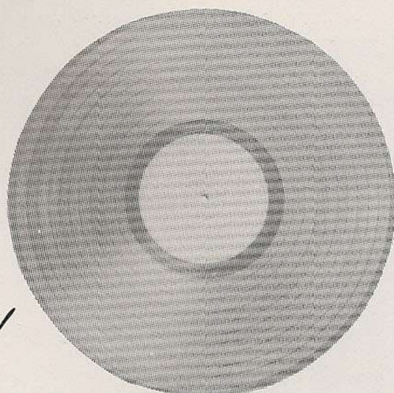
za 14 feb. Tröckener Kecks & Obsession

za 21 feb Hollander

vr 27 feb Voopoos Nitwitz

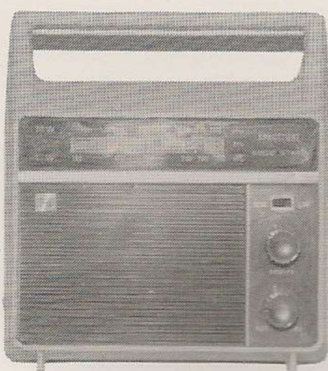
PEPTONE STUDIO

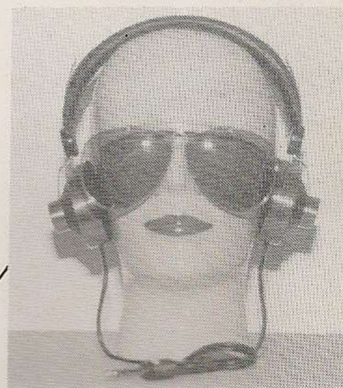
opnemen. plaat laten persen. eventueel op het peptone label. distributie. concerten. begeleiding. dat doen wij allemaal bij peptone.

demo maken. in de lobby bij de grote platenmaatschappijen. peptone doet zijn best dat de grote jongens jullie demo niet zondermeer van hun buro vegen.

jingles maken. peptone verzorgt dat van het begin tot het eind. van concept tot sound. u zegt wat u wilt, peptone zorgt dat u het krijgt. voor radio, discotheken enz. enz.

proefdraaien. als jullie nu wel eens loepzuiver willen horen hoe het nu werkelijk klinkt. wat er bij kan en wat eraf. peptone voor proefopnames.

peptone studio. below low budget. 1 inch 8 sporen recorder. randapparatuur. instrumenten. geroutineerde studiomuzikanten op bestellingen. prima akkomodatie en ambiance.

voor meer informatie bellen, na 18.00 uur, met 01650 – 52658.
of schrijf met postbus 163, Zevenbergen.

PEPTONE
studio

